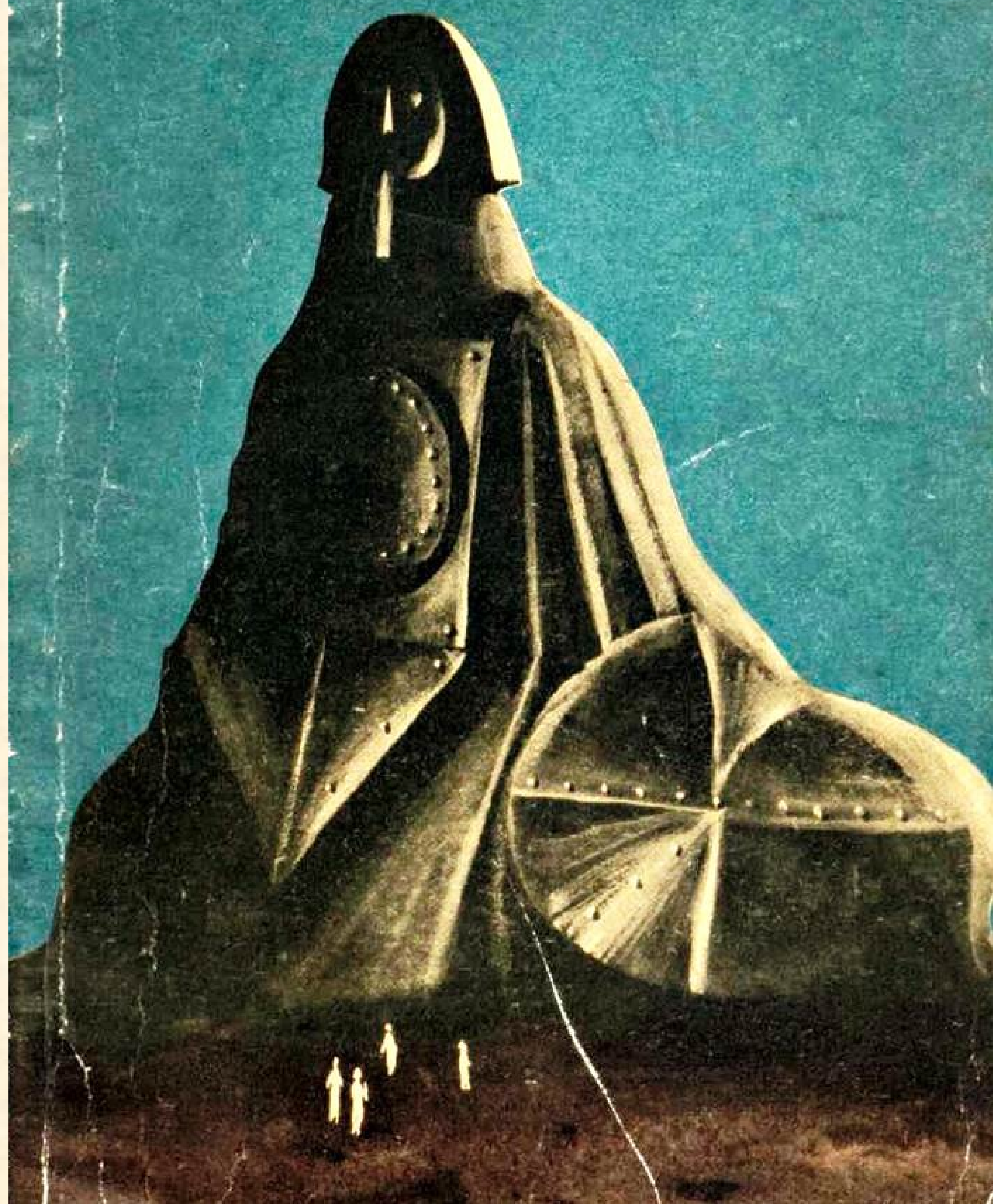
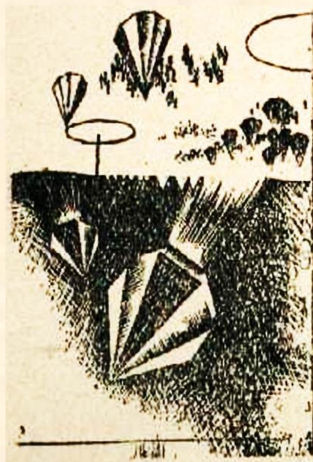
VIORICA HUBER • TAINA SFINXULUI DE PE MARTE

VIORICA HUBER ● TAINA SFINXULUI DE PE MARTE

Copertă şi ilustraţii de

HENRY MAVRODIN

V I O R I C A   H U B E R

TAINA SFINXULUI DE PE MARTE

Legende din alte stele

E D I T U R A   T I N E R E T U L U I

M-au atras dintotdeauna astrele... Cînd eram copil şi priveam cerul, noaptea, mi se părea că fiecare constelaţie e un fel de hieroglifă strălucitoare dintr-un imens şi necunoscut alfabet, cu mii şi mii de semne şi taine, pe care visam, cu ardoare, să le descifrez măcar în parte, cîndva...

Apoi, pe la zece ani, am descoperit că stelele nu au numai un loc al lor pe cer şi pe hărţi, un nume şi uneori o legendă, ci şi un glas, un fel de cîntec de lumină...

Am aflat asta demult, într-o seară albastră, de neuitat pentru mine, cînd am fost cu tata la Observatorul astronomic. Atunci am pus din întîmplare la ureche un transformator radiocosmic, o cască electronică specială, destul de primitivă, totuşi bună pentru a transpune în sunete impulsurile luminoase primite de la o radiosursă stelară, şi pe care un astronom le înregistrase într-un grafic. Atunci, pe terasa Observatorului, am ascultat pentru prima oară fluxul acela de ţiuituri înalte şi de sunete stranii,

ce alcătuiesc „vocea”, „emisia” unei stele ori a unei aglomerări de astre.

Am fost atît de răscolit, încît am avut senzaţia că tot ceea ce mă înconjoară şi-a schimbat brusc structura, s-a umplut de vibraţii şi chemări irezistibile. Bolta însăşi a devenit o vasta paraşută albastră, care mă susţinea într-un fel de plutire şi zbor, iar Universul întreg s-a făcut sonor şi luminos, apropiat şi inteligibil.

Ţin minte exact ceea ce am simţit în clipa aceea, fiindcă atunci avea să mi se decidă meseria şi soarta. M-am hotărît să ajung cosmo-radiofonist şi astronaut — şi întreaga viaţă să mi-o închin dezlegării enigmelor Cosmosului. Credeam, fireşte, că e foarte uşor... Nu ştiam ce înseamnă să zbori ani întregi, înconjurat de noaptea adîncă şi parcă fără margini a spaţiului sideral, nu ştiam cît de greu e să pleci mereu, să revii, şi să pleci din nou... Însă, ce-i drept, astrele mi-au şi răsplătit obsesiva mea căutare.

Am zburat pretutindeni unde se putea ajunge cu o navă încă primitivă. Am văzut peisaje uluitoare, am admirat planetele pustii şi aspre ale Soarelui nostru, şi am trecut dincolo de Neptun... Şi, mai cu seamă, am ascultat nenumărate „simfonii” astrale, nenumărate „voci” ale corpurilor din Cosmos, de la tunetul vuitor de cascadă, emis de Soare, pînă la ţiuitul slab şi enervant al unor meteoriţi sau al unor astre pitice.

Pretutindeni descopeream semnale emise de astre. Pretutindeni în zborul meu mă însoţeau aceste „glasuri”. Ele veneau uneori deodată, în avalanşă, cu un haos de zgomote, şi trebuia să le despart, să le clasific... Apoi le înregistram, le

studiam pe cele noi, le comparam, le grupam. Din păcate, aceste emisiuni sonore rămîneau într-un fel de nepătruns. Erau foarte folositoare pentru astrofizică, erau pasionante, dar nu desluşeam în ele, aşa cum aşteptasem toată viaţa, nici o comunicare făcută de vreo civilizaţie din Cosmos, nici o transmisiune a unor fiinţe raţionale către alte fiinţe raţionale. Rămîneau, poate din cauza mea, a cunoştinţelor şi aparatelor mele limitate, simple şi întîmplătoare melodii, oricît de răscolitoare ar fi fost aceste înfiorate ecouri ale materiei cosmice.

Ultimul drum avea să-mi rezerve însă o descoperire surprinzătoare, cu adevărat extraordinară, tocmai cînd încetasem să mai sper într-o asemenea şansă.

Plecasem spre Marte împreună cu prietenul meu Şerban, cu care călătorisem şi altădată prin sistemul nostru solar. Trebuia să instalăm acolo o staţie specială de cercetare a solului.

Îndată ce astronava a frînat şi a intrat în atmosfera joasă a Planetei Roşii, am deschis receptorul şi am înregistrat un fel de sarabandă cumplită de zgomote, de tunete, şi descărcări intense.

— Asculţi degeaba, Nic, mi-a spus Şerban. E o furtună magnetică de gradul maxim. În colecţia ta mai ai vreo duzină de „simfonii negre” de-astea! Dă-le-ncolo! Nu te încăpăţîna, nu e nimic nou. Toate seamănă intre ele!

Totuşi m-am încăpăţînat şi am ascultat mai departe. Îmi venise ideea că compar glasul de acum al Zeului Marte cu o altă emisiune de-a sa, înregistrată altădată de mine.

Între descărcările luminoase şi dese din atmosfera marţiană se iveau totuşi nişte oaze de linişte. Automatul meu clipea tocmai atunci într-un fel special, aş zice ritmic. La început nu mi-am dat seama. Pe urmă, m-am mirat. Am luat banda cu semnalele luminoase şi am conectat-o la transformator. În cască mi s-a părut că aud atunci un fel de modulaţii de violoncel. Apoi, din nou trăznetele şi răpăielile uraganului.

Plictisit, am lăsat automatul deschis, să înregistreze toată această Niagară de urlete a furtunii, şi mi-am văzut de treburi. Cu ajutorul radiolocatorului căutam un loc bun pentru coborîre. Era a patra oară că descindeam pe Marte. De aceea, îmi devenise oarecum familiar solul său neospitalier, dur, craterele lui enorme, asemeni unor circuri lunare, nisipul cărămiziu, radioactiv, mişcător ca şi dunele Saharei, răspîndit peste tot. Din pulberea asta veşnic călătoare şi învîrtejită, vîntul clădea la iuţeală figuri fantastice, moi şi balansate, movile şi palate, care se destrămau şi se năruiau tot aşa de repede precum fuseseră ridicate. Uraganul mişca, din loc în loc, mase întregi de nisip, înălţîndu-le şi spulberîndu-le veşnic. Uneori, le ridica în văzduh şi le purta cu el sus, cu iuţeli fantastice, ca să le cearnă apoi ca printr-o sită uriaşă, mult mai departe.

Ne-am instalat tabăra automată de lucru la marginea craterului, care pe harta noastră purta pînă atunci numele de „Solis”. Părea zona cea mai ferită de furtuni. De altfel, în curînd, ele aveau să se mai potolească. Ne aflam chiar la sfîrşitul „anotimpului neprimitor” al lui Marte. Peste o zi, două vremea trebuia să se îmblînzească, iar Soarele avea să răsară. Am

avut un noroc nemaipomenit, aşezîndu-ne tabăra lîngă acest crater, necercetat prea bine de celelalte expediţii terestre. A doua zi Soarele s-a şi înălţat la orizont, împurpurînd totul.

Dincolo de craterul nostru, la marginea deşertului ce strălucea ca o pulbere de aramă, se afla o movilă de nisip, un fel de gorgan ale cărui linii păreau că se modifică foarte lent. Cînd soarele a intrat într-un nor, mi s-a părut că în jurul movilei aceleia de nisip purpuriu palpită o lumină albă. L-am căutat pe Şerban, dar soarele răsărise din nou cînd el a venit să cerceteze „sursa mea fantastică”. Am crezut că e un meteor, un fenomen de luminiscenţă specific locului, ale cărui cauze le va descifra în viitorul foarte apropiat staţia noastră meteorologică. Dar îndată ce soarele s-a ascuns iar în nori, fenomenul s-a repetat. Şi eu şi Şerban am privit înmărmuriţi lumina aceea ciudată, discontinuă, care părea pornită dintr-un focar, deocamdată invizibil, dar Cu siguranţă aflat înlăuntrul dunei de nisip.

Ne-am pus în funcţiune automatele de investigare. Movila s-a dovedit a fi o puternică sursă radioactivă, cum era firesc aci, totuşi lumina aceea rămînea încă inexplicabilă, enigmatică.

Am avut inspiraţia să-mi îndrept transformatorul spre sursa de lumină şi am înregistrat imediat impulsurile şi frecvenţa undelor emise de ea. În casca auditivă mi-a vibrat deodată o modulaţie ca de violoncel. Nu mă înşelam. Era ceva ca o mo-

dulaţie de violoncel. Şi semăna leit cu „melodia” pe care o captasem din spaţiu, în pauzele dintre furtuni.

— Ascultă, Şerbane! am murmurat uluit, trecîndu-i şi lui casca. Ascultă, e un semnal, nu o melodie oarecare!

— Ei aş! O fi un semnal, dar unul natural, pesemne, ca toate de pînă acum! a rîs el. Studiază-l. O să-ţi ajute la noua ta „simfonie neagră”.

— Asta o să şi fac! O să-l studiez! am mormăit jignit de lipsa lui de interes muzical. Dar n-am

avut vreme imediat, căci s-a întîmplat ceva de necrezut. Unul din roboţii noştri a venit fuga din tabără, ţinînd în mînă un film proaspăt developat. Îl agita şi spunea, cu vocea lui răguşită:

— Acolo, de cealaltă parte a craterului, era ieri un colos, un monument sau poate un monstru de metal.

— Ce film e ăsta?!! l-a întrebat Şerban.

— Cel pe care l-am făcut în timpul furtunii, cînd căutam un loc de amartizare, a răspuns robotul.

I-am smuls filmul din mînă şi am alergat în laborator, atît de iute cît îmi îngăduia costumul meu greoi, de protecţie.

Într-adevăr, pe ecran se vedea limpede: la marginea cealaltă a craterului, se contura precis silueta unui Sfinx, asemănătoare în linii mari cu cel pămîntean, din Libia, numai că, ţinînd seama de proporţiile movilei, colosul de pe Marte părea de zeci de ori mai mare.

Nu era posibilă nici o confuzie. Filmul era clar. Şerban l-a privit şi el, copleşit de surpriză, mut, l-a întors pe toate părţile, l-a recopiat şi apoi a căzut pe gînduri.

După puţină vreme şi oarecare ciorovăială, hotărîrea noastră fu luată. Cu orice riscuri, trebuia să dezgropăm Sfinxul şi să-l studiem cu atenţie. În acest scop, am provocat o furtună artificială, în regiunea movilei. Turbionul a măturat într-adevăr o bună parte din nisipul ocru, care învăluise colosul, şi noi l-am putut contempla în voie — de la distanţă, fireşte.

Era încă îngropat în nisip pînă mai sus de coapse, dar pieptul enorm şi capul semeţ se profilau pe orizont ca un mic munte strălucitor.

Ca şi Sfinxul terestru, cel de pe Marte avea trup de leu şi cap de om, însă nu era construit din piatră, ci părea turnat dintr-un material sau metal necunoscut, probabil foarte dur, inalterabil şi lustruit ca oglinda, reflectînd culorile din jur. La răsăritul şi apusul soarelui se făcea purpuriu ca şi discul solar; noaptea în schimb, sub razele palide ale lui Phoebos şi Deimos, devenea argintiu-verzui şi părea uşor fosforescent. Cel mai mult ne-au intrigat însă ochii săi aurii, privind ţintă spre răsărit. Aparatele noastre au stabilit că, de fapt, ochii aceştia erau ziua nişte acumulatoare uriaşe de energie solară, iar noaptea un fel de faruri puternice, inepuizabile, răspîndind o lumină albă, discontinuă.

Dar oare pentru cine răspîndeau lumină şi energie? Ce se afla, sau se aflase odinioară, dincolo de craterul marţian, care poate fusese altfel, acum cîteva mii sau milioane de ani şi pe care Sfinxul îl domina şi acum?... Şi cum se explica asemănarea izbitoare a lui cu anticul colos egiptean? Ce taină ascundeau semnalele emise de el?

Pînă acum, nici pe Marte, nici pe o altă planetă a sistemului nostru solar cosmonauţii nu dăduseră de urma vreunei civilizaţii dispărute sau măcar incipiente — de aceea curiozitatea şi satisfacţia noastră nu mai aveau margini.

Primul lucru pe care l-am precizat apoi, a fost că acest Sfinx necunoscut, de o mie de ori mai enigmatic decît copia lui pămînteană, nu avea numai acumulatoare de energie solară (şi lumină proprie deci), ci şi o sursă de emisie pe o anumită lungime de undă, persistentă, capabilă

să străpungă atmosfera lui Marte şi să călătorească prin spaţiile interplanetare.

La răsăritul şi la apusul soarelui mai ales, cînd Sfinxul se învăpăia şi strălucea ca un rug aprins, oglindind lumina astrului solar, el emitea cu mai multă intensitate un fel de semnale stranii, diferite de cele pe care le captasem eu înainte şi pe care le catalogasem drept „modulaţii de violoncel”.

Acele semnale, transpuse în unde sonore, erau percepute prin casca mea electronică sub forma unui vuiet de valuri oceanice, după care urma o tînguire extraumană, un fel de melopee monotonă, care se repeta la un anumit interval.

Eram înnebunit de descoperirea mea, care deocamdată nu ducea prea departe. Sfinxul cînta, nimeni nu putea tăgădui asta! De mii, de milioane de ani, poale, el stătea aci, pe Marte, şi cînta! Pentru cine? Şi ce înţeles avea cîntecul său, emisiunea transmisă de el?

Automatele noastre nu reuşiseră să răspundă la asemenea întrebări.

M-am înapoiat pe Pămînt, fericit şi nefericit totodată, şi m-am pus pe lucru, împreună cu cei mai buni specialişti în cibernetică.

Vreme de cîţiva ani, am încercat să facem un aparat electronic, care să „traducă” într-un limbaj omenesc melodiile şi semnalele codului emis de Sfinx. Şi, în sfîrşit, am izbîndit! Am descifrat primele „cîntece” ale colosului, aduse cu mine de pe Marte.

Cel dintîi semnal, cel asemeni unui glas de violoncel (şi pe care-l captasem încă din atmosfera lui Marte, înainte de coborîre) era foarte simplu. El repeta într-una doar două fraze,

puţin trunchiate: „Vă vorbeşte unul dintre cei... Irri solari din... MAG. Nu pierdeţi legătura cu mine... copii ai Soarelui!” şi iarăşi: „Vă vorbeşte unul dintre cei... Irri solari” — de zeci şi zeci de ori acelaşi lucru.

Am bănuit că acest semnal preceda unele emisiuni ale Sfinxului. Şi chiar aşa era. Transmisia cealaltă, incompletă şi ea, era formată însă din mai multe capitole sau fragmente. Fiecare dintre ele, fiecare Meer, după cum îl numea colosul, avea un conţinut diferit, uneori legendar, mitic, alteori, informativ rezumînd nişte fapte care se petrecuseră probabil în realitate, în lumea demult dispărută a unei planete necunoscute de noi — şi chiar în alte astre.

Întrucît aceste transmisii, aşa cum le-a tradus automatul nostru cibernetic, conţineau dese repetiţii, omisiuni, suituri în timp, noţiuni şi imagini greu de înţeles, am încercat să pun o anumită ordine în înlănţuirea fiecărui capitol, al fiecărui Meer, istorisit de Sfinx.

PRIMUL MEER:

Exodul spre stele

Vă vorbeşte unul dintre Irrii cu glas solar — începea întîia poveste a Sfinxului... Sînt unul dintre roboţii minunaţi ai vechii lumi de pe Arr, din epoca exodului oamenilor spre alte stele...

Am fost construit aci, pe pămîntul acesta pustiu, învecinat cu Arr, pentru a rămîne astfel mărturie strălucită a ştiinţei şi puterii bătrînilor savanţi de pe a cincea planetă a lui MAG...

Odinioară, sub lumina şi atracţia lui MAG, a Micului Soare Galben, se roteau în spaţiu zece planete. Arr era a cincea, în ordinea depărtării de raza lui MAG, dar era şi singura planetă din tot sistemul nostru solar, pe care apăruseră mai întîi şi se dezvoltaseră apoi fiinţe raţionale.

A cincea planetă a lui MAG a fost cîndva, demult de tot, leagănul în care s-au născut Fiii Soarelui, a fost pămîntul pe care a-nflorit o strălucită civilizaţie umană — ea a fost portul din care-au plecat spre alte stele Fiii Soarelui, atunci cînd — Vai! — lumea lor minunată a început să moară!... Marea şi strălucitoarea Arr nu mai există azi! Planeta a cincea a dispărut, în urma unei cumplite explozii lăuntrice, sfărîmîndu-se în sute şi mii de astre mici, rătăcitoare, care gonesc

şi acum prin spaţiu, fără oprire, pe orbitele lor tinere...

Nimic din ceea ce a fost — odată, de mult — clădit şi lăudat în vechea şi strălucita lume Arr — n-a mai rămas sub soare, în afară de noi, cei cîţiva Irri cu glas solar, făuriţi de bătrînii savanţi din epoca exodului oamenilor spre alte stele...

Povestea plecării locuitorilor de pe Arr spre alte astre e povestea însăşi a pieirii străbunei lor lumi, e istoria cumplitului cataclism care-a distrus cea de a cincea planetă a lui MAG.

Povestea aceasta o depăn eu, al treilea Irr cu glas solar, mereu şi mereu, cît timp va străluci pe cer MAG, cît timp voi dăinui eu însumi...

O spun pentru toţi Fiii Soarelui de azi, de pe orice planetă s-ar afla, pentru toţi oamenii care-mi pot auzi glasul şi mi-l pot înţelege, pentru urmaşii Fiilor Soarelui, ai celor plecaţi, demult, în marea lor călătorie spre Viaţă!

*

...De sute de ani, oamenii de pe Arr nu mai ştiau ce e războiul decît din manualele de istorie, din antice şi înfricoşătoare mărturii păstrate în muzee, biblioteci şi filmoteci speciale şi, fireşte, din opere de artă, în care mai dăinuia încă umbra tragică a acestui flagel, de neînţeles pentru generaţiile tinere de pe a cincea planetă a soarelui.

Cel din urmă război intercontinental devastase globul cu o inumană şi demenţială ferocitate, prefăcînd metropole şi teritorii vaste în gropi imense şi în cenuşă radioactivă, iscînd cutremure şi izbucniri vulcanice, ca la început de eră geologică.

Uragane de nisip argintiu şi de lavă verzuie acoperiseră în numai cîteva ore centre umane, altădată prospere şi suprapopulate. Mările galbene ţîşniră din matca lor ca nişte fîntîni arteziene ale morţii... Şi 40 de zile şi 40 de nopţi, ploi amestecate cu pulberi actinice căzuseră asupra ogoarelor, plantaţiilor şi pădurilor albastre, arzîndu-le şi pustiindu-le... Aproape toate vieţuitoarele şi aproape toţi oamenii de pe Arr pieriră atunci în mai puţin de o săptămînă. Vechile continente îşi modificară relieful şi clima, şi vreme de un deceniu şi mai bine, peste globul lovit de dezastru se aşternu o ceaţă neagră, opacă şi deasă, ca un nesfîrşit doliu aerian, sumbru şi mut. Norii întunecaţi se tîrau aproape de pămînt, mistuind orice contur şi orice mişcare. Uneori exploziile vulcanilor, zgomotele uraganelor şi ale surpărilor de continente răzbeau prin perdeaua opacă şi se auzeau ca nişte depărtate gemete cosmice, înăbuşite.

Văzduhul rămînea cernit în tot timpul zilelor şi nopţilor planetare, numai la răsăritul şi apusul lui MAG se făcea cărămiziu, cum e sîngele multor vieţuitoare de pe Arr, devenind o mlaştină sîngerie, ca un fel de simbol al milioanelor şi milioanelor de vieţi răpuse fără vină.

Din toată populaţia planetei nu mai rămăsese în viaţă, după acest război — ultimul de altfel, din istoria lui Arr — decît o mică parte dintre locuitorii săi, cîteva specii de animale şi plante care se aflaseră la cei doi poli ai lui Arr, în cele două staţii mici şi foarte depărtate, construite acolo pentru anumite cercetări ştiinţifice, şi locuite de un grup restrîns de savanţi şi tehnicieni, cu familiile lor. Aceste staţii

ştiinţifice, salvate din dezastru printr-o întîmplare miraculoasă, rămăseseră izolate vreme de multe decenii, prin aspre măsuri de protecţie, de restul globului decimat. Oamenii nu îndrăzneau să iasă din cele două oraşe ale lor, zăvorîte de altminteri sub cupole artificiale, cu o climă şi hrană artificială. Nu îndrăzneau să cerceteze încă insulele şi continentele acoperite de ceaţa întunecată. Cu toate condiţiile lor privilegiate, supravieţuitorii deveniră însă şi ei victime ale catastrofei, căci înăuntrul centrelor ştiinţifice nu exista un număr prea mare de locuitori. Cîteva generaţii în şir, urmaşii acelor savanţi şi tehnicieni, ei înşişi, străluciţi oameni de ştiinţa, munciră cu disperare să-şi mărească oraşele, să le facă mai cuprinzătoare şi mai confortabile, ca să poată adăposti eventual mai mulţi oameni. Dar, înlăuntrul noilor oraşe ştiinţifice, create cu greu şi izolate încă de restul vitregit al planetei, se năşteau prea puţini copii.

Savanţii construiră atunci mii de automate şi de roboţi, pe care îi puseră să lucreze pentru ei, în primul rînd la curăţirea de substanţe actinice a atmosferei şi a pămîntului, la îndepărtarea urmelor morţii. Apoi, o echipă de sacrificiu, formată din numeroşi eroi ai ştiinţei, plecă din oraşul de la polul sud al lui Arr să exploreze planeta.

...Au descoperit atunci o lume nouă, pustie şi tăcută. Mii de văi fuseseră acoperite de lavă verde, pietrificată acum şi strălucind ca nestematele. Acolo unde se aflau odinioară cîmpii şi păduri albastre se zăreau lacuri şi mări — cu apa galbenă sau aurie, iar în locul mărilor se întindeau deşerturi argintii şi cenuşii. Vechile

oraşe şi metropole dispăruseră în nişte cratere negre, imense, de unde se înălţa uneori un abur coclit.

O vegetaţie uriaşă, cu însuşiri necunoscute şi, din păcate, radioactive, creştea sălbatică şi biruitoare pe pămîntul mov al lui Arr. Vechile animale şi păsări nu se mai vedeau de loc. În ape însă mişunau un fel de larve tinere, fosforescente noaptea şi roşii ziua, care se adaptaseră noilor condiţii acvatice.

O înspăimîntătoare linişte învăluia acest relief şi peisaj nou al planetei — înfiorîndu-te.

Echipa de sacrificiu strînsese numeroase şi importante observaţii în cursul cercetărilor de pe Arr, pe care apoi le comunică locuitorilor din cele două oraşe vii. Dar de întors nici unul dintre membrii expediţiei nu se mai întoarse.

Urmaşii lor studiară în laboratoare, cu multă rîvnă, datele acestea, şi ajunseră curînd la o concluzie definitivă şi tragică. Planeta Arr, marea şi strălucita lor lume, avea să piară în următoarele trei-patru secole. Energia nocivă a armelor cumplite — folosite în ultimul război atomic — dinainte de Catastrofa planetara, provocase un şir de schimbări, de mutaţii, în structura multor elemente de pe Arr. Rocile, apele, norii şi plantele deveniseră brusc radioactive. Apoi, această radioactivitate generală slăbise un timp, aparent, în exterior, dar ea continua să crească şi să se îngrămădească lent, înlăuntrul planetei însăşi, în pungile ei vulcanice, în apele ei subterane, în nisipul, lava şi metalele din zonele profunde, unde lunecaseră mase enorme de energii şi reziduuri atomice. Urmărind acest proces de

neînlăturat, oamenii de ştiinţă de pe Arr au prevăzut şi au descris cu precizie explozia finală care trebuia să se producă — într-o anume zi — cînd planeta a cincea a lui MAG va exploda în întregime şi se va distruge, singură, pentru totdeauna.

Această ultimă catastrofa nu avea să se petreacă însă imediat, deşi ea se apropia din zi în zi. Atunci, cît mai era încă vreme, omenirea de pe Arr luă hotărîrea eroică de a-şi părăsi străvechiul său pămînt şi leagăn astral şi de a-şi căuta un alt corp ceresc, pe care să-şi clădească o nouă existenţă, cea de-a doua lume Arr...

Toate minţile, toate eforturile se concentrară într-o singură direcţie: aceea a construirii unor astronave puternice, cu care locuitorii de pe Arr să poată călători în spaţiul sideral.

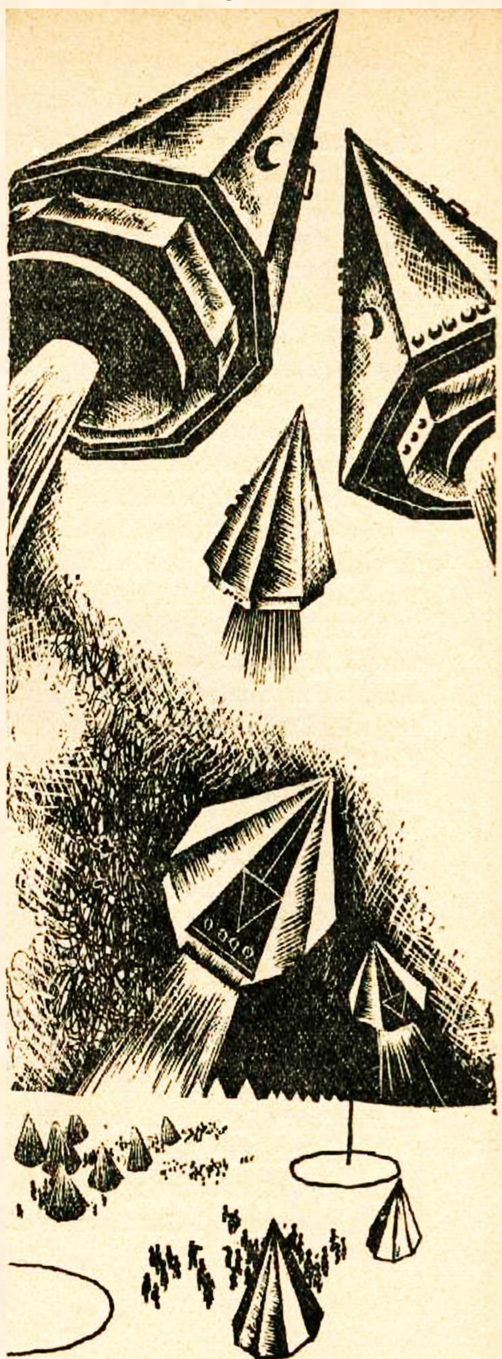
Taina zborului în jurul vechii planele fusese de mult descoperită. Totuşi, pentru a realiza acele extraordinare „corpuri zburătoare” interplanetare, cu mare viteză, în stare de a în-frunta depărtările cosmice, au fost necesare trei secole întregi de încercări şi strădanii supraomeneşti. La începutul celui de al patrulea veac de după groaznicul război, pe Arr au fost construite sute şi sute de astronave, de formă piramidală. Primele dintre ele au explorat, fireşte, planetele învecinate, spaţiul înconjurător.

În sistemul celor zece planete ale lui MAG, aşadar în familia noastră solară, se găseau două mici corpuri cereşti, oarecum apropiate, ce ofereau — se pare — unele condiţii de viaţă, şi pe care supravieţuitorii de pe Arr ar fi putut trăi, eventual, adaptîndu-se cu vremea. Acestea erau — în ordinea depărtării lor de Soare — planeta a

doua şi planeta a treia a lui MAG. Oamenii de ştiinţă de-atunci ar fi putut grăbi evoluţia celor două mici „lumi” mai ospitaliere, dar nu aveau timp să se ocupe de asta. Gîndul tuturor era îndreptat către reuşita „marelui zbor”, a călătoriei interplanetare, fiindcă în acel timp, majoritatea savanţilor credea cu tărie că explozia finală şi distrugerea planetei a cincea, a „lumii Arr”, va avea urmări directe şi nefaste şi pentru întreg sistemul solar al lui MAG, dezlănţuind poate chiar transformări în Soare, dilatarea şi preschimbarea lui într-o stea gigantă şi mult mai fierbinte. Din pricina acestei teorii sumbre şi înspăimîntătoare, proiectul colonizării şi al „amenajării” celei de a doua şi a treia planete a lui MAG a fost respins, de la început, de consiliul ştiinţific al bătrînilor. Cîţiva tineri savanţi nu credeau totuşi că e posibilă o „catastrofă în lanţ”, ci demonstrau teoretic că numai planeta a cincea va exploda şi se va sfărîma. Rămăşiţele ei solide vor fi atrase de globul uriaş şi îngheţat al planetei a şasea şi transformate, poate, într-un roi de sateliţi-pitici. Nici MAG, nici celelalte planete ale lui nu vor avea de suferit, ziceau aceşti opoziţionişti.

Ca să demonstreze şi practic cît de „primitoare” pot fi cele două lumi mici, învecinate cu Arr, cîteva nave piramidale porniră spre ele. Planeta a doua se dovedi a fi prea fierbinte. Astronavele plecate spre a treia planetă nu se mai întoarseră nici ele de loc, şi întrerupseră emisiunea, odată intrate în atmosfera albăstruie a micului astru. De aceea, partizanii „exodului celest”, după cum avea să fie numit acel proiect al plecării definitive spre alte

sisteme solare, cîştigară partida. Se întîmplă că tot în acea perioadă, planeta Arr îşi grăbi ritmul de radioactivizare prevăzut cu trei veacuri în urmă. Un şir de izbucniri vulcanice, petrecute în regiunea ecuato-rială, zguduiră globul şi-i determinară pe bătrînii savanţi de pe Arr să grăbească pregătirile pentru fuga definitivă.

Sute de astronave uriaşe, piramidale, erau gata pentru zborul spre stele, mai ales că astrofizicienii ulti-mului veac descoperiseră cu precizie, la distantă de cîţiva ani-lumină pe cer, doi Sori la fel cu MAG şi doua sisteme planetare. Acolo aveau să se găsească, desigur, măcar o planetă sau două de tipul străvechii lor lumi. Acolo aveau sa

ajungă, într-o zi, nepoţii celor ce vor pleca în marele exod celest.

În afara uriaşelor astronave cu traseu depărtat şi viteze supramari, pe Arr au mai fost construite nişte piramide mici, tot zburătoare, destinate însă unor călătorii mult mai scurte — unor misiuni eroice şi cercetări speciale, ce urmau să fie efectuate ***după plecarea marilor astronave*** în interiorul sistemului planetar al lui MAG.

Aceste „piramide zburătoare” trebuiau să se oprească pe unele planete şi în special, pe a doua, a treia şi a patra.

Ele urmau a fi conduse de cîţiva eroi-savanţi, ce trebuiau să comunice observaţiile lor marilor nave, angajate în zborul spre alte sisteme solare şi să păstreze necontenit legătura între grupele de exploratori.

Cînd vremea fixată pentru plecare sosi în sfîrşit, toată populaţia de pe Arr se îmbarcă în „piramidele zburătoare”, în afara echipelor speciale de savanţi, din ultima categorie. Giganticele nave piramidale plecară apoi — una cîte una — cu iuţeala fulgerului. Pe cerul înstelat, ele alcătuiră curînd o constelaţie nouă, ce se îndepărta din ce în ce, ca un stol de păsări migratoare, luminoase, fantastice...

Pe străvechiul pămînt primejduit al lui Arr mai ramaseră o vreme doar cîţiva savanţi. Ei înregistrară cu emoţie semnalele şi veştile primite de la fraţii lor, porniţi în marea călătorie spre alte lumi. Totul mergea precis, aşa cum fusese calculat şi hotărît mai dinainte. Astronavele cele uriaşe aveau să-şi atingă ţinta, într-o anume zi. Dar şi catastrofa planetară se

făcea acum din ce în ce mai simţită. Vulcanii se înteţiră şi începură să scuipe zilnic foc şi gaze otrăvitoare. Mările şi apele îşi schimbară culoarea, pămîntul se uscă, se cutremură şi crăpă din nou. Atmosfera, supraîncărcată cu gaze şi radiaţii vătămătoare vieţii, deveni opacă, ameninţătoare. Soarele nu se mai văzu. Atunci, şi cei din urmă savanţi de pe Arr îşi părăsiră Patria. Se împărţiră în grupe restrînse de cîte doi, se urcară în piramidele mici, zburătoare, şi porniră spre ţinta lor.

Odată ajunşi pe solul planetelor prevăzute pentru studiu, ei au construit acolo cîte un Irr „cu glas solar”, cîte o staţie-robot de emisie-recepţie, prin care menţineau mai ales legătura cu celelalte astronave mici, dar şi cu fraţii lor din giganticele piramide interstelare, de pe drum...

Eu, minunatul Irr care vă povesteşte toate aceste întîm- plări, am fost construit pe cea de a patra planetă a Soarelui, de bătrînul savant I-Garr, unul din ultimii supravieţuitori din lumea veche a lui Arr. M-a înălţat aci, la marginea mării cenuşii, pe un soclu de metal, ridicat cu mult deasupra nisipului roşu al acestor locuri pustii, ca să privesc soarele, astrul galben cel veşnic tînăr...

I-Garr a studiat de la distanţă evoluţia şi moartea planetei lui natale. El a trăit mai mult decît strălucitoarea lume Arr. A văzut-o, prin aparatele sale, explodînd, transformîndu-se în-tr-un fel de navă de foc. A auzit-o, cu aparatele sale, urlînd ca mii de tunete laolaltă, în timpul sfărîmării ei. I-a privit, de asemenea, resturile arzînde, gonind prin spaţiu ca un roi de comete şi

meteori uriaşi... Zile întregi a fost noapte pe cer — a fost noapte neagră şi aci pe planeta a patra... Dar cînd, în sfîrşit, MAG, Micul Soare Galben, strălucind de cinci ori mai tare decît pe Arr, s-a arătat la orizont, I-Garr — cu toată imensa lui tristeţe — s-a bucurat nu atît pentru el, sau pentru ceilalţi bătrîni savanţi care-şi aşteptau moartea în singurătate, fără urmaşi, pe ceilalţi sateliţi unde se aflau, ci pentru triumful vieţii, al lumilor lui MAG însuşi, pentru cei doi cercetători de pe planeta a treia, şi mai ales pentru fiul lor, Ra-Horr, ultimul vlăstar al celor din străvechea şi strălucita lume Arr, şi cel dintîi Fiu al Soarelui, născut pe o altă planetă...

*

Aci se oprea primul mesaj, primul Meer al Colosului de metal de pe Marte. Următorul părea un fragment dintr-o comunicare primită de I-Garr de la tînărul astronaut aflat pe cea de a treia planetă a Soarelui.

Irrul o captase desigur, foarte de mult, şi o retransmitea automat, probabil pentru a ajunge la cei plecaţi în marele exod, sau poate din alte cauze.

Fragmentul nu avea — din păcate — început şi sfîrşit, şi nici nu explica unele întîmplări, socotindu-le cunoscute de bătrînul savant.

Îl transcriu aşa cum l-a simplificat şi l-a tradus automatul nostru cibernetic:

AL DOILEA MEER:

Planeta Albastră a lui MAG

...ne va ţine deci prizonieri aci, pe pămîntul acesta străin, unde soarele e de şapte ori mai strălucitor şi mai fierbinte decît în lumea noastră dispărută... Numai dacă ai veni tu, la noi, prietene I-Garr, putem spera să reîncepem totul de la capăt... Am relua atunci şi legătura cu fraţii noştri cei plecaţi în marea călătorie spre alte stele... Am reînfiinţat staţia noastră de cercetări astrale, biolaboratorul, observatorul astronomic... Am strînge, împreună cu tine, date exacte despre a treia planetă a lui MAG; am zbura cu piramida ta în văzduh, am plana, uimiţi, deasupra continentelor sale necunoscute, pe care le-am investiga de departe, am descinde în adîncul oceanelor ei imense, albastre şi foşnitoare ca şi pădurile noastre de odinioară, am pătrunde misterele acestei vegetaţii uluitoare şi verzi, verzi ca şi vechiul mineral „sir” din scoarţa bătrînei noastre planete...

Numai cu tine împreună, prietene I-Garr, am putea cerceta şi cunoaşte cu adevărat multiplele chipuri şi stări ale acestei Naturi înconjurătoare, neasemuite, splendide şi generoase, vibrînd de

viaţă, de culoare, de lumină, de sunete şi de enigme.

Totul e atît de nou şi de straniu în jurul nostru, încît, deşi tristeţea şi însingurarea ne cutreieră ades sufletul, zile întregi uităm cine sîntem şi pentru ce am venit aici şi rătăcim, ca vrăjiţi, prin lumea asta unică, plină de primejdii şi de frumuseţi, ascunsă şi tulburătoare, care ne-a primit, dintr-o dată, ca pe copiii ei.

E o fericire nespusă, nesperată, că putem trăi sub cerul său dens şi albastru, că putem zbura, cu aripile noastre individuale, ce ne-au rămas totuşi, de ici şi pînă colo, simţindu-ne aproape la fel de uşori ca şi sub cupola de lumină sub care ne-am născut... Dar mai ales ne simţim fericiţi că putem respira — anevoie, totuşi fără chinuri — jumătate de zi, şi că doar noaptea, cînd MAG nu se mai zăreşte, iar pe cerul de aici răsar constelaţii ciudate şi discul mic şi alb al Lunii, ne îmbrăcăm din nou costumul de protecţie, ca să ne odihnim fără nici o grijă plămînii, şi creierul, şi tot trupul, şi ca să ne hrănim cu ozonul şi undele speciale din rezervorul lui. Uneori ne gîndim că rezervele acestea aduse de noi se vor isprăvi odată şi odată. Atunci vom muri. Mai avem înaintea noastră un timp ce pare nesfîrşit, totuşi ştim că aceste rezerve aduse cu noi se vor sfîrşi într-o zi. De aceea căutăm să respirăm şi să trăim cît mai multe ore fără costumul special, reducînd la minimum rolul său, economisind cu grijă „rezervele” lui. Poate că vom ajunge să ne hrănim şi noi cîndva cu ierburi, cu fructe sau cu alte produse ale acestei planete străine, aşa cum fac animalele ce trăiesc pe ea şi chiar şi mica vietate omenească, găsită aci, mica făptură

neagră, pe care am numit-o, cu un vechi nume de-al nostru, Att-Landa — Fata neagră.

Ţi-am spus, altădată, prietene I-Garr, în ce împrejurări am „înfiat-o” pe această fiică a Planetei Albastre. Nici acum n-am dat de urmele părinţilor ei. Poate că au murit — oamenii din această lume mor atît de uşor, ca nişte efemeride, fiind supuşi atîtor greutăţi şi lupte... E drept că te-am ascultat şi nu ne-am aventurat în jungla cea verde, în care mişună sumedenie de vietăţi necunoscute şi de fiare primejdioase, spre a-i căuta pe fiii Planetei Albastre.

Dacă tu, I-Garr, ţi-ai putea părăsi staţia ta astrală şi ai veni la noi, dacă am reuşit să reclădim laboratorul sau dacă un timp ne-am servi de al tău, cîte descoperiri uimitoare am face! Am cerceta fauna şi flora de-aci, i-am cunoaşte toate tainele, am studia evoluţia locuitorilor acestei planete a lui MAG, viaţa acestor fiinţe umane, bipede şi inocente, surprinzător de asemănătoare la înfăţişare cu noi, deşi mult mai micuţe, negre la piele, pe jumătate sălbatice, pe jumătate sperioase şi totuşi inteligente...

Att-Landa e pentru noi o veşnică surpriză. Şi eu şi soţia mea dorim nespus să facem din ea, pentru fiul nostru, o micuţă soră, s-o educăm de va fi cu putinţă ca şi pe Ra-Horr, să-i facem să se ajute unul de altul, să se iubească... Sperăm să izbutim, în ciuda multor deosebiri care-i separă... Trebuie să reuşim, altminteri, într-o bună zi, Ra-Horr se va simţi prea singur, cu desăvîrşire singur şi străin, în această lume atît de diferită faţă de cea a părinţilor şi străbunilor săi, în acest sistem planetar al lui MAG, unde el va fi singurul

urmaş al umanităţii şi al ştiinţei de pe Arr, unde el este unicul Fiu al Soarelui, ultimul din stirpea noastră solară!

Ce păcat că eu şi soţia mea, deşi sîntem tineri, nu vom mai avea şi alţi copii! Ce păcat că, pe nici una din planetele celelalte nu s-au mai născut alţi Fii ai Soarelui? Şi cît de greu e să ne gîndim acum la distanţele stelare ce ne despart de ceilalţi fraţi ai noştri, de fiii şi urmaşii lor, pe care noi nu-i vom vedea niciodată!

Înainte de marele exod, cînd am hotărît împreună cu soţia mea să ne jertfim pentru ştiinţă, să ne închidem în mica piramidă zburătoare şi să coborîm pe cea de a treia planetă a lui MAG, pentru cercetări — ***pentru totdeauna deci*** — nu ştiam că vom avea un urmaş. Poate că, dac-am fi ştiut am fi luat altă

hotărîre... Şi acum mi se pare un miracol al vieţii, o minune a naturii, faptul ca aci, pe un tărîm atît de depărtat şi de străin de-al nostru, în această epocă în care natalitatea este aproape complet stinsă pentru cei născuţi pe Arr, aci, pe Planeta Albastră, am dobîndit un fiu?

De cînd s-a născut Ra-Horr, Copilul Soarelui, Unicul — Planeta Albastră a închipuit douăsprezece revoluţii în jurul lui MAG. De douăsprezece ori, astrele de pe crugul nopţii de-aci şi-au schimbat, locul, iar apoi şi l-au reluat. S-au perindat aşadar doisprezece ani pe cerul acestei noi lumi, lume care a devenit pentru totdeauna şi a noastră. Ra-Horr e acum destul de mare. E un miracol că s-a născut — nu-i aşa, prietene I-Garr? Dar şi mai miraculos e să-l vezi cum creşte şi să observi cît de bine şi de uşor s-a adaptat vieţii pe acest pămînt. În primul său an de existenţă, cînd încă nu ni se întîmplase al doilea accident, cel care ne-a distrus laboratorul din interiorul Piramidei, soţia mea a avut grijă să facă pentru fiul nostru un înveliş de protecţie mult mai simplu şi mai ingenios decît cel pe care-l purtăm noi.

Dar, după aceea, pe măsură ce creştea, Ra-Horr nu l-a mai folosit. Trupul său s-a învăţat pe încetul cu arsura Soarelui — din alb-sidefiu s-a pigmentat şi s-a făcut ca bronzul. Plămînii lui sînt mult mai puternici ca ai noştri, el respiră fără nici o greutate şi aleargă aproape tot atît de iute, pe cît zburăm noi, cu aripile noastre individuale... L-am învăţat, fireşte, şi pe el să folosească aceste aripi... dar — ciudat — nu-i place să se înalţe sus de tot, în văzduhul albastru, uneori atît de albastru ca şi ochii săi

mari şi lucitori... Cînd zboară prea sus, Ra-Horr se plînge că nu mai poate respira şi că ameţeşte. Noi ne plîngem tocmai invers...

Pesemne că soarele şi ozonul de-aci l-au făcut, să crească aşa de puternic şi aşa de înalt. E aproape cît noi, deşi e încă un copil...

Ai desluşit şi tu, I-Garr, din veştile pe care însuşi Ra-Horr ţi le-a dat, din întrebările pe care el însuşi ţi le-a pus, că mintea lui e parcă mai matură decît ar trebui să fie la această vîrstă. Ne bucurăm nespus văzîndu-l cît de lesne învaţă şi cît de largă îi e memoria. Sperăm să facem din el un adevărat Fiu al Soarelui, luminos la minte ca şi astrul cel nepieritor, aşa cum au fost bunicii şi străbunii lui. Îl vom învăţa tot ce ştim noi. Emisiunile pe care tu le transmiţi special pentru el le ascultă cu atenţie şi seriozitate... Cît de mult i-ar folosi dac-ai veni chiar tu aici, I-Garr! Dac-ai putea isprăvi acele cercetări ce te ţin departe de noi, dacă ţi-ai lua apoi toate măsurile de apărare la coborîrea ta pe Planeta Albastră, ca să nu păţeşti ca noi, am fi atît de fericiţi să ne revedem şi să vieţuim lîngă tine? Iartă-ne că-ţi amintim acest lucru, mereu, deşi ştim prea bine că va fi destul de dificil să vii aici, dar eşti şi rămîi marea speranţă a vieţii noastre... Fără tine, fără aceste comunicări, am fi pierdut de mult încrederea în forţele noastre, am fi îmbătrînit înainte de vreme, am fi fost pradă necunoscutului, deznădejdii, neputinţei... Ce bine că, dintre toate minunile ştiinţei, dintre toate automatele aflate în astronava noastră, a rămas neatins Irrul cu glas solar! E drept că sursa lui pierde din ce în ce din energia ei de la început... De aceea am rărit şi transmisiile noastre şi nu ţi-am mai povestit

despre noi, de mult. Ne mulţumim să-ţi ascultăm veştile prin codul luminos al Irrului tău. Cea de a patra Planetă a lui MAG se zăreşte de aci, de la noi, abia ca o steluţă roşietică şi tremurătoare...

În fiecare zi, la răsăritul şi apusul Soarelui, plecăm din Piramida noastră de metal, din Casa noastră trainică (acum fixă, nezburătoare) şi ne înălţăm cu aripile individuale de zbor pînă în vîrful muntelui din apropiere unde, pe un platou nivelat de noi, am aşezat Irrul, staţia noastră solară. Aci controlăm zilnic staţia de recepţie, ca să vedem dacă a înregistrat vreo ştire nouă de la tine. Legătura cu tine, înţeleptule şi bunule prieten I-Garr, a devenit pentru noi ceva atît de necesar în viaţă, ca şi însăşi lumina lui MAG! Uneori, soţia mea rămîne acasă, pentru ca să-i dea fiului nostru aripile ei şi să-l pot lua astfel cu mine în zbor pe munte. În ultimii doi ani, de cînd însă Att-Landa, Fata neagră, stă cu noi, Ra-Horr s-a obişnuit să urce pe jos platoul Irrului solar, pe o potecă făcută de el şi de fiica Planetei Albastre. Copila aceasta, deşi de abia îi ajunge lui Ra-Horr pînă la umăr, îl întrece de cîteva ori în agerimea trupului şi în repeziciunea cu care se descurcă în mijlocul naturii. Poate că nu e atît de nevîrstnică pe cît ne pare nouă. Cunoaşte doar atît de bine potecile junglei, plantele, păsările şi fiarele, cu care de altminteri se aseamănă uneori în mod izbitor. E tot aşa de mlădioasă ca lianele şi ca şerpii de-aci, pasul ei e uşor şi iute ca al unei feline, glasul ei sună în diferite feluri şi e cînd voios şi cîntător, ca al păsărilor multicolore din junglă, cînd adînc şi gîlgîit ca al unei ape, cînd aspru şi şuierat ca un strigăt de animal sau ca un geamăt de furtună...

Mica fată neagră are părul lung şi mătăsos, ca multe sălbăticiuni din desişurile de aci, trupul sau e întunecat ca un arbore noaptea, dinţii ei sînt ascuţiţi şi sclipitori de albi ca şi ai fiarelor tinere din junglă, numai ochii, ochii ei rotunzi, inocenţi, vii şi curioşi, sînt ochii unui Copil al Soarelui, deşi sînt negri cum e pămîntul acestei necunoscute planete şi nu albaştri sau aurii, ca ai noştri....

Faţă de noi şi faţă de Ra-Horr îndeosebi, Att-Landa manifestă o recunoştinţă veşnic uimită, o supunere şi o credinţă oarbă, ciudată, care ne face să zîmbim şi să ne amintim într-un fel de roboţii noştri dispăruţi. Dar ar fi greşit să crezi cumva că fata neagră se comportă ca un robot. E atît de neprevăzută şi de personală în tot ce face, că ne încîntă continuu... Seamănă cu foştii roboţi doar fiindcă se ţine scai de noi, privindu-ne cu o încredere totală, nediscutînd niciodată o hotărîre luată de noi, ascultîndu-ne totdeauna cu ardoare şi atenţie, înţelegînd destul de repede şi de bine orice poruncă îi dai, dar totodată neînţelegînd ***pricina,*** cauza pentru care îi ceri cutare sau cutare lucru... Ca şi foştii noştri roboţi, Att-Landa a învăţat cîteva sute de cuvinte de-ale noastre şi vorbeşte acum în limba noastră, însă în fraze foarte scurte, simple, copilăroase şi uneori de-a dreptul comice. A învăţat repede, în primul an, să vorbească aşa — de atunci însă n-a mai progresat de loc. în schimb, Ra-Horr a deprins de la mica lui soră graiul ei gutural, şi tot soiul de noţiuni şi de jocuri, străine nouă. Îl amuză nespus s-o imite în tot ce face, să-şi moduleze vocea după cîntecul sau strigătul ei, să se ia la întrecere cu ea la fugă, la înotat, la

azvîrlitul pietrei, la împletitul lianelor şi la atîtea altele... Att-Landa l-a învăţat să mănînce „miez-dulce”, fructul acela gălbui care atîrnă în ciorchini în arborii de lîngă Piramidă — ea l-a învăţat să deosebească o sălbăticiune oarecare de una primejdioasă, l-a învăţat să cunoască jungla şi chiar s-o iubească. Uneori, noi, părinţii, ne gîndim cu teamă, cu o strîngere de inimă la influenţa pe care copila Planetei Albastre o are şi o poate avea şi mai tîrziu, în viitor, asupra fiului nostru...

În joaca lui cu Fata neagră, Ra-Horr uită să-şi facă lecţiile şi se ascunde de noi, în junglă. Deşi poartă centură de raze protectoare şi ştim că nu i se poate întîmpla vreun rău, totuşi ne temem pentru el... Pămîntul acesta îi e încă străin şi-i poate întinde curse... Ne surprinde faptul că lui Ra-Horr nu-i mai place ca altădată să zboare, să folosească aripile noastre — ci-i place din ce în ce mai mult să fugă, să se tîrască pe pămînt ca un şarpe, să sară ca o jivină, să înoate în apă ca un peşte...

Îţi spuneam că acum el preferă să urce pînă la platoul Irrului, pe jos, pe o potecă prin pădure... Att-Landa îl însoţeşte totdeauna în aceste drumuri, dar nu se apropie de Irr. Ea crede că noi vorbim cu Soarele însuşi, nu cu un om ca şi noi, se sperie de receptoarele de lumină şi de aceea se ascunde... De departe, cu ochii scînteind de admiraţie, îl urmăreşte pe Ra-Horr cum se apropie de Irr şi cum comunică apoi cu tine... Odată ne-a spus, tremurînd de emoţie:

— Ra-Horr, fratele şi stăpînul meu, e fiul mic al Soarelui... Şi a arătat pe cer spre MAG, ce tocmai atunci răsărise...

Am căutat să o facem să înţeleagă cine sîntem noi, şi de ce ne-am luat noi înşine numele de „Fiii Soarelui”. Nu ştiu exact ce a înţeles. De atunci însă, de cîte ori vede Soarele, îi spune lui Ra-Horr:

— MAG, părintele nostru din ceruri a răsărit... Sau: MAG, tatăl nostru, se ascunde sub un nor... Sau: Cel ce v-a dat viaţă vouă s-a dus cu luntrea de-amurg să se culce...

Ra-Horr rîde şi o imită, încît acum, de multe ori, în loc de „Soarele” spune şi el „Părintele nostru, Tatăl ceresc”...

Att-Landa îi cîntă Soarelui, dimineaţa şi seara, nişte cîntece stranii, monotone. E încredinţată că MAG o aude, aşa cum tu, I-Garr, ne auzi pe noi...

Cît priveşte credinţa ei despre staţia de emisie-recepţie, despre Irrul nostru solar, aceasta, e tot aşa de naivă şi de amuzantă. Fata neagră consideră Irrul nostru un animal nemuritor, care trăieşte şi în stele, dar şi pe Planeta ei Albastră.

Am rîs auzindu-i răstălmăcirea... Ea însă s-a întristat. Zicea mereu că o să ne dovedească, odată şi odată, ca pe Planeta ei Albastră, dincolo de Rîul cel mare, trăieşte cu adevărat un fel de Irr, nu atît de mare cît cel din Stele, totuşi mare şi puternic, un Irr sălbatic, căruia fraţii ei negri i se închină ca unui rege şi stăpîn al junglei.

Ra-Horr i-a povestit ceea ce şi noi auzisem cînd eram copii, sub cupola de lumină de pe Arr — în legătură cu construcţia acestui Irr de metal şi cu aspectul său într-adevăr asemănător cu un patruped ce-a trăit de mult, pe a cincea planetă a Soarelui.

— În lumea noastră, pe planeta părinţilor şi bunicilor mei — l-am auzit pe Ra-Horr explicîndu-i fiicei noastre adoptive — trăiau odinioară nişte Irri, nişte animale foarte mari şi puternice, de zeci de ori mai mari decît oamenii. Cînd Fiii Soarelui au reuşit să-i îmblînzească şi să-i pună să lucreze în locul lor, învăţîndu-i să care poveri şi să are pămîntul, lumea noastră a intrat în prima fază a civilizaţiei sale. Cu ajutorul acelor Irri domesticiţi s-au făcut întîiele mari construcţii şi drumuri pe Arr. Pe urmă, cînd minunata şi strălucitoarea noastră lume depărtată a înflorit deplin, ca o pădure primăvara, aceste animale de muncă au pierit şi au fost înlocuite de maşini şi roboţi, robi de fier.

— Maşini? Cum arată maşinile? a întrebat All-Landa. Sînt oare nişte oameni şi animale de fier ca şi Irrul vostru solar?

Ra-Horr a rîs şi a aprobat-o:

— Da. Roboţii sînt nişte oameni şi animale de fier, dar fără viaţă. Cînd voi fi mai mare, voi construi şi eu un om de fier... şi un Irr nepieritor, din metal sau din piatră.

A doua zi, cînd nu era Att-Landa de faţă, ne-a întrebat:

— De ce Irrul nostru solar seamănă cu animalul acela străvechi?

— Fiindcă oamenii de ştiinţă care l-au construit erau în acelaşi timp nişte artişti tradiţionalişti, i-a răspuns zîmbind maică-sa.

— Cum adică „tradiţionalişti”? Tradiţia cerea ca toţi roboţii să fie aidoma acelor Irri?

— Nu, fireşte, a continuat zîmbitoare ea. Nu toţi roboţii au avut această înfăţişare. Numai aceia care erau consideraţi în acelaşi timp şi

automate perfecte şi monumente arhitectonice, de un anumit stil simbolic.

— Vezi tu, i-am explicat eu lui Ra-Horr, Irrul, animalul arhaic pe care îl reprezintă robotul nostru solar, a fost în lumea noastră un simbol. Străvechiul patruped Irr era un animal domestic foarte blînd şi foarte puternic, care, mii de ani, i-a fost tovarăş de muncă omului, i-a fost sclav şi prieten credincios totodată. De aceea Irrul a devenit cu timpul, pentru strămoşii noştri de pe Arr, simbolul puterii fizice unite cu supunerea, reprezentarea celui mai nobil animal de pe planeta a cincea — în afară de Om, desigur. Irrul ne-a ajutat să ne smulgem prima oară de sub asprimea muncii brute, fizice, de aceea, cînd au fost inventaţi roboţii, în amintirea acestui animal eliberator, străvechi, unii roboţi au fost făcuţi aidoma după chipul lui şi i-au luat şi numele.

— Erau nişte animale bune acei Irri vii? a vrut să afle mai departe Ra-Horr. Voi aţi văzut vreodată un Irr viu?

— Nu, i-a răspuns maică-sa. Irrii au dispărut de pe planeta a cincea cu mult înainte de naşterea noastră. În oraşul unde ne-am născut noi existau însă cărţi şi filme în care apăreau Irrii şi o mulţime de alte animale care au trăit cîndva în lumea noastră, înainte de catastrofa planetară... Dar noi am avut jucării automate, Irri de material plastic, moi şi distractivi.

— N-aţi văzut, aşadar, un Irr în carne şi oase, un animal viu? a insistat Ra-Horr.

— Nu.

— Eu voi vedea! a strigat el deodată şi ochii săi albaştri, mari, strălucitori ca nişte flori metalice i-au luminat faţa aurie, arsă de soare.

Prietene I-Garr, n-am ştiut atunci să sesizăm cît de serios era acest strigăt de triumf al fiului nostru, şi nici în ce primejdie îl va duce curiozitatea şi dorinţa lui de a ne impresiona. O săptămînă în şir l-am văzut preocupat, cioplind într-una o stîncă, pînă a făcut-o să semene cu Irrul nostru solar. Ne-am bucurat, fiindcă Ra-Horr părea să-l moştenească pe tatăl meu, care fusese arhitect, sculptor şi matematician vestit, după cum ştii şi tu.

A opta zi însă, am trecut printr-o mare emoţie. Băiatul dispăruse de acasă, lăsînd cîteva cuvinte scrise. Ne înştiinţa că se duce în junglă, cu Att-Landa, dincolo de Rîul cel Mare, ca să prindă un Irr viu. Luase cu el o pereche de aripi de zbor şi o armă electrică. M-am speriat foarte rău. Arma aceea era încărcată şi el habar n-avea de asta. E drept că Ra-Horr purta totdeauna la el centura de raze care-l proteja, creînd o zonă

electrică în jurul corpului său în momentul reflexului de apărare, ferindu-l de atacul diferit al fiarelor, dar totuşi îl puteau pîndi destule alte primejdii. Văzusem în junglă flori şi plante otrăvitoare, văzusem capcane primitive, puse de fiii Planetei Albastre, şi săgeţi de-ale lor, veninoase, şi laţuri, şi sumedenie de vietăţi pe care nu le cunoşteam. Şi-apoi, Fata neagră micuţa noastră fiică vitregă, era lipsită de orice apărare...

Mi-am pus şi eu în grabă aripile şi m-am înălţat deasupra pădurii fremătătoare, încîlcite, şi de un verde întunecat, ca o lavă de-a noastră, cristalizată în mii şi mii de frunze şi dantele stranii. Prin acest hăţiş uriaş nu se poate privi. De sus vezi numai o singură coroană vegetală, imensă, şi ştii că ea are mii şi mii de trunchiuri şi de ramuri care-o susţin. Sub bolta asta verde, sub coroana asta umbroasă, printre tulpinile înnodate sau alăturate, mişună viaţa, dar o viaţă crudă, pînditoare, rapace, a cărei singură lege e lupta... Mi-era groază, gîndind că fiul nostru, Copilul Soarelui, a picat singur, neştiutor şi de bună voie, în capcana asta neiertătoare... Oricît ar fi cunoscut Fata neagră drumul prin pădure, acesta nu putea fi decît drumul către luptă şi către moarte, pentru cel ce-l străbătea neînarmat.

Zburam de aceea deasupra junglei, înfiorat de spaimă. Curînd am zărit calea albastră, luminoasă, pe care Rîul cel Mare şi-o tăiase prin mijlocul vegetaţiei luxuriante. De cealaltă parte a apei, era un fel de luminiş, cu ierburi tinere, înalte şi dese, prin care treceau cîrduri de patrupede graţioase şi iuţi la mers. Am rătăcit

multe ore deasupra cîmpiei, strigîndu-l pe Ra-Horr şi speriind cu strigătul meu deznădăjduit ciurde de vietăţi şi stoluri de păsări. Cînd era aproape de amurg şi mă apropiasem de junglă, de pe cealaltă parte a Rîului am zărit de sus, de departe, un copac care ardea cu flacără vie şi strălucitoare, ca o torţă uriaşă. Am bănuit că l-a aprins Ra-Horr, aşa cum îl învăţasem să facă în caz de primejdie, pentru a se feri de sălbăticiuni şi pentru a ne semnala locul unde se află.

M-am îndreptat cît am putut de iute spre acel copac şi, într-adevăr, la o anumită distanţă de flăcări, i-am zărit pe cei doi copii fugari, jucîndu-se în iarbă cu două jivine mici, gălbui şi sălbatice.

— Tată! Am luat doi roboţi vii, doi pui

de Irr! mi-a strigat Ra-Horr, victorios. Şi m-am luptat cu un Irr rău şi sălbatic! Şi l-am ucis!

Am coborît şi i-am privit pe cei doi copii ai mei, adînc uimit. Parcă atunci i-aş fi văzut întîia oară.

Att-Landa, era zgîriată şi muşcată pe braţe de cei doi pui de fiară, furioşi — dar părea nepăsătoare la durere şi aţîţată. Ra-Horr era plin de sînge, din cap pînă-n picioare. În mînă ţinea un fier ascuţit, pe care nu-l văzusem pînă atunci la el. Ochii îi străluceau ca două stele albastre, ca două planete depărtate, care ştiu ce e lupta, sîngele şi omorul! Eram îngrozit.

— Ce vi s-a întîmplat?
Am întrebat, tremurînd de oroare, ca orice Fiu al Soarelui care vede cu ochii lui sîngele cald şi viu, curgînd...

— Tată! mi-a strigat, din nou, beat de fericire, Ra-Horr. Am învins un Irr sălbatic! Un fel de Irr viu! Pe Regele junglei! L-am ucis! Eu sînt de-acum înainte Regele junglei! Să-ţi spună şi Att-Landa că nu mint!

— Tu eşti Regele junglei! şuieră cu încîntare mica Fată neagră, îmbrăţişîndu-i picioarele şi sărutîndu-i-le. Tu, Ra-Horr, fratele şi stăpînul meu, tu eşti Regele junglei!

Stăpînindu-mi cu greu nemulţumirea, am bolborosit:

— Dar ce vi s-a întîmplat? V-a atacat un Irr? De ce l-ai omorît, fiule? Nu puteai să-l înspăimînţi şi să-l alungi, fără să-l ucizi? De ce eşti plin de sînge? Eşti rănit?

— Ra-Horr e, de azi înainte, singurul Rege al junglei, a spus, foarte solemn, Fata neagră.

— El e un Fiu al Soarelui, nu un Rege al junglei, cum crezi tu, micuţă sălbatică, am murmurat, supărat.

— Un Rege al junglei e uneori mai puternic decît un Fiu al Soarelui, a rîs ea, şi a început să danseze în jurul lui Ra-Horr, care părea încîntat de acest joc.

— Terminaţi! le-am strigat. Plecăm acasă! Lăsaţi puii ăştia de Irr aci! Nici nu sînt nişte Irri adevăraţi ca ai noştri. Seamănă cu ei, dar au o expresie animalică şi crudă. Lăsaţi-i aici, în lumea lor!

— Sînt roboţii mei, a zis Ra-Horr. Îi iau cu mine. Îi voi îmblînzi. Voi îmblînzi toate fiarele şi le voi pune să lucreze pentru mine. Eu sînt Regele junglei!

— Tu nu eşti decît un ucigaş neştiutor. De ce l-ai omorît pe acel Irr? Nu te putea atinge cu laba, nici nu putea să te sfîşie cu dinţii. Erai apărat de centura ta cu fulgere electrice.

— Da, eu eram apărat, dar Att-Landa nu. L-am paralizat pe Irr şi apoi l-am sfîşiat cu fierul ascuţit, şi i-am luat pielea. Aşa

mi-a spus sora mea să fac, pentru ca să devin cu adevărat Rege al junglei. M-am cam murdărit de sînge, dar o să mă spăl la rîu.

— I-ai luat acestui animal viaţa, numai ca să te joci şi să te îmbraci cu pielea lui?

— Era un robot rău, un Irr sălbatic, nu unul blînd a zis el, fără să dea înapoi. Era cît pe-aci s-o mănînce pe Att-Landa. Şi pe mine m-ar fi înghiţit, dacă n-aş fi fost înarmat cu fulgere. Arma ta electrică nu e bună. Ia-ţi-o! Mai bun e jungherul ăsta, pe care sora mea l-a găsit în junglă, pe jos, în brîul unui frate negru de-al ei, omorît de-o săgeată. E o armă bună. Taie ca şi un jet electric, dar nu înnegreşte locul. Am jupuit cu el Irrul de blană. Uite-o, ce frumoasă e! O să i-o dau mamei să se învelească în ea, cînd i-o fi frig...

Şi mi-a arătat blana animalului, moale, mătăsoasă, caldă şi încă plină de sînge.

M-am întristat şi m-am înfiorat. Fiul meu, ultimul urmaş al lumii de pe Arr, unicul Copil al Soarelui din sistemul lui MAG, devenise brusc un fiu al Planetei Albastre, frate bun cu fiarele care trebuiau să lupte mereu pentru viaţă, pentru hrană, pentru perechea şi pentru puii lor? Era îngrozitor, îngrozitor...

I-Garr, noi, ultimii oameni de pe a cincea planetă a lui MAG, am jurat acolo, în lumea noastră, să dispreţuim omorul, lupta, războiul! Iar fiul meu, micul Ra-Horr, cu toată mintea lui luminoasă, cu toată învăţătura pe care o are şi o va dobîndi, cu toată grija şi dragostea pe care i-o purtam, e sortit s-o ia de la început pe această planetă tînără, sălbatică şi totuşi minunată, e sortit să trăiască de aci înainte luptînd pentru viaţa şi fericirea lui, sau să piară, dispreţuind-o?

Învaţă-ne, prietene, ce-i mai bine să-i spunem fiului nostru? Sfătuieşte-ne, bătrîne savant, cum să-i explicăm ce e bine şi ce e rău, în lumea asta, nouă şi pentru noi. Spune-ne, înţeleptule I-Garr, cum să-i insuflăm oroarea noastră împotriva oricărui omor, şi mai ales împotriva omuciderii, a omorului între oameni, fără să facem din el un laş sau un însingurat!

Şi chiar dacă Ra-Horr va fi un adevărat Fiu al Soarelui, ca şi noi, un om demn de acest nume, cum vor fi oare fiii fiilor lui, cei născuţi pe Planeta Albastră?...

Pe drum spre Piramida noastră am tăcut, în timp ce zburam alături de Ra-Horr. El îşi înfăşurase mijlocul cu pielea animalului ucis, şi zbura mai jos decît mine, aproape razant cu pădurea... Pe Att-Landa o purta în braţe, de aceea aripile lui vîsleau mai greu şi mai rar prin cerul albastru, din ce în ce mai întunecat-albastru. Fata neagră ţinea la piept cei doi pui de irri, — ca pe nişte jucării vii — şi cînta.

Cîntecul ei era murmurat ca un rîu nevăzut care curge, curge într-una, şoptind într-una ceva legănat, mîngîios... Cîntecul ei era un rîu curat care aduce răcoare şi ia cu el uscăturile, arşiţa, frunzele moarte, norii şi chipurile ce-au lunecat în unda lui cîndva... Cîntecul Fetei negre era uneori uşor ca o boare şi alteori dens ca văzduhul Planetei Albastre...

Următoarele patru legende nu se mai referă la faptele sau la eroii de pînă acum. Ele sînt, se pare, nişte legende sau poveşti din vechea lume de mituri de pe Arr. Au fost transmise în cadrul

unei singure emisiuni, pentru ziua de naştere a lui Ra-Horr, cînd acesta împlinise zece ani. Pesemne, autorul lor a fost I-Garr, singurul supravieţuitor de pe Arr cu care astronauţii exilaţi pe Terra mai puteau comunica, pe atunci.

Poate că bătrînul savant i-o mai fi spus şi altădată micului său prieten asemenea povestiri, după cum, în mod obişnuit, îi transmitea — din timp în timp — cicluri de lecţii şi învăţăminte. Ele toate s-au pierdut undeva, între cer şi pămînt. Doar aceste patru basme au mai putut ajunge pînă la noi, o dată cu celelalte fragmente „solare” cîntate de Sfinx — de aceea le şi inserez aci.

AL TREILEA MEER:

Povestea lui Xivor

Exista cîndva, într-un sistem solar învecinat cu al nostru, o planetă acoperită aproape în întregime de un ocean imens, albastru. Din undele lui răsărea un singur continent, o vastă insulă împădurită, ruginie ca de metal încins. Şi oamenii de pe ea se năşteau şi vieţuiau cîteva zeci de anotimpuri, supuşi doar sălbatecelor maree şi blîndelor astre ale cerului, cărora li se închinau, precum odinioară pămîntenii, Soarelui. Nu cunoşteau încă minunile ştiinţei, erau abia la începutul alfabetului cosmic,

deslușind cu greu mersul stelelor, luptînd cu valurile pe plutele lor simple pentru a-și pescui hrana. În schimb, știau să dureze, din trunchiul arborilor ca arama de pe meleagurile lor, mărețe și nemaipomenit de trainice orașe și palate strălucitoare în timpul lungii zile însorite, și tot atît de strălucitoare în noaptea ce ținea un anotimp întreg — cînd doar stelele și o mică Lună ca de mărgean se vedeau pe cerul violet...

La țărm, străjuite de pădurile metalice, se ridicau aceste orașe cu zidiri piramidale, circulare și rombice, toate cu mii de trepte coborînd spre plajă, toate asemănătoare unor munți îmbrăcați în metal roșu, în care Marea și-ar fi tăiat lespezi pînă în vîrf.

Mii de oameni, vînjoși și aproape goi, toți cu pielea bronzată și netedă, cu plete negre și ochi negri, ca o singură rasă insulară, munceau într-un ritm egal la înălțarea acestor gigantice construcții. De sute de ani, de milenii poate, locuitorii Insulei de Aramă tăiau, dintr-o singură mișcare, cu o lamă subțire și încovoiată, arborele ales și-l ciopleau și-l modelau ușor ca pe o trestie. După un anotimp, cînd seva vegetală se usca de tot sub scoarța roșcată, lemnul se întărea, devenea un stîlp trainic cît granitul, și meșterii acelei planete știau să-l lustruiască pînă-l făceau precum arama strălucitoare. Din acest material durabil își ridicau mărețele lor palate și temple. Lucrau la ele zeci de generații, căci viața unui om nu dăinuia nici pe departe cît viața unui arbore din pădure.

Iar arborii creșteau și ei, uriași, și ca din ape, cu miile în fiecare anotimp și oamenii se nășteau, ridicau cîte o treaptă de palat și mureau și ei, tot

cu miile, în fiece anotimp, plecîndu-se legilor neştiute şi neîndurătoare ale acelei planete. Totuşi, nici unul nu se temea de moarte. O învingeau, construind ceva mai trainic decît viaţa lor, opere arhitectonice, cu care voiau să înfrunte mileniile şi Universul. Ca şi vechii egipteni de pe pămînt, credeau că sufletul lor trăieşte după moarte în arborii deveniţi stîlpi de piatră.

O dată la patru anotimpuri, printr-un concurs artistic celebru, în care se luau la întrecere cei mai destoinici şi talentaţi meşteri arhitecţi din întreaga Insulă de Aramă, oamenii aceia îşi alegeau cîte un conducător, şi celui ales îi încredinţau lucrările templelor şi oraşelor pe toată durata celor patru anotimpuri insulare.

Povestea noastră a început în timpul unuia dintre conducătorii Insulei de Aramă, a bătrînului Ner, care fusese ales de trei ori la rînd, datorită neînchipuitei lui fantezii creatoare şi a cunoştinţei meşteşugului. Într-unul din aceste neasemuite palate de pe ţărmul mării se afla şi locuinţa lui Ner şi a singurului său fiu, tînărul sculptor Xivor. Odată, stăteau amîndoi într-un fel de hamac de liane, în odaia bătrînului meşter.

Şi bătrînul arhitect şi fiul său purtau o îmbrăcăminte scurtă, un fel de togă albă, erau bronzaţi şi cu ochii negri. Tatăl avea însa plete galbene, culoarea bătrîneţii, iar tînărul sculptor părul negru ca noaptea.

— Ei, Xivor, te-ai hotărît să concurezi şi tu la sfîrşitul acestui anotimp? întrebă bătrînul, înălţîndu-şi fruntea.

Tînărul tăcea şi se juca absent cu un fel de daltă mică şi argintie.

Ner oftă:

— Mi-ar părea rău să nu duci tu mai departe munca şi opera mea, aşa cum e dat din străbuni. Am început un oraş cum nu mai e altul, nu pe ţărm, ci chiar în mijlocul Insulei — pe un platou. Eu nu voi mai trăi să-l isprăvesc, ştii bine.

— Dar planurile le-ai făcut tu, nu-i aşa, tată? rosti Xivor, jucîndu-se mai departe cu instrumentul acela argintiu. Iar eu aş vrea să cutreier coastele insulei noastre, aş vrea să văd alte meleaguri, şi de-mi va sta în putinţă, să descopăr alte lumi, departe, peste mări, dincolo de ocean... Dă-mi mai curînd voie să plec, tot nu voi lua parte la concurs.

— Nu te opresc, spuse încet bătrînul, deşi nu văd ce rost are să pleci pe ocean, în loc să ridici construcţii care vor fi nemuritoare. Fă un plan al tău, nu te silesc să continui palatul meu, dar fă ceva care să fie nemuritor. Toţi ştiu cît eşti de talentat. Încearcă!

Tînărul se ridică din hamac şi veni spre centrul odăii.

— Să încerc? zise el cu amărăciune. Cu toţii construim opere ce durează de sute de ori mai mult decît noi. Îmi spui că acesta e sensul vieţii: să depăşeşti moartea. Eu însă aş vrea să fiu nemuritor cu adevărat! Să am tinereţe fără de bătrîneţe şi viaţă fără de moarte, pentru mine singur, nu pentru opera mea! La ce mi-ar folosi priceperea şi talentul, dacă eu tot nu mă voi putea bucura să-mi văd opera isprăvită de mîinile mele şi să o privesc cu ochii mei? Nu! Viaţa este prea scurtă, nu-mi mai trebuie! Ori voi găsi ceea ce doresc, ori voi pieri pe mare! Şi apoi, urmă el cu alt glas, mai puţin aspru, trebuie să văd eu

însumi ce se petrece departe, pe ocean. Pescarii noştri spun că o stea luminoasă a căzut de curînd în adîncul mării, că de acolo a ţîşnit o trombă de apă fierbinte şi că valurile ei au adus la ţărm peşti arşi şi tot soiul de vieţuitoare marine, înnegrite ca de flăcări. Vreau să văd ce e acolo, în ocean. Vreau să văd ceea ce nu cutează a cerceta nici un pescar şi nici un meşter de-al nostru!

— Dacă asta ţi-e voia, mergi cu bine, fiul meu, a răspuns întristat de moarte bătrînul Ner. Nu cred să poţi afla ceea ce cauţi tu, dar n-am dreptul să te împiedic să-ţi alegi soarta. Mergi cu bine, Xivor, te încredinţez stelelor şi astrelor care ne guvernează, fără ca noi să le ştim legile. Du-te, poate vei cunoaşte alte lumi, poate le vei afla tainele. Un singur lucru îţi cer: să nu-ţi uiţi Insula în care te-ai născut. Iată, îţi dau acest inel cu piatră măiastră, albastră ca apa oceanului nostru. Priveşte-l în soare şi el se va dovedi o lentilă neasemuită, în care e sculptată imaginea Insulei de Aramă şi a Palatului în care te-ai născut tu, şi pe care l-au făcut străbunii noştri. Cînd vei privi inelul, îţi vei aminti de meleagurile tale natale — şi le vei vedea ca printr-un ochean vrăjit.

Xivor luă inelul cu piatra preţioasă, şi-l puse în deget, apoi îl îmbrăţişă pe tatăl său şi plecă.

La ţărmul mării îşi găsi pluta, mai dinainte construită de el ca să reziste valurilor înalte, se urcă într-însa, şi se lăsă în voia legănării oceanului. Ştia că la fiece sfîrşit de anotimp, oceanul îşi trăgea valurile spre larg, şi apoi, la începutul celuilalt anotimp, le mîna vijelios spre ţărm, iscînd curenţi nemaipomeniţi de iuţi şi

uragane teribile. Acum venise vremea marelui reflux. Apele se depărtau de ţărmuri, gonite de un suflu iute. Pe oceanul imens, pluta lui Xivor dansa ca o mică frunză.

Purtat de tălăzuirea undelor, tînărul sculptor călători astfel timp îndelungat. Mînca peşti, pe care îi pescuia cu uşurinţă, şi bea apă de mare. Aceasta era, de altfel, şi hrana şi băutura obişnuită a insularilor de pe Continentul de Aramă, la care se adăugau cîteva liane gălbui şi cîteva rădăcini dulci, vegetale, ce nu se întăreau după ce-şi pierdeau seva.

Xivor a mers aşa cît ţinu anotimpul luminii solare.

Ziua se estompă apoi şi cerul căpătă tonuri violete, ca un amurg contopit cu oceanul. Sculptorul ştia că va începe anotimpul Lunii de mărgean şi-al nopţii lungi, în care oceanul îşi va dezlănţui stihiile. De aceea se legă de plută şi aşteptă.

Valurile se liniştiseră pentru un răstimp şi oceanul era calm ca o oglindă întunecată.

Dar, înainte de a începe ciclonul, tînărul văzu o fîşie de lumină galbenă, orbitoare, ţîşnind din apă şi rotindu-se peste unde. Cînd raza nelumească întîlni pluta lui, se stinse brusc, şi Xivor simţi cum ceva, un curent puternic, îl trage spre adînc. Îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi peste un timp într-o încăpere ciudată, largă cît un palat, şi argintie. Era înconjurat de obiecte necunoscute, de flori stranii cu petale uriaşe şi moi, colorate în nuanţe nemaivăzute pe Insula sa, care parcă îl orbeau. Staminele acelor flori tremurau şi vibrau necontenit. O muzică de vis îl învăluia, iar dacă ar fi fost să creadă

simţurilor sale, muzica se transforma în jurul lui în culori, şi culorile în muzică.

O uşă tainică lunecă într-un perete şi în încăperea necunoscută apăru o făptură minunată, aidoma la chip unei fete din Insula de Aramă, dar cu mult mai delicată şi mai frumoasă. Pe trupul zvelt şi bronzat avea o haină lungă şi străvezie ca un păienjeniş de raze, iar părul negru îi era prins cu un semicerc argintiu şi strălucitor care avea la mijloc o diademă verde. Ochii fetei nu erau însă negri, ci aurii, încît lui Xivor i se păru că-l privesc două stele.

Fata cu ochii de stele murmură ceva neînţeles într-o limbă ciudată. El o privi mirat. Atunci ea îi prinse tînărului pe frunte un semicerc la fel cu al său, argintiu şi cu o piatră verde la mijloc.

— Acum ai să înţelegi ce-ţi spun, dacă eşti fiinţă gînditoare precum pari, spuse fata cu ochii de stele.

— Sînt Xivor, un locuitor din Insula de Aramă, grăi tînărul, fără să se mire prea mult de cele întîmplate. Pesemne tu eşti o fiinţă din stele!

— Da, spuse străina. Am venit din stele şi voi pleca din nou în stele.

Xivor căzu atunci cu fruntea la pămînt şi murmură pierdut:

— O, Zeiţă a Cerului, fiinţă de pe celălalt tărîm, iartă-mă că am cutezat să mă arăt înaintea ta! Şi spune-mi, sînt viu sau mi se pare, visez sau trăiesc cu adevărat?

— Eşti viu, Xivor, iar eu nu sînt zeiţă cum crezi tu, ci o făptură omenească din altă constelaţie. Te-am adus aci, în nava mea interstelară, fiindcă furia oceanului te-ar fi omorît.

— Unde ne aflăm? întrebă tînărul, care încă era buimăcit, ca în vis.

— În fundul oceanului. Priveşte!

Xivor privi şi văzu cu uimire, prin peretele care devenise transparent, valurile uriaşe ale oceanului şi nişe păduri verzi-întunecate prin care mişunau peşti fosforescenţi.

— E oceanul planetei tale, al lumii tale. Acum însă trebuie să-l părăsesc. Nava mea va ieşi din apă şi va porni îndărăt spre steaua de unde am venit.

— Ia-mă cu tine, se rugă Xivor. Tot voiam să mor sau să văd alte tărîmuri. Ia-mă, oriunde te-ai duce, în orice stea, eu tot o să mor la sfîrşitul celui de al zecilea sau al douăsprezecelea anotimp întunecat. Poate acolo, pe tărîmurile stelei tale, voi găsi ceea ce caut pe lume.

— Ce cauţi? întrebă fata cu ochii de stele.

— Caut tinereţea fără de bătrîneţe şi viaţa fără de moarte.

Fata rîse:

— O, nimic nu-i nou sub Soare? Toţi oamenii, de pe toate planetele pe care le-am întîlnit, caută acelaşi lucru. Tu însă eşti pe drumul cel bun, Xivor. Eu ţi-aş putea dărui tinereţe fără de bătrîneţe şi nu chiar viaţă fără de moarte, dar o viaţă atît de lungă, încît tu însuţi să-ţi doreşti clipa de odihnă infinită, şi să-ţi pară că moartea e prea departe şi că ar fi vremea să o întîlneşti. Trebuie numai să te învoieşti şi să faci trei legăminte.

— Spune-le.

— Întîi, să uiţi cine eşti şi de unde ai venit. Al doilea, să fii veşnic călător printre stele, pe o navă intergalactică, aidoma acesteia, care să te ducă mereu, cu iuţeala fulgerului şi a luminii, dintr-un tărîm celest într-altul. Iar al treilea legămînt e să trăieşti viaţa pe care-o trăim noi, să cauţi să înveţi ceea ce învaţă copiii de pe steaua noastră şi să te străduieşti să devii un om folositor lumii galactice noi, care te va înfia.

— Primesc, şopti Xivor.

— Acum o să dormi cîtva timp pînă ce te vei obişnui cu zborul navei noastre, adaugă fata, şi-i atinse piatra verde din frunte.

Tînărul căzu pe un pat şi adormi adînc. Nava intergalactică ţîşni din ocean şi se pierdu în cer ca o săgeată de lumină, aruncînd înainte un fulger orbitor. Sculptorul primise fără să se gîndească prea mult cele trei legăminte. Nu înţelesese decît că va dobîndi ceea ce dorea, cu condiţia să nu se mai întoarcă niciodată pe

planeta sa natală. Dar cît de greu era acest lucru, nu ştia.

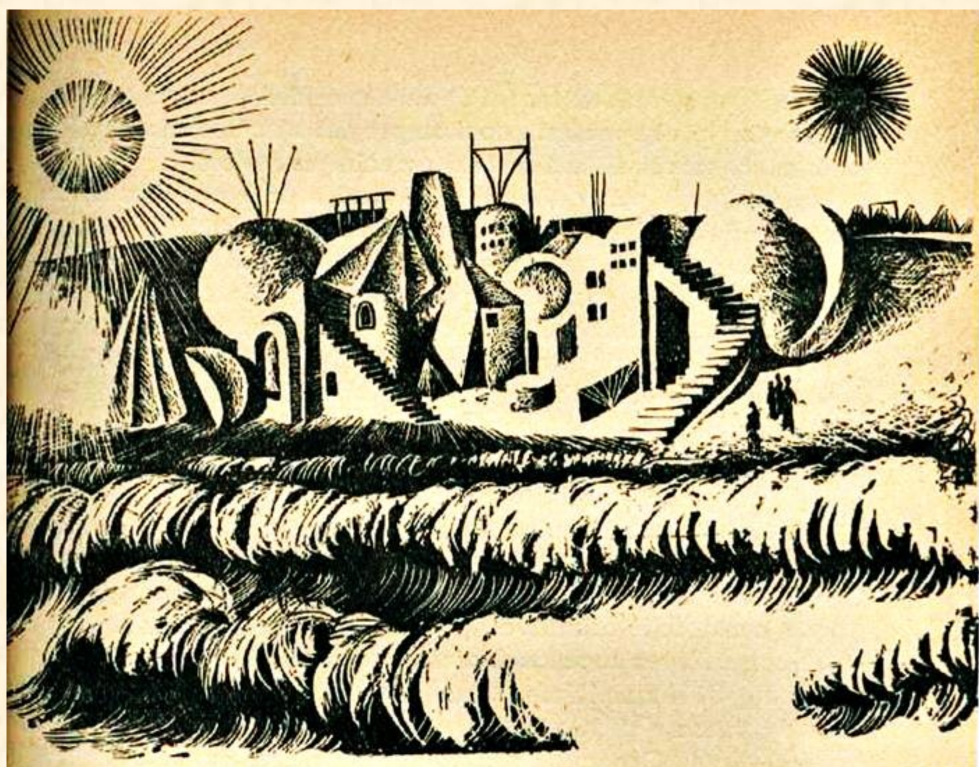
Şi astfel începu marea călătorie prin Univers a lui Xivor, cel născut pe Insula de Aramă şi plecat să dobîndească tinereţea fară bătrîneţe şi viaţa fără moarte...

La început, şi mult timp de la plecarea lui, îl uimea şi-l încînta totul. Nava cosmică era un fel de palat nemaivăzut, cu cîteva etaje pline de surprize, cu grădini, cu palate şi flori, care vibrau la atingere ca nişte strune eoliene, cu hărţi cereşti şi biblioteci imense, încăpînd într-un singur cristal cu multe feţe şi muchii, cu săli de comenzi şi laboratoare, cu tot ceea ce mintea cea mai luminată născocise de-a lungul multor milenii.

Îl uimea pe tînăr mai ales zborul de lumină şi iuţeala cu care cerurile prin care treceau îşi schimbau constelaţiile, mereu altele, mereu necunoscute... Şi totuşi, i se părea că el şi fata din stele stau veşnic pe loc. Palatul zburător nu se clătina, grădinile nu se legănau, ei nu îmbătrîneau. În imensa navă intergalactică nu se afla decît fata cu ochii de stele şi el. Dar la o singură apăsare de buton, fata făcea să învie pe pereţi o lume întreagă, îl făcea pe Xivor să privească istoria multor lumi, vieţi şi vieţi de popoare şi de planete, învăţîndu-l cu încetul o parte din ceea ce ştia ea însăşi. Lui Xivor nu i se ura niciodată, el nu se mai gîndea de loc la lumea din care plecase, pierduse orice măsură a timpului, şi, dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că abia cu un anotimp în urmă plecase în marea lui călătorie printre stele.

Iată că sosi însă şi clipa cînd nava lor frînă şi se apropie de o stea dublă, albastră şi verde, cu multe planete în jur.

Sculptorul ştia acum că acesta e sistemul solar de unde pornise fata cu ochii de stele, şi mai ştia acum şi drumul lung parcurs de acei oameni pînă la a ajunge să construiască minunata lor civilizaţie şi minunatele lor nave sferice, ce goneau cu iuţeala luminii printre galaxii. Învăţase tînărul că nici această iuţeală nu însemna nimic faţă de imensitatea Universului cel fără de margini şi că însăşi galaxiile se nasc şi mor cîndva, după anumite legi ale lor, ca şi fata care-i dăruise tinereţea fără de bătrîneţe.

Cînd ajunse în strălucitoarea metropolă de unde plecase nava, Xivor fu întîmpinat cu bucurie şi curiozitate de semenii fetei cu ochii de stele.

— Am călătorit prin sute de constelaţii, spunea ea celorlalţi, şi abia departe, la marginea Galaxiei a paisprezecea, am descoperit, pe o planetă tînără, un om asemănător nouă. Iată-l, acesta e Xivor, el mi-a fost tovarăş în lungul meu zbor intergalactic. Mi-a spus că doreşte să trăiască printre noi şi astfel l-am adus cu mine.

Xivor rămase mult timp în metropola luminată de cei doi sori dubli. Învăţă acolo să

construiască, din materiale străvezii, uşoare, totuşi rezistente, fel de fel de clădiri şi oraşe, învăţă încă vreo cîteva meserii, apoi se pregăti să plece din nou pe o navă cosmică, alături de fata cu ochii ca stelele.

Înainte de a porni, tînărul privi încă o dată răsăritul celor doi sori de pe planeta ce devenise a doua lui patrie.

Discul verde ca smaraldul al Soarelui celui mare scălda metropola într-o lumină limpede şi rece. Cînd răsări însă astru albastru, mult mai mic, dar cu o strălucire nemaipomenită, cupolele marii metropole se înflăcărară, şi snopi orbitori, descompuşi în curcubee, umplură orizontul cu dansul lor policrom.

O rază subţire, albastră, căzu pe inelul lui Xivor şi scînteie în piatra veche, uitată în deget.

Tînărul îşi scoase mirat inelul de care nu-şi mai amintea de loc, şi se jucă privind prin el cerul. Deodată, în faţa sa răsări un ocean albastru şi o insulă cu păduri de aramă şi cu nişte construcţii primitive, greoaie, dar măreţe în aspra lor strălucire. Xivor recunoscu peisajul tărîmului său natal şi un dor cumplit îi arse inima. Acum, mai presus de orice, mai presus de tinereţe şi de viaţă, dorea să mai vadă o dată, măcar odată, ţărmul Oceanului său şi Insula pe care se născuse.

Se urcă întristat şi tulburat în nava care porni cu iuţeala luminii pe o altă orbită a cerului.

Pe drum însă, Xivor deveni din ce în ce mai tăcut şi mai trist. Cînd trecea pe lîngă vreun astru strălucitor, punea inelul în raza lui şi privea lung, pierdut şi vrăjit, imaginea cufundată în apa lentilei albastre. Din ce în ce se întrista mai tare,

şi din ce în ce dorul îl bîntuia mai aprig. Pînă la urmă se îmbolnăvi.

Fata cu ochii de stele, aflînd care e pricina bolii lui, şi văzînd că tînărul se topea pe picioare, schimbă drumul navei de lumină, îndreptînd-o către sistemul solar depărtat unde se găsea planeta Insulei de Aramă.

Cînd fu aproape de jumătatea drumului, îi spuse însă lui Xivor:

— Ştiu că eşti bolnav de dor, totuşi te rog, spre binele tău, nu te întoarce. Ai vrut odinioară să dobîndeşti tinereţea fără de bătrîneţe; ai vrut să învingi timpul... L-ai învins ***pentru tine,*** dar nu pentru planeta ta. Uită-te prin marele telescop al navei şi ai să vezi că Insula de Aramă nu mai e cum o ştiai odinioară.

Ei privi telescopul gigantic, care mărea de mii şi milioane de ori, şi văzu planeta şi Insula sa, scăldată de apele albastre ale Oceanului.

Dar nu mai zări pădurile roşietice, nici clădirile şi templele strălucitoare ca arama. La ţărmul mării se vedeau alte oraşe, mici şi albe, pe mare treceau flote nenumărate, în văzduh zburau altfel de păsări. Numai oceanul părea la fel de albastru.

— Poate că totuşi, pe platou, în nisipurile de aramă, se mai vede vreo urmă din oraşul construit după planul tatălui meu. Un singur pilastru să văd, şi aş recunoaşte întreg oraşul, spuse Xivor, pe gînduri.

— Potriveşte telescopul aşa ca să-ţi apropie centrul Insulei şi priveşte încă o dată, îl învăţă fata cu ochii de stele.

Tînărul făcu întocmai. Privi prin oglinzile telescopului cu luare-aminte, însă nu zări nici

acum platoul, nici pădurile de aramă, ci o junglă tînără, verde, amestecată cu frunziş roşu, şi încîlcită, de nepătruns...

— Nu te întoarce, Xivor, îl sfătui fata cu ochii de stele. Lumea pe care o ştiai tu a pierit. Pădurile de aramă s-au prefăcut în cărbuni şi în roci. Palatele vechi s-au năruit şi deasupra lor a crescut altă vegetaţie şi s-au înălţat alte oraşe... De cînd ai plecat tu, pe planeta ta au trecut mii şi mii de ani. Nimic nu mai e ca odinioară.

— A trecut abia un anotimp, două, murmură Xivor încăpăţînat. Trebuie să ajung iar pe Insula mea de Aramă, să văd cu ochii mei urmele palatelor şi ale oraşelor clădite de străbunii mei. Trebuie să mergem acolo, altfel voi muri de dor.

— Vom merge, Xivor, dacă vrei atît de mult, spuse fata, cu părere de rău în glas. Deşi nu e spre binele tău ceea ce faci. Îţi uiţi făgăduiala dată, uiţi că tu, în timpul zborului nostru cu iuţeala luminii, ai rămas aproape la fel de tînăr cum ai plecat, în vreme ce în lumea ta s-au scurs multe şi multe secole. Nu te întoarce, Xivor!

El tăcu însă, bolnav de dor, şi o privi fără s-o vadă. Fetei cu ochii de stele i se făcu iarăşi milă de dînsul şi îndreptă nava cosmică spre planeta Insulei de Aramă.

Merseră ei îndelung prin spaţiile siderale pînă ce, într-o bună zi, se apropiară de planeta căutată. Nava frînă şi căzu în ocean, ca şi cum o stea de lumină sau o cometă de foc s-ar fi prăbuşit în unde. O imensă trîmbă de apă clocotită izbucni în sus. Cînd totul se linişti, Xivor îmbrăcă un costum de scafandru, din raze, şi înotă spre malul Insulei. Ajuns acolo, nu mai recunoscu plaja, nici ţărmul. Nu se mai zăreau

nici măcar oraşele mici şi albe. Nu se mai vedeau nici pădurile verzi. Întregul continent era o stîncă ciuruită şi pustie, imensă, dintr-un mineral roşcat, strălucitor, cu cratere negre şi adînci în ea. În fundul craterelor se bulbuca lava argintie a unor vulcani încă nestinşi. O tăcere grea, strivitoare, se lăsase peste toate. Doar oceanul foşnea adînc, neschimbător.

Xivor se lungi pe roca pustie şi plînse, şi plînse, dorind să moară ca şi lumea lui, în care se născuse, şi de care îi era dor nespus. Aşteptă, dar Moartea nu veni.

Atunci coborî pe ţărmul oceanului şi, fără să-şi mai pună costumul protector, intră în valuri şi se lăsă purtat de legănarea lor, spre larg, tot mai spre larg...

AL PATRULEA MEER:

Lur şi fata din Heliu

Lur era singurul urmaş al Inorgului dintr-o depărtată lume minerală. Din tată-n fiu, Inorgii stăpîneau imensa planetă de la marginea Galaxiei a şaptea, unde lumina celui mai apropiat astru alb abia ajungea, ca o difuză auroră, o dată la cinci mii de rotaţii ale digului zburător. Cel dintîi Inorg luptase de mult, la începutul veacurilor, cu oamenii-şerpi de foc, le smulsese puterea, îi ferecase în miezul planetei şi pusese să se ridice în jurul ei din blocuri metalice şi roci enorme acel dig rotitor, care zăgăzuia Oceanul Negru, astral, şi-l împiedica să le inunde tărîmul, în timpul cumplitelor furtuni magnetice.

Cînd se născuse Lur, digul zburător era tocmai la a cincea mie din rotaţiile sale. O ceaţă lăptoasă, cu mii de străluciri argintii, plutea la orizontul sumbrului ocean. Acolo, în depărtări adînci, unde ochiul nu putea privi, Soarele Alb

răsărise. Era semn bun pentru viitorul Inorg, de aceea locuitorii lumii minerale se bucurară şi înălţară un imn Aurorei. Estimp, la porţile principale ale digului, sosiră trei nave străine, cu trei corăbieri plecaţi din Stelele de fier, pierdute, hăt, în valurile Oceanului celest. Şi fiindcă ajunseseră cei trei străini, la ceas de bucurie şi slavă pentru Inorg, lăsară după cum se cuvenea fiecare cîte un dar de preţ noului-născut.

Unul dintre călătorii astrali trimise pruncului o daltă cum nu s-a mai văzut, care cioplea şi dăltuia în orice fel de minereu sau fier, uşor, scoţînd din ele frumuseţile neştiute ale lucrurilor.

Al doilea navigator îi dărui o liră cum nu s-a mai văzut, care cînta cînd o aşezai pe pămînt, pe piatră sau pe metal, făcîndu-te să auzi melodiile neîntrecute ale materiei însăşi.

Al treilea corăbier a şovăit înainte de a-i lăsa tînărului Inorg darul ce-l purta cu sine la prora navei sale.

Era un disc nu prea mare, dintr-un rubin cum nu s-a mai văzut, transparent, care se încălzea cînd îl ţineai în palmă. Înăuntrul său avea scrijelate nişte semne şi litere stranii, luminiscente.

— Acest disc, spuse călătorul străin, e vechi de mii de veacuri, mai vechi decît Stelele de fier de unde am venit eu, mai vechi decît digul vostru zburător, şi decît însăşi lumea noastră. Se zice că e rupt dintr-un astru aflat la căi de mii de ani-lumină de noi. Dacă Lur, la vîrsta bărbăţiei lui, va şti să-i descifreze literele şi semnele, neînţelese pînă acum de nimeni încă, va vedea atunci ceea ce nimeni de pe planeta voastră n-a

văzut pînă la el. Dar nu va mai iubi decît ceea ce a văzut, şi niciodată nu va deveni Inorg ca şi tatăl lui.

— Ia-ţi îndărăt piatra din cer, zise posomorît Inorgul cel bătrîn. Mi-e teamă s-o dau fiului meu. El va trebui să fie urmaşul meu şi nu să se lase bîntuit de alte doruri.

— Dacă Lur va şti să descurce tîlcul închis în discul tău, şi dacă el va afla ceea ce nimeni în lumea noastră nu a văzut şi nu va vedea, grăi cu ardoare mama pruncului, atunci, o, călătorule, lasă-ne rubinul. Lur însuşi va hotărî, mai tîrziu, ce să facă din acest dar nepreţuit.

Oaspetele ascultă ruga mamei şi lăsă discul rubiniu. Apoi, împreună cu ceilalţi doi corăbieri, plecă, nu după mult timp, îndărăt în stelele de unde venise.

Mîniat şi apăsat de cele auzite, Inorgul porunci unor slugi vrednice să ia discul de rubin, să-l ducă într-ascuns dincolo de fluviul de lavă şi dincolo de pustiul de cenuşă, să-l îngroape într-o văgăună neumblată şi să îngrămădească deasupră-i steiuri cu muchii tăioase, ca nimeni să nu mai poată dezveli vreodată ciudatul şi ameninţătorul dar.

Se făcu întocmai.

Şi anii trecură... Lur creştea, neştiind nimic despre piatra din cer ce-i fusese dăruită. Din ce în ce, trupul său devenea mai frumos şi zborul său mai sigur. Căci, numai după douăzeci de rotaţii ale digului, tînărul învăţă să-şi mişte aripile grele de piatră, care-i atîrnau de la genunchi şi pînă la glezne, iar după alte douăzeci de rotaţii, ştiu să folosească vîrtejurile şi curenţii magnetici verticali din văzduh, şi să se-avînte de

pe un stei pe altul, mai lesne şi mai iute decît orice făptură zburătoare din acea lume. Celelalte vieţuitoare de pe planeta lui Lur se tîrau cu greutate peste bolovanii de metal încins şi peste stîncile şlefuite de furtuni şi de rostogolirea trupurilor în mers, iar făpturile cu totul inferioare, asemănătoare unor meduze de mineral, încremenite, sau unor încrengături de ferosulfuri, erau lipite de sol ca de un imens şi strivitor magnet, ascuns sub scoarţa dură a planetei.

Curînd, Lur se dovedi unul dintre cei mai cutezători zburători din lumea lui, şi adesea se avînta pînă la cel mai înalt munte, iar de-acolo, sărea pe digul rotitor de la marginea Oceanului Negru, privind fără teamă descărcările şi furtunile electrice din larg.

Cînd împlini douăzeci şi cinci de rotaţii, tatăl său îi dădu cele două daruri lăsate de corăbierii veniţi la sărbătoarea din clipa naşterii lui, dar despre cel de-al treilea navigator astral şi despre discul încrustat cu semne luminiscente nu-i spuse nimic.

Lur se bucură mult de cele două unelte nemaivăzute şi le învăţă meşteşugul foarte repede. Cu dalta sa măiastră ciopli cele mai dure şi mai greoaie roci, scoţînd din ele coloane şi lucruri minunate. Iar lira sa vrăjită vibra şi cînta tulburător şi într-adevăr nemaiauzit, cînd o atingea de pămînt, sau cînd o lăsa la ţărmul Oceanului Negru. Pînă şi asprele uragane magnetice se prefăceau, trecînd prin strunele lirei, în ample şi adînci simfonii, răscolitoare, pe care Lur le asculta cu nesaţ.

Cînd împlini treizeci de rotaţii şi veni vremea să se-nsoare, Inorgul cel bătrîn pregăti pentru fiul său o serbare măreaţă şi pofti oaspeţi de pretutindeni, de pe planeta lor, din Sferele Rotunde învecinate, rugîndu-l pe Lur să-şi aleagă soaţă, după dorinţa inimii lui, pe cea mai frumoasă dintre fetele pe care le va vedea.

Şi astfel, în ziua cea lungă a sărbătorii, trecură prin faţa tînărului Inorg alaiurile mîndrelor fete, dar Lur nu alese pe nici una. Nu-i plăcuseră nici fetele locuitorilor de pe tărîmul lui, pietroase, cu coapse lungi şi aripi cenuşii-strălucitoare, prinse de genunchi, nici străinele arămii sau negre ca antracitul din Asteroizii Rotunzi, învecinaţi cu planeta lor, nici cele sidefii, care trăiau în undele apelor şi aveau plete moi, de alge gălbui.

Spre nici una nu-l îndemna inima.

Fetele plecară, întristate, şi tot atît de întristaţi se-ntoarseră şi oaspeţii pe meleagurile lor. Cînd toţi plecară şi numai Lur rămase pe digul zburător, petrecînd cu ochii navele oaspeţilor spre larg, şi descifrînd melodiile vuitoare ale Oceanului care vibra prin lira sa, la porţi apăru o navă străveche, coclită şi arsă de fulgere, cu velele metalice, deşirate, şi cu catargul înalt, de aur-roş.

Din ea sări pe platforma rotitoare un bătrîn navigator, care plecase la drum după naşterea lui Lur şi pînă atunci nu se mai întorsese pe planeta sa natală. Corăbierul privi în tăcere coloanele pe care Lur le durase cu dalta sa chiar pe cheiurile rotitoare, şi ascultă cum vuieşte oceanul prin lira cea nemaiauzită. Şi, după aceste două daruri, îl cunoscu pe Lur şi îl întîmpină cu bucurie.

— Lur, sînt fericit că le-am găsit, că am văzut şi-am auzit cît de neasemuite sînt în mîinile tale darurile ce ţi-au fost date de cei trei navigatori. Spune-mi, însă, tînărul meu Inorg, cel de-al treilea dar, discul de rubin, l-ai descifrat? Ce spun semnele şi literele stranii, luminiscente? Ce mesaj ţi-a trimis Astrul de Foc, din care se zice că s-a desprins piatra nepreţuită?

Lur se miră, auzind acestea, şi-l întrebă de unde ştie despre cel de-al treilea dar. Atunci corăbierul mărturisi că, la venirea celor trei navigatori astrali, cînd Lur se născuse, el tocmai se afla pe digul rotitor, privind răsăritul Soarelui Alb din depărtări. Se ascunsese după un bolovan, şi de acolo, nevăzut, luase parte la întîlnirea dintre bătrînul Inorg şi soaţa lui cu cei trei călători străini. Era, aşadar, unul dintre puţinii martori care ştiau despre discul de rubin.

Foarte tulburat de cele aflate, Lur se înfăţişă tatălui său şi-l rugă să-i dea şi cel de-al treilea dar, care-i fusese menit. Bătrînul Inorg se mîhni şi se supără din cale-afară, totuşi n-avu încotro şi-i spuse fiului său că, temîndu-se de disc, l-a ascuns dincolo de fluviul de lavă şi dincolo de pustiul de cenuşă, însă locul anume unde e îngropat rubinul nu-l ştie nimeni şi nici una dintre slugile care-l ascunseseră nu mai trăia ca să-i poată spune.

Tînărul se hotărî atunci să plece deîndată în pustiul de cenuşă, şi să găsească locul unde era ascuns rubinul misterios. Şi, nevrînd să ştie de amărăciunea tatălui său, îşi luă dalta şi lira şi zbură din stei în stei pînă la fluviul de lavă. Cînd vru să treacă în zbor deasupra lui, căzu în undele de lavă şi-şi arse aripile de piatră, şi-şi vătămă

ochii. Cu greu, luptînd cu valurile, înotă prin metalul lichid şi ajunse la celălalt mal. De aci se întindea, pînă departe, pustiul de cenuşă.

Istovit, cu aripile abia oblojite, Lur se tîrî ca şerpii prin nisipul arzător, care-l frigea cumplit, dar nu dădu înapoi. Merse aşa, pînă ce coatele şi genunchii i se lustruiră ca sticla şi pînă ce simţi că-l părăsesc puterile. Atunci însă văzu în mijlocul deşertului un munte cu muchii tăioase. În văzduhul negru al acelei planete, luminată doar de fulgerele furtunilor, stîncile îngrămădite aci ca o piramidă ciudată clipeau şi scînteiau, ca şi cum aveau în adîncul lor un izvor de lumină. Un curcubeu auriu şi roşietic se arcuia din cînd în cînd deasupra.

Cînd arcul crepuscular se arătă, lira pe care Lur o strîngea la piept începu să vibreze singură, iscînd o melodie mîngîioasă şi dulce, care parcă-i tămădui arsurile şi oboseala din trup. Aripile de piatră i se mişcară şi ele mai slobod şi, curînd, Lur putu din nou sa zboare. Înainta acum către steiurile tăioase, în salturi încordate, bătînd greu şi egal din aripile crescute de genunchi şi împingînd curenţii magnetici în jos de glezne, înălţîndu-se şi recăzînd spre sol, ritmic, ca şi cum ar fi gravitat pe creasta şi pe versantul unui val uriaş, nevăzut, vertical.

Levitînd astfel, se trezi în sfîrşit la poalele piramidei de steiuri. Lira sa cînta acum lin şi vuitor, de parc-ar fi avut mii de strune. Cu dalta măiastră, Lur netezi steiurile şi-şi ciopli o boltă pe sub ele. Din ce cioplea mai adînc, stîncile erau mai strălucitoare, împurpurate şi aurii, iar drumul se lărgea mai repede. Curînd, tînărul Inorg se găsi într-o peşteră stranie, în mijlocul

căreia, luminînd şi pîlpîind, se afla discul de rubin, încrustat cu semne aurii. Pe pereţii interiori ai peşterii, care deveniră trandafirii ca o auroră boreală, discul proiecta nişte cifre şi semne de aur, scînteietoare, aidoma cu cele scrijelate înăuntrul său, dar mult mai mari şi mai clare. Erau tot felul de semne şi figuri geometrice, de hieroglife ciudate, neînţelese pentru Lur. Din ce le privea însă, de aceea îl fermecau şi-l atrăgeau, încît tînărul Inorg nu se mai putu clinti de acolo. Ră-mase în peşteră vreme uitată, contemplînd misteriosul mesaj, izvorît din piatra cosmică, şi încercînd să-l citească. După foarte mult timp, izbuti să-l descifreze şi văzu că hieroglifele şi semnele alcătuiau harta unei constelaţii imense. Aşa cum îi arătau literele acelui straniu alfabet cosmic, el învîrti încet discul de rubin, pînă ce una dintre razele sale aurii întocmi un anumit unghi. Atunci, pe pereţii peşterii începură să fulgere nişte lumini crepusculare, şi semnele proiectate de disc se amestecară şi se topiră de data asta în nişte imagini şi chipuri uşor de tălmăcit, căci păreau vii şi grăitoare. Lur se trezi deodată într-un alt peisaj decît cel cunoscut pe planeta sa, într-o lume colorată şi orbitor de frumoasa, unde nori strălucitori, ca un abur ireal, pluteau şi luau formele cele mai diferite. Şi ce părea mai minunat decît toate minunile acelei privelişti era chipul unei fete nespus de frumoase, care-i zîmbi şi-i făcu semn tînărului Inorg, ca şi cum l-ar fi chemat spre dînsa.

Uluit de tot ceea ce vedea, Lur scăpă din mînă ciudatul disc, şi deodată imaginile, semnele, peisajele, aurorele şi chipul luminos al fetei

care-l chema se şterseră de pe pereţii peşterii. Oricît încercă tînărul a doua oară, şi mai apoi de alte cîteva ori, să potrivească discul, într-aşa fel încît din el să izvorască iarăşi raza aurie şi mesajul tulburător, nu mai izbuti să-l facă să-i grăiască din nou. În minte i se săpase însă harta acelei constelaţii şi mai ales imaginea străluminoasei fete care-l chema, şi din clipa aceea Lur nu se mai putu gîndi decît la ele.

O dorinţă puternică puse stăpînire pe el: voia să ajungă pe acele tărîmuri necunoscute, dorea să vadă cu ochii lui peisajul vrăjit şi dorea să strîngă la piept, cu braţele sale de piatră, minunata făptura pe care o văzuse aievea.

Surpat de aceste visuri mistuitoare, Lur se întoarse la tatăl său şi-i ceru învoire să plece la drum lung, ca să-şi aducă soaţa pe care ştia acum unde s-o găsească.

— Jură-mi că te vei întoarce, orice s-ar întîmpla, îl rugă bătrînul Inorg. Jură-mi că vei reveni cu soaţa ta, sau singur, dar că te vei întoarce pe planeta noastră.

Lur îi făgădui şi apoi, oricît încercară înţelepţii să-l oprească, nimeni nu-i mai putu sta împotrivă. Se apucă de îndată să-şi construiască o trainică navă, cu care să călătorească pe negrele valuri ale Oceanului astral. Cu dalta sa măiastră, el ştiu să cioplească şi să netezească metalele cele mai dure şi-şi făcu din ele o corabie puternică — alungită ca un sîmbure uriaş — îi puse înalte vele rotitoare, se legă de catargul de aur ca să nu-l smulgă de acolo furtunile şi plecă în larg. Călători astfel, purtat de curenţii iuţi ai Oceanului astral pînă departe, departe... Şi din ce înainta cu nava sa prin undele negre, din ce în

ce curenţii se făceau mai iuţi, iar corabia lui de metal luneca mai repede şi mai repede, despicînd apele cosmice. De repede ce gonea prin undele negre, pereţii navei se-ncinseră şi se făcură lustruiţi ca oglinda, iar dîra lăsată în urma mersului deveni strălucitoare ca de foc.

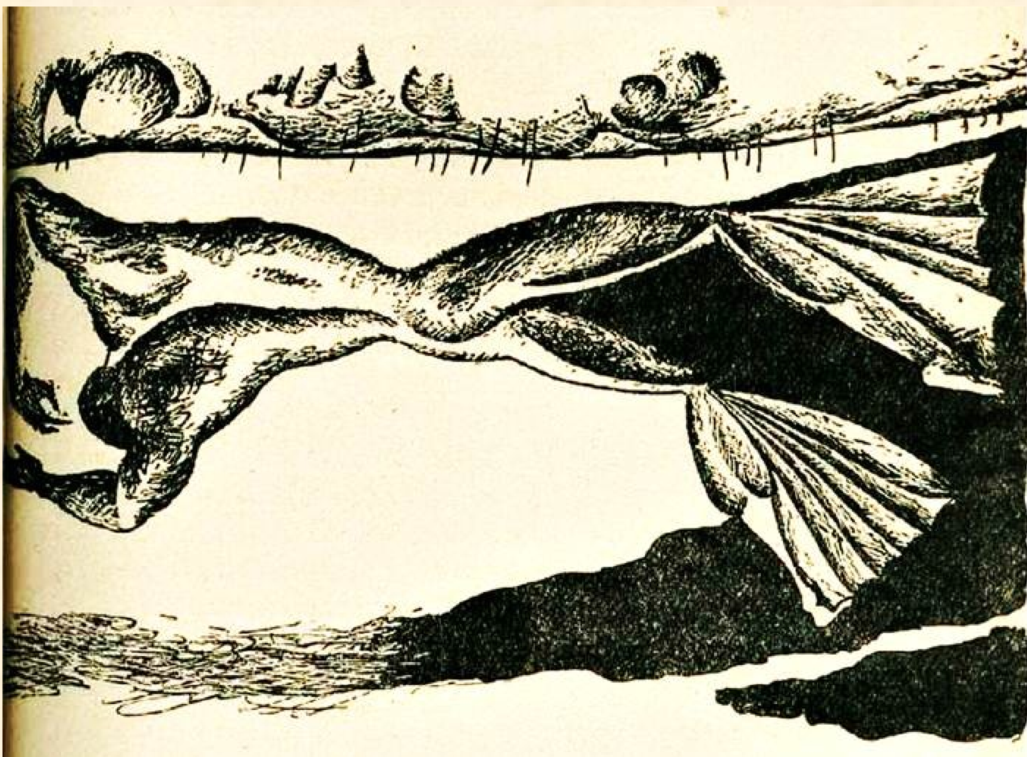
Lur îşi îndreptă nava spre constelaţia visată, călăuzindu-se după harta pe care şi-o amintea cu limpezime. La proră îşi puse lira sa minunată, care preschimba uraganele întîlnite în cale în vibraţii adînci, blînde şi melodioase. Şi numai aşa înfrînse el toate obstacolele Oceanului, toate vîrtejele şi furtunile lui magnetice — şi ajunse teafăr în undele unui mare Ocean Calm, luminat de sute de constelaţii noi, aidoma cu cele închise în mesajul din disc.

În vele nu mai sufla nici un vint, nu mai bătea nici o vijelie. Valurile Oceanului Calm îi mînau însă nava cu aceeaşi viteză spre un arhipelag de planete mici, înconjurate de aurore nemaivăzute, trandafirii, şi de o ceaţă continuă, azurie.

Lur înainta spre una dintre planete, lin, plutit, ca şi cum nava sa ar fi fost o aripă de vînt şi nu un lest metalic, dur şi greu ca un imens bolid. Se opri la ţărm, cu ochii aproape orbiţi de lumina ce-l înconjura, şi abia după cîtva timp ridică pleoapele şi îndrăzni să privească în jur.

Se afla pe o planetă micuţă, unde totul era altfel decît pe meleagurile lui natale. Munţii şi văile se dădeau la o parte din calea sa, de parcă ar fi fost alcătuiţi dintr-un abur, care apoi se închega în bucăţi, la loc, căpătînd forma dinainte. Mineralele pe care mîna lui le atingea se desfăceau în mii de fărîme scînteietoare, ca nişte fluturi goniţi de ceva, adunîndu-se în urmă în acelaşi ciorchine strălucitor de rocă sticloasă.

Pămîntul însuşi era un fel de materie inconsistentă, şi urma lăsată de pasul navigatorului părea o geodă care se adîncea o clipă şi apoi se închidea în celălalt moment, ca o plantă stranie, care-şi desface şi-şi strînge petalele, într-o mişcare somno-

lentă. Dar ceea ce îl desfăta pe Lur îndeosebi era senzaţia că însăşi făptura lui greoaie devenise alta. Aripile sale de piatră se mişcau moi şi uşoare, de nerecunoscut. Fiecare zvîcnire a genuchilor săi îl arunca într-un zbor înalt spre văzduhul luminos, şi fiecare revenire era o lentă mişcare de înot, ca într-o apă lunecătoare. Acolo, sus, în văzduh, pluteau nişte nori luminoşi, de forme şi culori diferite, mereu schimbătoare. Cînd se obişnui cu strălucirea şi jocul formelor acestora, Lur descoperi că norii erau nişte făpturi minunate, care treceau pe lîngă el, fără să-l atingă, în tăcere. Doar strunele lirei sale, pe

care-o strîngea la piept, sunau încet de tot şi mîngîios, ca o atingere de mătase.

O stranie emoţie îl încercă atunci pe călătorul venit din depărtări. Se gîndi că aci, pe acest tărîm la fel cu cel desenat de disc pe pereţii peşterii din planeta sa minerală, aci, undeva, trebuie să se afle fata nemaivăzut de frumoasă care-l chemase. Şi îndată ce gîndi aşa, lira lui începu să vibreze şi să cînte mai tare, dar tot aşa de minunat, iar înaintea tînărului răsări fata cea visată, pentru care el străbătuse adîncul şi negrul Ocean astral.

Era întocmai cum o văzuse în desenul luminos: înaltă ca şi el, zveltă şi armonioasă, dar de mii de ori mai strălucitoare decît Lur. Lungile-i aripi, crescute de la genunchi în jos, aidoma alor lui nu erau însă de piatră, ci dintr-un văl sidefiu, care unduia necontenit, desfăcînd aerul înconjurător în irizări aurii şi trandafirii. Cu un dor nespus, Lur întinse braţele lui grele, de piatră, şi o cuprinse. O strînse la pieptul său strivitor şi-şi auzi bătăile inimii, răsunînd ca un cîntec de dragoste imens, prin strunele lirei sale, şi auzi şoapta spusă de ea, ca o vibrare negrăit de dulce şi mîngîioasă. O iubire arzătoare îi străbătu fiinţa, dar în braţele sale nu strîngea nimic, şi la pieptul său nu simţea nimic.

Fata cea nemaivăzut de frumoasă nu avea trup ca al lui,   deşi semăna atît de bine cu el. O atinse cu buzele aspre, înfrigurate — şi ea se risipi ca un abur, topindu-se în văzduh, apoi se adună alături de el, luînd din nou aceeaşi înfăţişare minunată.

Lur întinse a doua oară mîinile şi fata de lumină i se cuibări la piept o clipă, apoi trecu dincolo de el şi iarăşi dispăru şi se contopi într-un fel de ceaţă trandafirie, şi iarăşi se ivi şi se preschimbă în făptura aceea splendidă, pe care el o visase atît amar de timp.

— Vino cu mine, în lumea mea, să-mi fii soaţă, iar locuitorilor planetei minerale să le fii împărăteasă, o rugă Lur. Mi-eşti atît de dragă, încît nu mai pot trăi fără tine.

— Şi mie mi-eşti nespus de drag, deşi vii din depărtări aşa de mari, grăi ca un cîntec fata. Însă nu voi putea vieţui pe planeta ta. E aşa de departe şi pare atît de întunecată, iar eu sînt învăţată să respir văzduhul acesta de Heliu şi să mă hrănesc cu undele oceanului nostru de lumină. De vrei să fim fericiţi, rămîi tu cu mine, pe planeta mea.

Lur se-nvoi cu bucurie, uitînd în acea clipă făgăduiala dată tatălui său. Şi rămase o vreme în planeta de Heliu, lîngă fata cea nemaivăzut de frumoasă.

De cîte ori o privea, Lur se aprindea de dor şi inima sa cînta de fericire. Încerca să alerge, să zboare ca şi iubita sa, prin aerul rar şi luminos al planetei de Heliu, dar cu toate că aripile-i de piatră i se mişcau acum de mii de ori mai uşor decît în văzduhul lumii sale natale, niciodată nu o

putea ajunge în zbor, şi fără să ştie de ce, se întrista.

Iubirea lui se făcea tot mai aprinsă şi nimic n-o potolea. Din cînd în cînd, o înlănţuia pe fată cu braţele sale grele şi căuta s-o ţină lîngă el cît mai îndelung, însă ea se risipea ca aburul, ca norul, şi dispărea cîtva timp, pentru ca apoi să se ivească iarăşi înaintea lui, tot aşa de frumoasă, dar parcă întristată.

Curînd, iubirea lui pentru ea deveni un chin sfîşietor. Lur cobora uneori din văzduh şi se adîncea în pămîntul inconsistent al planetei aceleia, care-l învăluia în materia lui spongioasă, catifelată şi înmiresmată, adormindu-l. Dormea şi visa, şi de cele mai multe ori visa că se află pe planeta lui minerală, întunecoasă, acoperită de nori solizi şi înconjurată de digul zburător, cioplit din socluri de metal şi roci enorme. Odată, cînd se deşteptă din vis, îşi aminti de făgăduiala făcuta bătrînului Inorg, şi simţi atunci, pentru întîia oară de cînd se afla pe acest tărîm, că va veni şi vremea întoarcerii, că nu va putea rămîne totdeauna aici. De atunci încolo se gîndi la întoarcere, se gîndi la despărţirea de fata de Heliu, şi parcă mai mult o iubea şi mai mult se chinuia, neizbutind s-o ţină înlănţuită de el şi întristîndu-se din ce în ce mai mult. Bolnav de iubire, o rugă să-l însoţească pe tărîmul de unde venise el şi unde ştia că trebuie să se întoarcă. Şi într-o zi, nemaiputînd îndura aceste doruri care-l sfîşiau, îşi pregăti corabia grea de metal pentru marea călătorie îndărăt.

Veni şi clipa despărţirii. Atunci, pentru ultima oară, Lur o strînse din nou la piept, iar fata cea nemaivăzută trecu dincolo de trupul lui şi îl

învălui ca un abur luminos, susurîndu-i şi cîntîndu-i la ureche dulci şi triste cuvinte fără uitare. Şi ei i se părea despărţirea foarte dureroasă şi-i spuse atunci că va încerca să-l însoţească o vreme, mergînd cu nava lui spre planeta minerală.

Porniră amîndoi. Şi cîtă vreme plutiră pe Oceanul Calm, fata cea frumoasă stătu dreaptă şi liniştită la proră, cîntînd prin lira măiastră a lui Lur. Cînd însă intrară în apele furtunoase şi negre ale celuilalt Ocean galactic, ea se plînse că-şi simte aripile grele, că-şi simte trupul ca de plumb şi că nu mai poate respira. Din ce în ce pierea mai des, prefăcîndu-se în nor trandafiriu, şi din ce în ce lua mai greu înfăţişarea ei de fată, aşa cum o iubea el. Pînă într-o clipă cînd Lur n-o mai zări în

corabia sa. O căută şi o strigă deznădăjduit, şi de-abia într-un tîrziu o zări zburînd, departe, deasupra undelor oceanice. Apoi fata se topi într-o boare aurie şi nu se mai văzu de loc.

Întristat, Lur navigă mai departe, spre planeta sa. Orizontul se făcea mai întunecat, constelaţiile luminoase nu se mai zăreau. Şi, după vreme lungă, călătorul ajunse în sfîrşit îndărăt şi ancoră la digul zburător de piatră. Planeta sa era la fel cum o lăsase. Lur zbură ca şi altădată din stei în stei, cîntînd cu lira sa minunată.

Bătrînul Inorg nu mai trăia. Supuşii lui se bucurară nespus, văzîndu-l pe Lur. El însă devenise de nerecunoscut. O tristeţe adîncă, blîndă şi de nelecuit îl bîntuia şi i se citea în ochi. Nimic nu-i mai plăcea aici, nici tărîmul mineral, cu sclipiri roşietice şi verzui, nici furtunile electrice cu jocul fulgerelor sale iuţi, nici aspra melodie pe care o isca lira sa, nici coloanele şi lespezile de siliciu, pe care le construise cu dalta sa. Şi mai ales nu-l mai vrăjeau ca altădată orizontul cel veşnic înnoptat şi văzduhul dens, cu nori solizi şi metaliferi. Crezînd că tînărul Inorg se va lecui dacă se va însura cu o fată de-a lor, prietenii tatălui său îl rugară să-şi aleagă soaţă şi să-şi uite tristeţea. Dar nu găsi nici o fată pe placul său. Cînd îşi amintea de planeta de Heliu şi de iubita sa luminoasă, cu trup de abur, atît de deosebit de al lor, atît de neasemuită, îl cuprindea din nou dorul şi chinul. Şi numai în singurătate şi în amintire îşi afla linişte... Legea nu îngăduia însă ca pe planeta lor să fie ales un Inorg fără soaţă, aşa că Lur nu mai deveni Inorg ca şi tatăl său.

O vreme rătăci însingurat şi sfîşiat de dor prin văi şi munţi. Apoi se hotărî să se întoarcă pe planeta de Heliu la fata pe care-o iubea.

Dar nava sa nu mai era bună pentru o călătorie atît de depărtată, iar altă corabie Lur nu mai găsi putere să-şi dureze.

Rămase atunci pe digul zburător, unde se-nchise în turnul înalt al Farului. De acolo, privea pierdut furtunile din larg, ne-

grele furtuni ale Oceanului său şi visa la fata de lumină. Stătu aşa, lung timp, fără să mănînce şi să bea, pradă iubirii sale, pînă se-mbolnăvi şi muri. În urma lui rămaseră cîteva coloane sculptate şi o liră care cîntă o vreme, singură, melodii tulburătoare despre o planetă micuţă, pierdută în Oceanul astral, în nişte constelaţii necunoscute, foarte îndepărtate, luminoase şi blînde...

Apoi şi lira tăcu.

AL CINCILEA MEER:

Pluriobs

Înspre marginea Galaxiei noastre se găsea cîndva, rătăcit prin spaţii nevăzute şi printre pulberi cosmice, un astru gigantic şi roşu, cu cîteva planete pustii şi depărtate de raza lui. Ceva mai aproape de el se afla totuşi o planetă micuţă, pe care viaţa se înfiripase de mult şi continua să existe cu greu, în ciuda tuturor radiaţiilor vitrege, răspîndite de Soarele gigant. În preajma acestei planete se oprise odinioară, cu mii şi mii de ani înainte de noi, uriaşa astronavă sferică a lui Pluriobs. Atunci, sau la puţină vreme înainte de venirea lui, începuse şi istoria fiinţelor ce populau micul şi singuraticul satelit încă viu, fiinţe pe care, pentru simplificarea legendei, le vom numi „ciclopeeni”.

Zeci de generaţii de ciclopeeni au asistat, neştiutori, la apariţia unei stele noi, albăstrii, pe firmamentul lor, stea ce părea că luceşte din ce în ce mai tare. Cu uimire nemărginită, alte zeci

de generaţii au văzut cum steaua creştea vertiginos, cum se apropia de ei, preschimbîndu-se necontenit şi scînteind din ce în ce mai intens. Ea se prefăcu într-o pietricică de foc, apoi în bolovan luminos, apoi într-un disc orbitor, şi într-o zi anume, zi pierdută în noaptea legendei, pogorî deasupra planetei lor sub chip de zeu solar.

Timp îndelungat, ciclopeenii priviră cu spaimă şi adorare imensul disc de lumină violacee, lăcaşul sau poate însăşi faţa noului zeu de la orizont. Era la fel de mare ca şi bătrînul lor Zeu Solar, gigant şi roşu, dar noul venit părea atît de aproape!...

Şi, o dată răsărit, acesta nu se-ndura de loc să se ascundă şi să doarmă, cum erau ei obişnuiţi să creadă că se întîmplă cu uriaşul lor Soare din ceruri, al cărui chip era umbrit periodic, în amurg, de un văl dens şi brun-cărămiziu ce aducea apoi asupra lumii ciclopeenilor noaptea cernită.

De aceea, triburile se închinară noului astru apărut, numindu-l în imnurile lor păgîne şi naive „Zeul tînăr” şi aşteptînd cu teamă ca el să pornească lupta cu Soarele cel bătrîn, pentru a-şi împărţi văzduhul şi lumea. Nu fusese la început nici o luptă între cei doi Sori, în schimb, după o altă vreme, socotită în răbojul vechi al acelei planete ca „timpul celor patru războaie lacustre”, din discul violaceu de pe cer se desprinse un fel de arc, alb şi fierbinte, care căzu pe înaltul podiş pustiu şi îngheţat din centrul „Ciclopeenei”. Nici acest arc alb nu apunea, ci strălucea şi dogorea, topind şi netezind stîncile de sub el, pînă nivelă

podişul ca pe un fel de scut imens, lustruit şi întins ca faţa unui lac.

Apoi, după ce în lumea ciclopeenilor se perindară alte trei războaie, din Discul Violaceu de la orizont se desprinse un glob luminos, mult mai micuţ decît soarele, şi alb lăptos. Triburile de-atunci îl numiră „matricea divină” şi iată de ce: Globul alb-lăptos circulă, plutind, coborînd şi înălţîndu-se continuu între podiş şi arcul fierbinte de deasupra lui, treizeci de zile orbitoare şi treizeci de nopţi de foc-albastru, pînă ce deodată arcul alb dispăru, amurgul sîngeriu se întinse iarăşi peste tot, iar globul zeiesc se opri lin în centrul podişului planetar.

Ramase acolo, nemişcat, vreme de alte trei dinastii războinice. După aceea, brusc, se desfăcu în cinci „petale” şi dinlăuntrul lui se născu sau se arată „Sfera Vie”, ca un rod zeiesc, scînteietor şi nemaivăzut, ce s-a desprins peste zi din învelişul sau matricea sa cerească. Din acea clipă, Astrul Violaceu se făcu nevăzut, apuse sau „muri” pentru lungă vreme.

Dispariţia de pe cer a Zeului tînăr, a Soarelui Violaceu, precum şi naşterea „Sferei Vii” s-au petrecut, spune legenda, pe cînd planeta era sub stăpînirea celei de-a 4-a dinastii războinice, lacustre. O cumplită panică pusese stăpînire atunci pe ciclopeeni. Nu înţelegeau cine e acest astru şi zeu străin, venit pe neaşteptate, şi care-şi schimba necontenit înfăţişarea. Nu înţelegeau în ce glob solar se ascunde el cu adevărat. Nu desluşeau cine e această stranie „fiinţă” sub formă de sferă vie, scînteietoare, născută din globul alb, care la rîndu-i fusese născut din astrul violaceu.

Un fapt era totuşi sigur pentru locuitorii de-atunci ai planetei şi anume că „Sfera Vie” era o fiinţă cerească, venită din alte lumi, o fiinţă divină, a cărei naştere şi înfăţişare ascundea pesemne alte mistere. Ciclopeenii nici măcar n-o puteau privi decît ferindu-şi ochii după nişte cochilii negre, translucide, sau în timpul nopţilor ruginii, cînd bătrînul lor Zeu gigant se înfăşură în vălul său ocru, ca să se odihnească. Abia atunci „Sfera Vie” se arăta în toată neasemuita ei splendoare, uimindu-i şi înfricoşîndu-i mereu, deşi părea paşnică şi indiferentă faţă de triburi.

Era o făptură cerească, uriaşă, cît mii şi mii de ciclopeeni la un loc — rotundă, sidefie la prima privire, aşa cum erau şi nişte melci sticloşi din abisul unor mări calde de pe planeta lor. Fireşte, melcii rotunzi erau cît un bob de nisip pe lîngă Sfera Vie — apoi aceasta părea ***doar la prima vedere*** albă-sidefie şi parcă transparentă. Cînd o priveai însă mai îndelung, observai că „Fiinţa solară” e acoperită de mii de solzii scînteietori,

violeţi albaştri, azurii şi argintii. Cîteodată însă aceşti solzi sau „ochi de zeu”, cum îi numeau ciclopeenii, deveneau intens strălucitori, albi-orbitori, răspîndind un fel de aură cu zeci de nuanţe în jurul Sferei. Atunci era semn că „Fiinţa cerească” se pregăteşte să colinde prin văzduh, peste mări şi pămînt, ori încotro îi era voia. De multe ori Sfera Vie se desprindea de pe podiş şi „umbla” plutea mai bine zis — la o anumită înălţime, deasupra pădurilor, a lacurilor şi a locuinţelor ciclopeenilor, apoi se întorcea pe platoul central şi pustiu pe care şi-l alesese, de la bun început, ca lăcaş zeiesc inviolabil.

Dacă un grup de războinici cuteza să se apropie de acest podiş „sfînt”, şi dacă mai ales ciclopeenii veneau înarmaţi Sfera Vie se făcea albă-strălucitoare şi arunca din ochii săi multipli nişte raze foarte fierbinţi, silindu-i pe îndrăzneţi să dea îndărăt, ca înaintea unor săgeţi de foc, pustiitoare. Altminteri fiinţa solară era paşnică. Nu azvîrlea fulgere, nu făcea nimănui nici un rău, ci stătea pe platou şi ***se uita,*** cu multiplii săi ochi de zeu. Uneori colinda prin împrejurimi şi de asemenea ***se uita*** necontenit, la toate dintr-o dată.

Căpeteniile triburilor şi înţelepţii care avuseseră curajul să se apropie la oarecare distanţă de platoul unde se afla enorma Sferă strălucitoare se întorseseră nevătămaţi şi convinşi că „Fiinţa născută a treia oară din Zeul cel nou” îi ***cercetase*** îndelung cu ochii săi scînteietori. De aceea, cu timpul, ciclopeenii îi dădură Sferei Vii un nume simbolic lung, greu de tradus, care conţinea etapele metamorfozei Zeului, şi pe care, pentru simplificare, l-am

înlocuit cu ***Pluriobs,*** ceea ce înseamnă „Cel-cu-mulţi-ochi”. Era doar una dintre numirile date „fiinţei cereşti”, noului Zeu — în realitate călătorului astral venit cu astrosfera sa în lumea ciclopeenilor.

Locuitorii primitivi ai acelei micuţe planete l-au socotit pe Pluriobs cînd o fiinţă umană, muritoare ca şi ei, cînd o făptura supraumană, un „Fiu divin al Soarelui”, un sol venit să aducă întregii planete salvarea şi o nouă viaţă.

La început, în timpul celei de a patra şi a cincea dinastii războinice, triburile care vieţuiau pe planetă au ţinut sfat şi au hotărît să i se aducă Sferei Vii jertfe, ca unei zeităţi temute, care trebuie ademenită, îmblînzită, implorată... De aceea mii şi mii de războinici şi de robi s-au scufundat în mare şi au pescuit acolo moluştele cele mai de preţ, cele mai mari şi mai bune la gust. Au ridicat pe ţărmul stîncos chiar lîngă podişul „sfînt” un morman de astfel de preţioase jertfe — şi s-au retras, aşteptînd să vadă ce va face Fiinţa strălucitoare.

Pluriobs nu s-a clintit de pe platoul unde se afla, la sute de bătăi de fulgere-distanţă de altarul cu moluşte. Dar apoi, dintr-unul din solzii săi a săgetat un fir subţire, violaceu, o rază care a ajuns cu capătul exterior pe mormanul de vietăţi marine. Într-o clipă, moluştele au fost preschimbate în ceva ca o pulbere gălbuie, apoi pulberea în abur auriu, şi în urmă nici aburul nu s-a mai văzut.

Triburile s-au bucurat, crezînd că Sfera Vie le-a primit ofranda, „înghiţind” în felul său ceresc bunătăţile pescuite din oceanul lor, din ale cărui

unde războinicii şi celelalte neamuri îşi scoteau ei înşişi hrana.

I-au adus, de aceea, Zeului tînăr şi a doua şi a treia noapte mormane de moluşte cafenii, rare şi gustoase, dar Pluriobs nu s-a mai atins de ele.

Atunci ciclopeenii au schimbat darurile şi i-au trimis grămezi de flori din adîncul apelor, alge albastre, catifelate, bune pentru ţesături, fructe parfumate de „mirmar” care te-mbată şi te fac să visezi peisaje minunate din lumea zeilor, tot felul de peşti turtiţi, fosforescenţi, şi melci cu cochilia sfărîmicioasă şi dulce. I-au mai trimis cărăbuşi din mlaştini, broscuţe roşii care trăiesc în lacurile cu iod, şi păsări cu ventuze în loc de cioc, liane ce nu putrezesc nici în apă, nici pe uscat, şi din care ciclopeenii îşi construiau locuinţe marine şi aşezări pe uscat şi — în sfîrşit — arme de-ale lor: nisip de vanadiu, ce se-aprindea în văzduh, bolovani minerali negri, mari cît capul unui războinic, şi care, o dată aruncaţi cu o praştie puternică, lovesc ţinta, apoi se întorc exact în locul de unde au fost trimişi, insecte veninoase şi arici uriaşi electrici, ce omoară vrăjmaşii, curentîndu-i de la depărtare.

Triburile observaseră că Pluriobs nu primeşte decît o singură dată aceeaşi ofrandă, altfel o lasă neatinsă.

Şi cînd nu mai avură ce daruri să-i închine, căpetenii războinicilor chibzuiră să-i trimită de rîndul acesta cei mai frumoşi robi pe care-i aveau. Aleseră o sută de tineri şi o sută de fecioare, îi îmbătară cu suc de „mirmar”, îi legară cu liane tari, şi-i lăsară pe o stîncă, în vecinătatea podişului.

Sfera Vie pluti mai încolo, depărtîndu-se puţin de ciclopeenii jertfiţi, scînteind din ce în ce mai stins pînă ce solzii ei multicolori păliră şi se făcură toţi violet-deschişi. Ochii săi emanau nişte unde albăstrii, care ţesură în jurul globului o auroră minunată, irizată în zeci de tonuri foarte şterse, dar vizibile acum şi cu ochiul liber de pe stînca unde stăteau legaţi robii.

O rază intens-strălucitoare, violetă, ţîşni curînd din Sferă se arcui şi căzu pe piatră, chiar la picioarele celor o sută de tineri şi o sută de fecioare, învăluindu-i într-o lumină orbitoare, care-i făcea nevăzuţi pentru străjile puse de fruntaşii triburilor în apropierea altarului cu jertfe.

După o vreme, cînd robilor închinaţi Sferei Vii le reveni conştiinţa şi văzul, ei zăriră, cutremuraţi de frică şi vrăjiţi de frumuseţea culorilor, venind pe arcul auriu ce lega globul strălucitor de stînca lor, o fiinţă, o formă verticală, ceva mai înaltă şi mai puţin roşiatică decît un ciclopeean. Avea în interiorul trupului un fel de lujer luminos, straniu, cristalin. Pe măsură ce „Zeul” aluneca pe acel pod spre ei, lujerul lui devenea însă mai puţin vizibil şi treptat se opacizã cu totul şi lumina din trup i se stinse. Cel venit părea acum o făptură asemănătoare locuitorilor de pe planeta lor. Cînd se apropie şi mai mult, robii îl priviră mai puţin înfricoşaţi, totuşi neîncrezători în soarta lor, stînd prăbuşiţi la pămînt şi aşteptînd din clipă în clipă ca Zeul să se transforme în altceva — într-o floare de foc poate — şi să-i ardă de vii cu vreun fulger de-al său, pe care-l ascunsese, pesemne, sub haină.

Nu se întîmplă însă nici o nenorocire, nu căzu nici un trăznet ceresc, nu-i arse nimeni. Fiul Sferei Vii şi al astrului nou stătea nemişcat în preajma lor.

Cei mai curajoşi ridicară atunci pleoapa şi-l priviră, cu o curiozitate vie, amestecată cu spaimă şi resemnare.

Zeul născut din astrul tînăr semăna într-adevăr destul de bine cu unul dintre ei, părînd un ciclopeean ca oricare altul, deşi trupul îi era cu un cap mai înalt, braţele mai puţin vînjoase şi înotătoarele mai suple decît ale lor. Nu era nici aşa de roşietic la piele, iar în frunte nu avea, ca şi toţi ciclopeenii, un singur ochi rotund şi bombat, cu o pleoapă groasă, ci zeci şi zeci de ochi plaţi, rombici, stranii, minunat coloraţi, ca şi solzii strălucitori ai Sferei Vii, dar mult mai mici, şi încrustaţi într-o fîşie lată, cristalină, ce-i încingea tîmplele şi tot capul.

Zeul purta o haină fără mîneci, ca şi robii, dintr-o ţesătură obişnuită de alge albastre. Le spuse, în limba lor şuierată, modulînd însă mult mai melodios sunetele:

— Ridicaţi-vă şi nu vă temeţi. Sînt Pluriobs, Cel-cu-mulţi- ochi, prietenul şi sfătuitorul vostru.

Robii însă rămaseră tot la pămînt, murmurînd imnurile învăţate în cinstea noului Astru Violaceu şi a Sferei Vii, numindu-l pe Pluriobs, „Fiul Fiinţei Strălucitoare” şi „Zeul lor tînăr” şi implorîndu-l să nu-i ardă cu fulgerele ce-ar putea ţîşni din ochii săi divini. De asemenea îl rugară să spună mamei lui, Sferei Vii, să nu-i „înghită” ca pe moluşte — ci să-i cruţe.

— Sfera Vie nu a „înghiţit” nimic, după cum credeţi voi, a grăit atunci Pluriobs. Sfera Vie nu e

o zeitate, ci un vehicul zburător, o navă sferică, un fel de locuinţă a mea. Şi nici eu nu sînt zeu. N-o să vă fac nici un rău.

Robii nu-l crezură la început. Din străbuni, cu toţii ştiau că jertfele atinse de raza Sferei Vii se prefăcuseră într-o clipă în scrum auriu, în abur şi în nimic. Aşadar, Sfera Vie îşi „devora” victimele, deşi Zeului născut din ea îi plăcea să spună în termeni neînţeleşi că le absoarbe înlăuntrul ei, fără să le facă nici un rău. Dar numai un singur tînăr dintre cei o sută avu cutezanţa să dea glas gîndurilor sale:

— Ar trebui să ne socotim fericiţi că am fost aleşi drept hrană şi dar pentru zei. Totuşi nu înţeleg de ce nu v-au mai plăcut moluştele cafenii. Oare Sfera Vie are nevoie de vieţile noastre? Şi ce vieţi va mai distruge după noi?

Pluriobs îl ascultă, fără să se mînie, apoi se îndreptă cu faţa spre Sfera Vie, murmurînd ceva neînţeles. După un timp, din acest lăcaş zeiesc porni o rază, apoi mai multe raze împletite care căzură, ca nişte curcubeie violete, aproape de stînca unde stăteau cu toţii. Se ţesu astfel un al doilea pod. În urmă, pe puntea de raze, se rostogoli iute un glob cenuşiu, mare de tot, pînă la picioarele robilor. Globul cenuşiu se opri şi, brusc se desfăcu în cinci fîşii strălucitoare. Dinlăuntrul lui apărură mormane de moluşte cafenii, ***vii,*** broscuţe roşii, ***vii,*** flori şi alge albastre proaspete, ***vii,*** — şi, pe rînd, aproape toate soiurile de vietăţi şi daruri pe care triburile le jertfiseră Sferei. Printre robi trecu atunci o înfiorare, şi ei se tînguiră mai departe:

— Sfera Vie nu a primit ofrandele triburilor! plîngeau ei. Vai nouă, căci pe noi ne vrea Zeul!

Zeul nu vrea aceste lucruri şi bucate de preţ! Fiul Sferei Vii doreşte însăşi viaţa noastră.

— N-aţi înţeles nimic, spuse, şuierînd cu blîndeţe, Pluriobs. Moluştele, bucatele şi darurile sînt ale voastre. Vedeţi doar că sînt întocmai cum mi le-au dăruit strămoşii voştri, mai de mult. Vieţuitoarele sînt vii. Eu n-am ce face cu ele. Nu vă temeţi. N-o să se atingă nimeni de viaţa voastră, după cum nu m-am atins de a lor. Prima lege a lumii mele galactice, a Stelei de unde am venit eu, e să respectăm viaţa, s-o cunoaştem şi s-o protejăm pretutindeni unde o întîlnim în univers. O să înţelegeţi spusele mele mai tîrziu.

Robii se liniştiră oarecum, se ridicară şi-şi murmurară iarăşi imnurile, apoi, cu bună-cuviinţă, dar totuşi cu un fel de foame animalică, şi care le făcea trupul să tremure, se apucară să înghită moluştele şi broscuţele roşii, să sugă rădăcinile de plante şi melcii dulci, şi să ascundă în haină, la piept, fructele aromate de „mirmar”, dătătoare de visuri.

— Fructele acestea conţin o otravă care vă face rău, vă slăbeşte trupul şi mai ales mintea. Nu le mîncaţi. V-am privit de departe, în timp ce voi dormeaţi aci, în necunoştinţă de cele întîmplate. Am ***văzut*** prin trupul vostru, atît de minunat alcătuit de natură, deşi încă la începuturile evoluţiei sale, cum sucul otrăvitor invada încet globulele portocalii ale sîngelui vostru şi pătrundea în ţesuturile nervilor, paralizîndu-i. Dar creierul vostru, asemănător cu o aglomerare de stele, cu fiecare celulă vibrînd şi pulsînd, era îmbîcsit într-o ceaţă plumburie de toxina subtilă a plantei de „mirmar”. Nu-i mîncaţi fructele.

Robii îl ascultară neîncrezători şi temători. Planta de „mirmar” era socotită sfîntă, iar fructele ei binefăcătoare trupului.

— Ochii tăi, Pluriobs, ***văd*** prin corpul nostru? Ce fel de privire ai, Zeule cu înfăţişare de rob?

Pluriobs zise:

— Văd prin voi, aşa cum văd şi înlăuntrul meu, atunci cînd doresc asta, şi aşa cum văd prin lucruri, şi fiinţe, prin pămînt şi prin văzduh. Privirea mea e cu totul altfel decît a voastră, fiindcă în lumea de unde viu ea s-a perfecţionat continuu. Şi acolo unde privirea mea luminoasă nu mai poate pătrunde, mai ales în spaţiul vast al cerului, în locul meu privesc Ochii Sferei — şi ochii automatelor, adică ai robilor mei de fier şi de sticlă. De aceea v-am văzut încă de mult, cînd astronava mea — Astrul tînăr, cum îl numiţi voi — nici nu răsărise pe cerul planetei voastre. Vă repet însă: sînt prietenul şi sfătuitorul

vostru. Nu vă temeţi. Nici Sfera Vie, nici eu nu vă vom pricinui vreun rău, nici vouă, nici celorlalţi ciclopeeni din alte triburi.

Un glas se ridică potrivnic, limpede, din grupul tinerilor:

— Robi fraţi, aveţi înaintea voastră un zeu mincinos. Întrebaţi-l cu ce se hrăneşte, întrebaţi-l cît poate trăi fără mîncare. Şi priviţi moluştele pe care le mai aveţi în faţă. E o vrajă, vă spun. Ele nu pot fi aceleaşi cu moluştele cafenii pe care căpeteniile de la începutul celei de a patra dinastii războinice le-au adus jertfă Sferei Vii. Voi ştiţi că o moluscă trăieşte în apa mării foarte puţin. Fără apă, piere mai repede. Or, de la ziua ofrandei dintîi şi pînă acum s-a scurs atîta vreme, că noi nici nu ştim s-o măsurăm. Vă întreb, fraţi ciclopeeni, ce vietate, ce moluscă poate trăi atîţia ani? Nici măcar noi nu vieţuim decît vreme de nouăzeci de eclipse, dacă nu murim înainte, din cauza războaielor sau a uraganelor mării. Aşadar, sau ofrandele dintîi, care au fost dăruite Soarelui tînăr, au fost arse de raza Sferei Vii, cum ziceau strămoşii noştri, sau au pierit pe altă cale. Oricum ar fi, vietăţile marine, plantele şi darurile din faţa voastră sînt altele decît cele sacrificate, iar acest Zeu, ce-şi zice Pluriobs, ne minte, face vrăji şi ne ascunde clipa cînd ne va arde şi ne va înghiţi, întrebaţi-l cu ce se hrăneşte, întrebaţi-l ce a făcut cu vietăţile jertfite, şi ce se va face şi cu noi, în curînd.

Cele o sută de fecioare izbucniră atunci în plîns, implorînd mila Zeului. Mulţi dintre tinerii robi şuierară însă cu înverşunare, cîştigaţi de îndrăzneţele cuvinte ale fratelui lor.

Pluriobs se apropie cu încă un pas şi le spuse:

— De ce nu mă credeţi? E greu să înţelegeţi la început toate cele ce vă spun, trebuie însă ca voi să credeţi că nu vă vreau răul, că nu-mi trebuie viaţa voastră. Aş fi putut să vă ard, dacă aveam acest gînd, pînă acum, de la depărtare. Ce să fac ca să mă credeţi?

— Să răspunzi ce mănînci!

— Să ne spui de unde ai venit şi cine eşti cu adevărat!

— Să ne lămureşti unde şi cum te-ai născut!

— Să ne dai drumu'!

Unii dintre robi strigau, din ce în ce mai aţîţaţi şi mai curajoşi, mulţi însă plîngeau şi se rugau. Nici unul nu îndrăznea totuşi să se apropie de Pluriobs, şi-şi fereau cu toţii privirea de ochii săi multicolori.

— Plecaţi, le spuse Pluriobs, mîhnit. Sînteţi liberi. Să nu rămînă lîngă mine decît acela care poate înţelege că nu doresc să vă fur viaţa. Eu, Pluriobs, ca şi ceilalţi oameni din Galaxia noastră, nu mă hrănesc cu ***vieţi,*** cu vieţuitoare, ci cu săruri şi mai adesea cu raze, cu lumină. Dar e prea greu pentru voi să pătrundeţi asemenea taine. Haide, plecaţi! Vă spun că sînteţi slobozi!

Robii nu plecară în prima clipă. Cel îndrăzneţ urmă la fel de aspru şi de şuierător:

— Vrei să plecăm? Dar bine, Pluriobs, dacă vom coborî de pe Podişul Sfînt, străjile, războinicii şi închinătorii credincioşi noului Astru Violet ne vor sfîşia în bucăţi, sau ne vor arunca peştilor de prada, fiindcă tu ne-ai gonit şi fiindcă Sfera Vie, maica ta, nu a primit jertfa seminţiei noastre.

— Dar tu crezi sau nu în Zei? murmură Pluriobs.

— Nu, nu cred, înălţă fruntea tînărul rob.

Atunci, dintre fecioare se desprinse una şi, alergînd spre Pluriobs, se prăbuşi înaintea lui.

— O, Zeule cu trup de rob şi cu fulgere în ochi, îl imploră ea, tînguindu-se, iartă-l, Zen nu ştie ce spune! Cruţă-i viaţa sau ia-o pe a mea, mai întîi, înainte de a-l arde pentru fărădelegea lui.

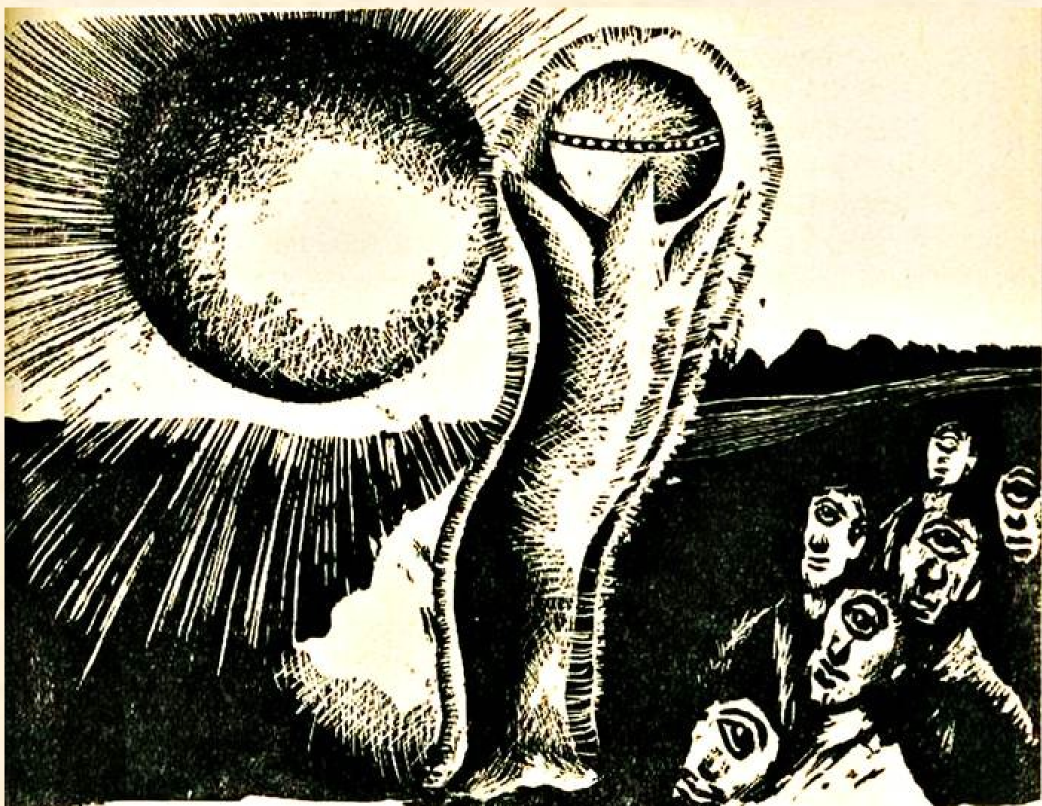
Zen se apropie de fată şi-i puse mîna pe umeri, tăcut.

— Vă iubiţi, nu-i aşa? îi întrebă Pluriobs.

— Da, spuse fata. Ne iubim. Am fost luaţi robi împreună, de mici, în timpul unui război. El m-a apărat de atîtea ori. Nu-i un rob rău, deşi nu se închină nici altor zei, nici noului Astru Violaceu, părintele tău ceresc. Iartă-l, Pluriobs!

— N-am ce să-i iert. Şi mă bucur, aflînd că inimile voastre primitive ştiu ce e iubirea, curajul, devotamentul! De aceea am să vă ajut să plecaţi îndărăt pe tărîmurile voastre, pe ascuns, fără să fiţi văzuţi de cei ce v-au adus aici. Dar mai întîi am să răspund întrebărilor puse de voi, fie că veţi pricepe, fie că nu, fie că-mi veţi crede cuvintele, fie că nu. Moluştele pe care le-am adus din Sfera Vie au fost urmaşele celor primite de mine la întîia jertfă, cum spuneţi voi. Le-am adus în Sfera mea, în casa mea zburătoare, le-am înviat, le-am păstrat în condiţii aidoma mării voastre, şi ele au făcut pui, iar puii puilor lor vi i-am dăruit vouă. Vietăţile au trăit în Sfera Vie, în astronava mea, mai mult decît în apa lor de baştină, fiindcă eu ştiu să le prelungesc viaţa. Ştiu s-o prelungesc şi pe a voastră. Pot să vă fac să trăiţi de zece ori mai mult decît ceilalţi ciclopeeni. V-am spus ca nu ma hrănesc cu vietăţi. Aşa e firea şi legea mea. Cea dintîi lege a

Galaxiei noastre, a imensei lumi de stele şi a planetei unde m-am născut eu, e respectul pentru viaţă, sub orice formă s-ar afla ea, respectul pentru viaţă pe orice treaptă s-ar găsi ea. De aceea, repet, niciodată nu vă voi face vreun rău. M-aţi întrebat cine sînt, V-am spus şi asta. Nu sînt zeu. Pentru voi, sînt Pluriobs, Cel-cu-mulţi-ochi. în realitate sînt un om ca şi voi, o fiinţă gînditoare ca şi voi, numai că m-am născut în altă lume, într-o lume neînchipuit de bătrînă faţă de a voastră, cu o civilizaţie strălucită, neînchipuit de străveche şi de strălucită... Eu însumi sînt foarte bătrîn, aproape nemuritor pe lîngă voi, ciclopeenii. M-am născut într-un sistem solar dinspre centrul Galaxiei, pe o planetă de cristal, minunată, cum nu se află decît puţine în Universul cel fără de margini... Acolo, pe pămîntul meu, baza vieţii, a trupului nostru însuşi, o formează o substanţă care se găseşte oarecum şi la voi, în cochilia melcilor sau în nisipul mării, în unele roci şi în multe

alte vietăţi din pămînt sau din apă. Nu sînt zeu, vă repet. Sînt om. Dar totuşi sînt altfel decît voi. Spuneţi-mi de aci înainte Pluriobs — şi aveţi încredere în mine.

— Ascultă-ne o, Pluriobs, Zeu sau om, oricine ai fi tu cu adevărat, şuieră mai prietenos Zen, tînărul rob îndrăzneţ, ascultă-ne şi nu te mînia pe noi. Spui că eşti o fiinţă din altă lume. De ce nu ai rămas în lumea ta? De ce ai venit la noi să ne înspăimînţi femeile, copiii şi triburile?... Ce cauţi pe tărîmurile noastre?

Pluriobs nu se supără, ci răspunse blînd:

— Eu sînt un călător printre stele, un ***astronaut,*** cum zicem noi. Menirea mea a fost să descopăr mereu alţi aştri, mereu alte lumi şi alţi oameni. Să-i descopăr şi să le aduc solia paşnică a lumii mele de cristal. Să-i descopăr şi să le viu într-ajutor, dacă au nevoie de mine.

Ştiu că voi, ciclopeenii, nu puteţi înţelege legile care ne conduc pe noi, nici dorinţa noastră veşnic vie de a descifra mereu alte taine, scrise în Universul cel fără de margini.

— Şi într-adevăr ai venit în zbor? întrebă un alt ciclopeean rob, un bărbat mai matur, vînjos, şi cu o căutătură aprigă, sălbatică şi semeaţă.

— Da. Am venit în zbor, cu astrosfera mea — căreia voi îi ziceţi Soarele Violaceu şi tînăr.

— Zici că eşti om şi totuşi trăieşti ca şi zeii într-un fel de Soare, fără să te aprinzi? întrebă mai departe bărbatul cel semeţ. Nu te cred. Eşti zeu, însă un zeu cu alte gînduri şi socoteli decît cele pe care le au zeii noştri cei vechi.

Ochii multipli ai iui Pluriobs scînteiară ciudat.

— Tu, ciclopeanule, ştii oare ce fel de gînduri au zeii? zise el. Se gîndesc oare zeii voştri la putere, la mărire, aşa cum le gîndeşti tu?

Bărbatul se înclină, bătîndu-şi fruntea de piatră:

— Iartă-mă, Pluriobs, şuieră el, iartă-mă? De unde să ştiu eu, un biet rob, ce gîndesc zeii? E drept, nu-s un rob de rînd; odinioară eram căpetenie de trib. Odinioară zeii mi se arătau în vis şi-mi porunceau să pornesc război împotriva unor se- minţii vrăjmaşe spre a le nărui. Tu, Zeule-cu-mulţi-ochi, ce-mi porunceşti?

— Cum te cheamă? întrebă Pluriobs.

— Moah.

— Ridică-te, Moah. Îţi poruncesc de azi înainte să nu mai ucizi şi să nu mai asculţi glasul altor zei mincinoşi. Crede în

mine, şi-atît. Dacă vrei, de acum încolo poţi fi ucenicul meu, prietenul meu.

Robii murmurară, adînc impresionaţi. Moah se ridică şi rămase lîngă Pluriobs, privindu-l tăcut şi temător.

— Vrea cineva dintre voi să rămînă cu mine? glăsui mai departe Pluriobs.

— Eu! strigă Zen.

— Şi eu! se rugă iubita lui.

— Şi eu! şuieră Moah, cu ardoare.

Ceilalţi ciclopeeni tăcură şi se strînseră unul într-altul, ca o turmă.

— Vă înţeleg teama, zise Pluriobs, şi ochii săi multipli scînteiară din nou. Nu mă supăr că vreţi să plecaţi de lîngă mine, cît mai grabnic cu putinţă. Înainte însă de a ne despărţi, vreau să vă mai povestesc cîte ceva despre mine, ca să povestiţi şi voi, la rîndul vostru, altor ciclopeeni, şi aceştia să povestească de asemenea copiilor şi urmaşilor lor.

Eu, Pluriobs, sînt un călător printre stele, un ***astronaut.*** Am pornit la drum, din lumea mea, de mult de tot, cînd pe planeta voastră nici nu apăruseră primii oameni şi primele triburi lacustre, cum le ziceţi voi. Am cutreierat spaţii nesfîrşite, am văzut sute de lumi diferite de-a voastră, m-am întors în lumea mea de sute de ori, şi de sute de ori am pornit iarăşi la drum. Sfera mea, Astrul Violet, cum îi ziceţi voi, poate călători prin oceanele Cosmosului mergînd mai iute decît merge fulgerul pe cer. Aşa am ajuns şi la voi. Aceasta va fi însă ultima mea călătorie, căci nu sînt un „Zeu tînăr”, cum mă socotiţi voi, ci un astronaut foarte bătrîn, neînchipuit de bătrîn. Niciodată nu voi mai putea să mă întorc la

ai mei. Vremea nu-mi va îngădui asta, o ştiu. Zilele mele sînt numărate. E drept că, pe lîngă scurta voastră viaţă, a mea e încă lungă. Pînă ce eu voi muri, cîteva generaţii de ciclopeeni vor închide înaintea mea pleoapa. Totuşi, aşa cum şi Soarele vostru, gigant şi roşu, va muri, aşa cum şi Stelele din vastul vostru Univers au un început, o evoluţie şi un sfîrşit, tot astfel şi eu, Pluriobs, voi pieri. Şi ziua aceea nu este departe. Dac-aş porni de îndată spre lumea mea, spre planeta noastră de cristal, aflată în roiul de stele dinspre centrul Galaxiei, n-aş putea ajunge nici pînă la un sfert de drum distanţă de ea şi aş pieri în zbor. Ceasul morţii mele se apropie, ştiu bine. Nu vreau să-mi sfîrşesc viaţa în zadar, atîta vreme cît aci, la marginea Galaxiei voastre, aci, pe planeta voastră micuţă, în preajma Soarelui vostru, voi aveţi nevoie de lumina pe care eu v-o pot dărui. Am hotărît de aceea să rămîn la voi ca să vă ajut. V-am descoperit planeta încă de mult, pe cînd zburam către aşa-zisul Zeu gigant şi roşu. I-am cercetat razele şi jerbele de foc, pe care el le aruncă în jurul său, şi ştiu foarte bine că însăşi viaţa planetei voastre e ameninţată curînd să se stingă. Soarele vostru e un astru îmbătrînit, pe cale de dispariţie. Odinioară era încă o dată mai strălucitor şi mai fierbinte decît e acum. Pe atunci aproape toate planetele lui aveau viaţă. Acum însă, doar aci, la voi, mai există fiinţe vii. Voi, ciclopeenii, aţi apărut pe lume destul de tîrziu, şi n-o să puteţi ajunge la suprema voastră dezvoltare, ca fiinţe gînditoare, fără ajutorul meu. În curînd planeta voastră se va răci de tot şi va muri. Soarele vostru nu va mai avea putere să vă încălzească. Va trebui să vă

luptaţi cu frigul, cu gheţurile care au şi cuprins aproape toată lumea voastră. Fiinţe vii, viaţă şi oameni se află doar aci, în jurul platoului central de pe pămîntul vostru, în mările voastre calde încă, în adîncul cărora clocotesc vulcani radioactivi. Dacă rămîneţi neştiutori şi neajutoraţi ca şi pînă acum, nu vor trece nici treizeci de dinastii războinice de-ale voastre şi lumea voastră va pieri. Radiaţiile, razele aruncate de gigantul vostru Zeu Roşu, sînt din ce în ce mai primejdioase. Clima se răceşte din ce în ce, tot pămîntul va îngheţa şi în curînd văzduhul, atmosfera care înconjoară planeta voastră se va risipi. Atunci razele Soarelui bătrîn vor

deveni şi mai dăunătoare şi vor distruge orice e viaţă sau germene de viaţă.

De aceea, repet, mi-am ales singur soarta. Voi rămîne aci, în preajma Soarelui Roşu, să vă ajut, să salvez planeta de la moarte. N-o să înţelegeţi la început ceea ce eu voi înfăptui. Dar urmaşii urmaşilor voştri vor înţelege, atunci cînd eu n-oi mai fi, atunci cînd viaţa va înflori cu adevărat pe planeta voastră, atunci cînd Soarele cel roşu se va preschimba într-un astru tînăr, galben ca aurul şi binefăcător ca un zeu din poveştile voastre vechi despre zei.

Dar asta e deocamdată o taină şi eu o voi dezvălui mult mai tîrziu, numai celor ce vor rămîne cu mine.

Acum, vă spun încă o dată: sînteţi liberi să plecaţi cu toţii. Şi ca să nu întîmpinaţi nici o piedică, voi trimite din Sfera Vie, din Casa mea, o fîşie lată de raze nevătămătoare înspre ţărmul mării învecinate. Sub aceste raze se va deschide o cale apărată. Privirile războinicilor voştri nu vor ajunge pînă la ea, şi nici un bolovan nu va putea pătrunde prin ea. Veţi putea umbla pe acel drum, călăuziţi de calea de lumină, fără nici o teamă. Acum mîncaţi şi întăriţi-vă pentru călătoria voastră.

Pluriobs se întoarse apoi iarăşi cu faţa către Sfera Vie. O rază violacee porni din banda care-i încingea tîmplele şi se pierdu în văzduh. Curînd, o rază tot violacee se văzu venind dinspre Sferă spre stîncă. Puţin timp după aceea, din globul strălucitor porni într-adevăr o fîşie albă, lată, în direcţia celuilalt ţărm maritim.

Robii se repeziră, ca nişte copii nerăbdători, într-acolo. Lîngă Pluriobs, ce stătea drept şi

neclintit, nu mai rămăsese pe stîncă decît Zen, tînărul cel îndrăzneţ, împreună cu fata care-l iubea, şi mai la o parte, Moah, fostul şef de trib.

— Doresc să fiu robul tău, de-aci înainte, şuieră Zen. O, Pluriobs, m-am încredinţat acum că ne vrei binele şi nu moartea! De aceea, oricine ai fi, zeu sau făptură muritoare ca şi noi, lasă-mă să mă închin înaintea înţelepciunii, puterii şi blîndeţii tale?

Şi tînărul ciclopeean căzu la pămînt în faţa călătorului galactic şi-şi bătu fruntea de piatră de cîteva ori...

— Scoală-te, şopti Pluriobs, alătură-te celorlalţi doi şi urmaţi-mă! Vă iau cu mine pentru un timp. O să încerc să vă învăţ cîte ceva din adevărurile descoperite de noi. Nu vă fie teamă, veniţi, prieteni!

Arcul de raze era ca un coridor strîmt, prin care cei trei ciclopeeni lunecară, fiind sorbiţi parcă de o putere nevăzută, înaintea lor mergea Pluriobs. Aci, în ciudatul spaţiu ţesut de raze, corpul călăuzei lor arăta din nou schimbat. Învelişul cărnos ca al oricărei făpturi de pe planeta ciclopeenilor devenise iarăşi transparent şi culoarea lui roşie se estompa. Lujerul luminos, vertical, se contura în schimb din ce în ce mai limpede, răsfirîndu-se spre capătul lui superior într-un fel de sepale strălucitoare, care ţineau globul capilar, tot luminos, şi brăzdat de banda aceea orizontală, cu ochii rombici, multipli, încrustaţi în ea.

Ciclopeenii şovăiră, cuprinşi de teamă.

— Care e adevărata ta înfăţişare, Pluriobs? murmură Zen. Şi cum arată fraţii tăi din lumea

voastră de cristal? Cum eşti tu cu adevărat? Semeni cu noi? Spune-ne, ca să nu ne înspăimîntăm cînd te vei schimba iarăşi la chip…

— Corpul meu adevărat e un fel de lujer vertical, aşa cum îl vedeţi prin învelişul protector în care m-am înfăşurat şi pe care l-am făcut să semene cu trupul vostru roşietic, pentru ca să nu vă speriaţi de mine prea rău. În acest coridor ţesut din raze de un anumit fel, lumina e însă atît de puternică, încît învelişul meu se face transparent şi voi mă puteţi vedea aşa cum sînt în realitate. Înainte însă de a ajunge în Sfera Vie, care e vehiculul meu de zbor, un fel de locuinţă a mea şi laboratorul meu, şi

care va fi de aci înainte, pentru o vreme, şi casa voastră, va trebui să îmbrăcaţi şi voi un costum care sa vă apere de razele din Sfera Vie, de lumina care v-ar putea orbi sau vătăma.

În Sfera Vie o să vedeţi cîţiva slujitori de-ai mei, fără viaţă. Eu i-am făcut din metal şi cristal, aproape fără moarte, dar şi fără viaţă. Robii mei ştiu să facă fel de fel de lucruri, să vorbească şi să judece. Să nu vă temeţi de ci, dar nici să nu vă apropiaţi prea mult de ei. Să ştiţi că, în realitate, voi sînteţi oameni, iar ei nu.

Acum, priviţi! Trapa Sferei Vii, a cosmonavei mele, se va deschide îndată. Va sosi peste puţin timp un slujitor, cu haine de protecţie pentru voi...

Cei trei ciclopeeni se traseră înapoi cîţiva paşi. Înaintea lor, la capătul coridorului de raze se zărea uriaşa Sferă Vie, un melc globular de ocean, dar un fel de melc neînchipuit de mare şi de strălucitor. Solzii multipli ai sferei scînteiau acum palid de tot, cu o nuanţă violetă, odihnitoare. Erau de asemeni surprinzători de mari, cît zeci de porţi de case laolaltă. Sfera Vie părea alcătuită ca un fagure metalic, dintr-o mulţime de căsuţe rombice, sticloase, dintr-o mulţime de „solzi” sau „ochi” coloraţi. Unul dintre solzii violeţi din centru se întunecă deodată, pînă ajunse aproape negru. Şi în cadrul său se ivi deodată un rob de sticlă şi metal, o formă verticală, înaltă cam cît trei ciclopeeni la un loc şi groasă cît unul, cu două braţe, ca două ramuri de cristal, în stînga şi în dreapta. Pe unul dintre aceste braţe atîrnau trei săculeţi lunguieţi dintr-o ţesătura transparentă. Erau costumele de protecţie pentru cei trei ciclopeeni. Moah, Zen şi

soaţa lui le traseră pe ei şi apoi, urmîndu-l pe Pluriobs, intrară în marele şi misteriosul lăcaş al fiului Sferei Vii.

*

Nici un alt ciclopeean nu i-a văzut de atunci, dar toţi cei nouăzeci şi opt de robi şi nouăzeci şi nouă de fecioare care fuseseră împreună cu ei pe Podişul cel sfînt au povestit fiilor şi nepoţilor lor acea nemaipomenită şi divină întîlnire a lor cu Zeul.

În vremea cînd Pluriobs mai era încă în viaţă, de multe ori Sfera Vie s-a ridicat în văzduh, poate cu cei trei ciclopeeni cu tot, şi a înconjurat lin planeta, ba chiar s-a înălţat uneori foarte sus, aproape de giganticul Zeu bătrîn şi Roşu de pe cer, şi tot aşa de lin s-a întors şi s-a aşezat pe podişul ei din centrul continentului cald.

Sfera Vie însă nu şi-a mai deschis porţile decît după nouăzeci de eclipse. Nepoţii robilor închinaţi demult Zeului tînăr, şi de mult dispăruţi dintre cei vii, au văzut atunci ieşind din Sfera Vie trei ciclopeeni: doi bărbaţi tineri şi o femeie, la fel de tînără, care spuneau tuturor celor întîlniţi că ei sînt Moah, Zen şi soţia lui. O mulţime de robi se adunară în jurul lor să-i vadă, să-i asculte şi să li se închine, ca unor prieteni şi aleşi ai zeilor.

În urma celor trei ciclopeeni „nemuritori” veneau cîteva făpturi de sticlă şi de metal, cîţiva robi ciudaţi cum nu mai văzuseră ei niciodată şi cu care „aleşii zeilor” vorbeau într-o limbă necunoscută. Vreme de patruzeci de zile şi de patruzeci de nopţi, Moah, Zen şi soaţa lui colindară platoul central al planetei, vestind tuturor ciclopeenilor că Pluriobs, Zeul, se va urca

în ceruri şi că în curînd Astrul Violet, vehiculul lui de zbor, va apare din nou la orizont, unde va rămîne vreme de zece eclipse. În acest răstimp, toţi ciclopeenii trebuiau să-şi părăsească locuinţele de pe pămînt şi să-şi facă nişte adăpos-turi în piatră, în inima muntelui. Vor fi ajutaţi să-şi sape aceste locuinţe de robii lui Pluriobs. Apoi cu toţii trebuiau să se ascundă ca să nu-i orbească Marele Zeu, bătrînul lor Soare gigant din ceruri, care se va schimba la faţă şi va vărsa peste pămînt ploi de foc pustiitoare, trei zile şi trei nopţi în şir. După aceea, pe cer nu se va mai arăta niciodată bătrînul Zeu Roşu ci va răsări un astru tînăr, galben ca aurul şi luminos cît zece zei stelari. Acest Soare tînăr, strălucitor şi generos, va face să înflorească pe planeta lor o viaţă nouă, mult mai blîndă şi mai frumoasă decît tot ceea ce cunoscuseră ei pînă atunci.

*

Aci se sfîrşeşte primul text privitor la străvechea legendă a lui Pluriobs, text săpat cu nişte semne vechi şi uriaşe chiar pe stîncile marelui podiş străvechi din centrul planetei.

Pe alte cîteva lespezi, aflate la mare distanţă de podiş, s-au găsit apoi alte două însemnări lapidare:

„În timpul celei de a şaptezeci şi patra dinastii lacustre, Sfera Vie s-a ridicat sus pe cer şi s-a făcut nevăzută. La patru zile după aceea a răsărit Astrul Violet, despre care strămoşii noştri credeau că murise. După cum zic discipolii celor aleşi de zei, după zece eclipse vor începe marile ploi de foc. De aceea, mulţi ciclopeeni care

se-nchină noului Zeu Pluriobs şi-au părăsit casele şi s-au ascuns în peşteri”.

Cel de al treilea text, scris cu alte caractere decît primele două, fusese săpat pe piatră roşie de unul dintre fiii lui Zen. Deşi scurt, era mult mai explicit şi avea un limbaj mai ştiinţific. Iată ce spunea:

„După cele trei zile şi trei nopţi în care Cerul s-a întunecat, iar Soarele Roşu a explodat şi a azvîrlit în spaţiu ploi de foc şi pulberi pustiitoare, noi, cei ce-am urmat sfatul părintelui nostru, prea înţeleptul Zen, am ieşit în sfîrşit din peşteri şi am îndrăznit să privim cerul... În locul marelui Soare Roşu strălucea acum un astru tînăr, galben ca aurul şi luminos cît zece zei stelari, întocmai cum glăsuiseră prorocirile sfinte... Zen, tatăl meu, a plîns văzîndu-l, şi ne-a spus: „Fiii mei, aceasta e opera lui Pluriobs, învăţătorul nostru, cel care s-a jertfit pentru a ne da nouă viaţă...” L-am întrebat: „Tată, adevărat este că Pluriobs nu era zeu, ci om ca şi noi?” Iar Zen, părintele nostru, a răspuns: „Era un om, ca şi noi, dar cu mult mai bătrîn şi cu mult mai învăţat... Iar lumea de unde a venit el e atît de depărtată, că raza Soarelui nostru o va atinge în zbor de-abia peste cîteva mii de ani de drum...

Pluriobs, cel-cu-mulţi-ochi, a dăruit din nou viaţă planetei noastre, el ne-a făcut soarele cel tînăr de pe cer... el ne-a dăruit lumina, ştiinţa şi dragostea lui... De aceea, voi şi urmaşii voştri, de cîte ori veţi privi cerul şi soarele, să vă amintiţi de el”.

AL ŞASELEA MEER:

Astralofagul

sau lupta Solarienilor cu Electropiraţii

Departe, tocmai în cealaltă aripă a lumilor Cerului, se află un astru mijlociu şi galben, aidoma lui MAG, în jurul căruia se rotesc zece planete.

Pe una singură însă trăiau fiinţe vii, plante, animale şi oameni, aşa cum odinioară existaseră şi în străvechea noastră lume Arr, aşa cum desigur există în mii şi mii de planete vii, ce gonesc tainic pe drumurile lor nevăzute, printre stele...

Planeta asta despre care îţi voi povesti acum, tînărul meu prieten, se cheamă ***Solaria.***

Numele ei vine de la o plantă albăstrie, cu flori neasemuite, galbene, asemeni unor delicate şi micuţe stele, pe care locuitorii acelei lumi le-au crezut la început sfinte daruri ale Soarelui, semănate de astrul mărinimos din văzduh pe cîmpiile dinspre Ecuator, în timpul nopţilor lungi cînd uneori plouă cu stele şi dîra de foc de pe cer pogora şi se întrupa în sămînţa rodnică şi miraculoasă pe pămînt....

Solariile — flori, miresmate, involte şi acoperite de un polen, strălucitor în lumina soarelui, şi fosforescent-auriu în cursul nopţii, dădeau într-adevăr un rod minunat: rotund, răcoros, şi atît de hrănitor, că un om cît de voinic se simţea sătul o zi întreagă dacă mînca un singur fruct din aceste „daruri cereşti”, care străluceau jos, pe pămînt, printre frunzele viorii, asemeni unor bucăţi rupte din soarele de aur, aflat în văzduhul unde călătoreau nori lungi şi albaştri. Şi nu numai roadele Solariei erau neasemuite, ci şi toată planta. Rădăcinile ei, de culoarea sinelii, vindecau rănile, iar fiertura lor ascuţea minţile. Din frunze şi tulpini se scotea un fel de ulei dulce, iar din polen un vin care-ţi stîrnea fel de fel de visuri şi imagini colorate, făcîndu-te să uiţi pe ce lume trăieşti.

De aceea, din toate însuşirile pe care Solaria le avea, vinul de polen, singurul, era cel ce putea dăuna, într-o anume măsură, pămîntenilor acelora.

Toate aceste foloase şi calităţi ale minunatei plante au fost descoperite din întîmplare de un trib silvan de vînători, rătăcit prin savanele din jurul Marelui Fluviu Ecuatorial, ce înconjura ca un brîu lăptos aproape întreaga planetă.

...Era întîia oară că oamenii, sau mai bine-zis strămoşii oamenilor de pe Solaria, coborau din munţii şi junglele lor întunecate, în cîmpii.

Nu veniseră aci de bunăvoie, ci alungaţi de alţi vînători mai puternici, care le uciseseră mulţi semeni şi-i hăituiseră pînă departe, poruncindu-le să nu se mai întoarcă niciodată la vetrele lor.

De frica duşmanilor neiertători, tribul fugărit se adînci în văile necunoscute şi însorite, ducînd dorul hăţişurilor de baştină, încîlcite, şi al pădurilor fără soare, mişunînd de vietăţi de pradă, de păsări carnivore, noptatice, ca şi ei. Căci, la începuturile evoluţiei lor, oamenii de pe Solaria erau cu toţii nişte sălbatici, trăind în turme şi triburi mici prin munţii de piatră neagră dinspre poli şi în junglele dinspre Ecuator, dormind ziua şi vînînd noaptea, fie vieţuitoare mai mici de prin hăţişurile silhui, fie chiar semeni de-ai lor. Purtau adesea lupte între ei, pentru a stăpîni pădurile sau locurile de vînătoare. Firea le era foarte crudă, răzbunătoare şi războinică. Se omorau unii pe alţii fără să gîndească de loc, cu iuţeala trăznetului.

Îi ajuta la aceasta însăşi structura lor fizică. Vînătorii nocturni şi toţi Solarienii arhaici aveau pe frunte un fel de spin cornos, care era în legătură cu o glandă electrică, ascunsă sub ţeastă, într-o bulbucătură a creierului. Datorita ei puteau azvîrli la o oarecare distanţă un fulger electric, cu care-şi paralizau prada sau duşmanul, înainte de a-l devora.

Cînd se întîlneau doi războinici, cel care era mai viclean şi mai agil ieşea învingător.

Încruntînd puternic sprîncenele groase, şi răsucindu-şi capul într-un anume fel, vînătorul cel mai iute declanşa două-trei fulgere, care ţîşneau din spinul cornos de pe fruntea sa joasă, animalică, şi trebuiau să lovească victima în părţile ei cele mai vulnerabile. Era o joacă apoi s-o ţintuiască la pămînt şi s-o ucidă.

Rareori duşmanilor li se cruţa viaţa.

De aceea tribul silvan care se opri întîia oară în cîmpii nu se gîndi la întoarcere, cu toate că în ierburile înalte ale acestor locuri străine nu găsise nici animale bune de mîncat, nici oameni aşijderi lor.

Găsiră în schimb neasemuitele fructe de Solaria, şi urmaşii lor deveniră cultivatori.

După vreo trei-patru milenii, aceşti consumatori şi cultivatori de Solarii s-au transformat mult faţă de semenii lor din munţi şi păduri. Au devenit diurni şi vegetarieni. Au părăsit pentru totdeauna junglele şi peşterile, canibalismul şi vînătoarea, şi au născocit primele rudimente de agricultură, astronomie, matematică şi arte.

Creierul lor s-a mărit şi s-a dezvoltat surprinzător de repede, datorită calităţilor pe care le aveau plantele solare şi alte ierburi cu care au încrucişat-o. De asemenea, firea Solarienilor s-a îmblînzit, cei mai mulţi dintre ei au pierdut dorinţa de luptă.

Puţini Diurni au mai păstrat o vreme instinctul ce servea strămoşilor lor silvani de a pune în funcţie „glanda electrică”.

Nefolosită, ea s-a micşorat, iar spinul din frunte a dispărui aproape de tot.

Vînătorii Nocturni din munţi şi păduri au rămas însă la fel de sălbatici; mintea lor s-a dezvoltat mult mai lent. Cruzi şi războinici, dispreţuind munca pămîntului, urmărindu-i pe Solarieni cu o ură feroce, Nocturnii le-au devastat adesea culturile şi aşezările, i-au masacrat fără milă şi i-au mîncat sau i-au jertfit, pe altarele din munţi, idolilor de piatră neagră la care se închinau.

Totuşi, unii dintre războinicii din păduri au trecui la Diurni, fie din pricină că erau urmăriţi de vrăjmaşi mai puternici, fie că se îndrăgosteau de fetele Solariene, mult mai frumoase decît cele din triburile montane. Deşi legile clanurilor, şi de o parte şi de, alta, nu îngăduiau amestecul de sînge între Nocturni şi Diurni, între Războinici şi Cultivatori, o vreme cele două seminţii, oricît de diferite se dovedeau ca mentalitate şi obiceiuri, s-au putut înrudi. Dar numai o vreme, în primele milenii de la descoperirea ***Solariei.***

Căci, pe la mijlocul celui de al patrulea veac de la aşezarea Solarienilor în cîmpii, un şir de cutremure planetare, de izbucniri vulcanice, de averse şi cataclisme naturale au distrus Monocontinentul vechi al planetei, rupîndu-l în trei. În mijloc, de-a lungul Marelui Fluviu al Ecuatorului, s-a menţinut vechiul şes, însă brăzdat acum de prăpăstii în şir, de văi şi ape noi. Spre Poli s-au creat două mari insule muntoase, care au fost supuse periodic unor cumplite glaciaţiuni. Între Insulele Polare şi Platforma Ecuatorială legătura n-a mai fost cu putinţă mii de ani, fiindcă diluviile, rîurile subterane şi lanţul de transformări planetare, dezlănţuite atunci, au făcut să răsară între continente un ocean imens, agitat, neprimitor...

Din cataclism au supravieţuit, pe Platforma Ecuatoriala, doar cîteva cete de Solarieni.

În următoarele milenii, aceştia s-au înmulţit şi au repopulat Continentul Central. Cultura lor agrară de tip „solarian” a reînflorit, ba chiar a ajuns la o strălucire pe care epoca dinainte nu o cunoscuse.

Tîrziu, unii dintre Solarieni s-au avîntat şi pe ocean, în nişte ambarcaţiuni destul de nesigure şi şubrede. Apa nu i-a prea atras la începutul noii ere. E drept că în ocean trăiau acum specii de peşti şi animale comestibile. Dar Diurnii erau vegetarieni. Ei căutau, dincolo de undele alburii ale apelor, alte pămînturi rodnice, alte ogoare pentru culturile lor. Continentele de la Poli zăceau însă acoperite de o crustă de gheaţă, lată de zeci de metri, părînd cu desăvîrşire pustii. Exploratorii Solarieni, cîţi s-au întors din temerarele lor călătorii, au povestit toţi acelaşi lucru: că insulele de la Poli erau îngheţate, imposibil de locuit pentru oameni. În fiorduri şi în apele reci au dat de cîteva vietăţi şi peşti ciudaţi, aclimatizaţi acolo. Iar unii cercetători mai norocoşi au descoperit chiar, sub gheţuri, în peşteri străvechi, nişte oameni arhaici, perfect conservaţi, aşa cum Solarienii ştiau prin tradiţie orală că trebuie să fi arătat strămoşii lor, Vînătorii Nocturni. Cele cîteva specimene de vînători silvani, surprinşi pesemne în adăposturile lor de glaciaţiunile bruşte, semănau mai mult cu animalele decît cu oamenii. Aveau trupuri agile, suple, cu muşchi lungi şi tari, cu pielea netedă, depigmentată, de un cenuşiu-verzui ca al lichenilor din pădurile unde vieţuiseră. Craniul îl aveau strîmt şi turtit, cu o protuberanţă caracteristică între sprîncenele dese. Acolo, la nivelul celor doi ochi mici şi cruzi, sub ţeasta puternică, se găsea „glanda electrică”, terminată în afară prin spinul îngroşat, cornos.

Solarienii erau, faţă de strămoşii lor, mult mai înalţi, cu capetele mai rotunde şi mai mari, cu ochii blînzi şi expresivi, cu pielea aurie, arsă de

soarele cîmpiilor. Numai părul de pe cap le rămăsese la fel de negru şi de lucios ca al Nocturnilor.

Negăsind folos imediat în explorarea mărilor şi a Insulelor îngheţate, Solarienii n-au cutreierat prea des drumurile Oceanului, ci şi-au îndreptat atenţia spre pămînt şi spre cer.

Şi, de altfel, cerul avea să le rezerve, curînd, surprize stranii...

...Era într-o epocă de zboruri şi întîlniri intergalactice... La mii de ani lumină de mica planetă a Solarienilor, departe, spre nucleul dens de constelaţii al Galaxiei însăşi, existau sisteme solare şi planete uriaşe, cu o evoluţie neînchipuit de înaintată faţă de a noastră.

Fiinţele gînditoare din acele lumi cunoşteau taine şi legi ale Universului, pe care noi abia îndrăznim să le gîndim.

Cosmonauţii lor explorau cerul cu mult înainte de a se naşte Soarele nostru. Zburau în astronave ciudate, fantastice, cu viteze mai mari decît cea a luminii însăşi. Uneori, supernavele lor se zăreau pe cer ca nişte comete strălucitoare, dar de cel mai adesea iuţeala acestora era atît de neînchipuită, încît nu se vedeau de loc, părînd doar nişte fulguiri de lumină neîntreruptă, topite în luminile sorilor înconjurători.

Se întîmpla pe atunci, cîteodată, ca două astronave, plecate din două Galaxii sau din două lumi diferite, să se întîlnească în spaţiile cerului. Dacă fiinţele ce le conduceau erau oarecum asemănătoare ca evoluţie spirituală, întîlnirile lor deveneau, firesc, solii fericite, paşnice, bogate în experienţe şi schimburi de idei. Dacă, însă, unii

dintre astronauţii galactici veneau dintr-o lume stăpînită în continuare de instinctul supremaţiei, al egoismului şi al jafului, între nave aveau loc urmăriri, lupte spaţiale, ciocniri dramatice.

Aşa s-a întîmplat în timpul cînd Solarienii abia îşi alcătuiau cea de a doua civilizaţie a lor de tip agrar.

Desigur, lupta dintre cele două astronave galactice nu a putut fi înţeleasă de Solarieni şi nici măcar nu a fost văzută de ei, fiindcă s-a petrecut ca un fulger, dincolo de graniţele sistemului lor solar. Cu toate acestea, astronomii de pe Continentul Central au înregistrat, în cataloagele lor cereşti, un fel de stea nouă, ciudată, de un verde foarte strălucitor, care părea că-şi măreşte luminozitatea din an în an. Timp de un deceniu (socotit în măsurătoarea anilor Solarieni) Astrul Verde a fost vizibil, noaptea, prin ocheanele încă rudimentare ale Diurnilor. Apoi, tot aşa de ciudat precum răsărise, s-a stins brusc de pe cer, a dispărut...

Dispariţia Astrului Verde a coincis cu nişte uragane magnetice, dezlănţuite treizeci de zile şi de nopţi în şir, în atmosferă, deasupra Insulei de Nord, pe culmile gheţarilor. Se vedeau destul de bine de pe întinsul Oceanului Planetar, mai tulbure şi mai vînzolit ca totdeauna. Uneori se zăreau şi de pe coasta nordică a Continentului Central. Păreau nişte furtuni cumplite, cu ploi de fulgere verzi şi mute, cu aurore sîngerii, tragice, cu văluri stranii, liliachii şi galbene.

Înmărmuriţi de groază, Solarienii priveau neputincioşi dansul haotic al fulgerelor, fără să şi-l poată lămuri. Cei mai mulţi credeau că furtunile vor fi începutul unei noi schimbări a

continentelor, unei noii serii de cataclisme. Matematicienii şi astronomii, negăsind altă explicaţie, puneau în legătură aceşti meteori cu Astrul Verde, dispărut de pe firmament într-o singură noapte.

Cîteva ambarcaţiuni, în care se aflau oameni de ştiinţă şi exploratori îndrăzneţi, se avîntară atunci pe Ocean cu misiunea de a vedea mai de aproape ce se întîmplă pe continentul nordic. Dar nici un vas şi nici un om nu se mai întoarse. Toţi pieriră fără urmă, înghiţiţi de undele agitate ale Oceanului Cenuşiu. La capătul celor treizeci de zile, furtuna arctică scăzu şi dispăru şi ea brusc, ca şi Steaua Verde, fără nici o cauză aparentă. Urmările acestui fenomen planetar n-au fost imediat resimţite de Diurni. De abia la mii de ani după aceea, ele au putut fi înţelese şi înlăturate...

Dar să povestim acum şi un fapt care n-a putut fi cunoscut la vremea lui de cronicarii Solarieni.

În ultima zi a furtunii electrice un mic vas cu cîţiva mateloţi şi oameni de ştiinţă la bord plecă dintr-un port al Continentului Central în direcţia Insulei de Nord. După ce se depărtă de ţărm, vasul se pomeni tîrît cu o viteză ameţitoare în larg. Vîntul prinse să bată cu furie împotriva prorei, iar valurile cenuşii se înălţară cît munţii, prevestind parcă sfîrşitul. Cîrmaciul nu izbuti să întoarcă vasul, oricît încercă. Împinse de vînt, pe apele cenuşii, începură să lunece sloiuri şi gheţuri din ce în ce mai mari. Blocurile de gheaţă treceau prin stînga şi prin dreapta corăbiei, la oarecare depărtare, gonind către Sud, în timp ce Solarienii erau tîrîţi mereu tot mai spre Nord, fără putinţă de a se abate din şuvoiul lat ce-i ducea împotriva vîntului. La un moment dat, un

fel de trombă uriaşă, electrică ţîşni din apă înaintea lor şi, după ce se desfăşură pînă la cer, se năpusti îndărăt asupra vasului, tîrîndu-l cu ea în adîncuri.

Din echipaj scăpă ca prin minune un matelot — cel mai tînăr dintre toţi membrii expediţiei. Ca şi ceilalţi Solarieni, el văzu înşurubarea de fulgere iscată înaintea vasului lor, văzu imensul gol de apă care se adîncise în acel loc, apoi se simţi ars şi orbit de o lumină verzuie şi aruncat în sus, la o înălţime colosală. Căzu îndărăt în apă, dar ceva, un fel de plasa sau un fel de mînă uriaşă, cu multe degete moi, elastice, îl pescui din Ocean şi-l aşeză pe o banchiză ce gonea spre Sud.

Tînărul Solarian îşi pierdu cunoştinţa. Cînd se trezi din leşin, se simţi întins pe o platformă de gheaţă, care se înălţa în văzduh, lent, cu aceeaşi viteză cu care adineaori lunecase pe unde spre Sud.

La început crezu că visează sau fantazează, ca sub acţiunea vinului de Solaria. Dar banchiza, şi el însuşi, ***se înălţau*** necontenit, prinşi într-un fel de plasă, uneori luminoasă şi transparentă, iar alteori invizibilă. Firele plasei, groase şi totuşi transparente, se adunau în sus într-un fel de odgon de raze împletite, al cărui capăt se pierdea vertical printre nori.

Omul încercă atunci să se ridice, dar nu putu face nici o mişcare, ţintuit parcă pe loc. Plasa de raze îl ducea mai de-parte în sus şi abia cînd tînărul fu înălţat dincolo de norii alburii el văzu cu nespusă uimire că odgonul luminos şi foarte lung se sfîrşise în centrul unui disc strălucitor şi imens, care stătea nemişcat pe cer. „Odgonul” se scurta, pe măsură ce plasa se înălţa, atrasă de

Disc, şi, la un moment dat, distanta dintre ele se micşoră destul de mult, iar strălucirea giganticului Disc spori.

Tînărul îşi acoperi ochii, să nu orbească. În clipa aceea, Discul se făcu nevăzut, dar „plasa” continua să-l ducă, vertical, lent şi implacabil în sus, spre Marea Astronavă Galactică, invizibilă acum, care-l aştepta pe Solarian...

De la această uimitoare întîmplare s-au scurs alte milenii în şir. Giganticele Astronave au mai trecut pe acelaşi drum de cîteva ori în acest timp, destul de scurt pentru astronauţii veniţi din inima Galaxiei, aproape imens pentru Solarieni. Dar ele nu s-au mai oprit şi nici n-au mai fost urmărite cînd deveneau vizibile şi păreau, de jos, de pe Pămînt, nişte comete de foc, iuţi şi strălucitoare.

Iată însă că într-o zi, la graniţa sistemului solar al Diurnilor, se ivi din nou un Disc Galactic, la fel cu cel care-l salvase şi-l luase odinioară pe tînărul naufragiat. Supernava cosmică începu să evolueze în jurul Astrului cu zece sateliţi, la mii de ***xiri***-distanţă. Nici un astronom nu înregistră totuşi apariţia noii comete albe, fiindcă observatoarele şi instrumentele cereşti de studii de altădată nu mai existau de mult.

După a zecea rotaţie, din Marele Disc se desprinse altul, de sute de ori mai micuţ şi cu o viteză mult mai redusă, care se îndreptă vertiginos spre planeta Solarienilor. Ajuns aproape de ţintă, îşi stinse luminozitatea, apoi înconjură lin, nevăzut, Oceanul Continental, îşi alese un loc mai spre Ecuator şi opri pe cer, la cîţiva ***xiri*** de sol. Pe urmă, conducătorul Discului

îşi puse costumul individual de zbor, îşi părăsi nava, făcînd-o nevăzută, şi zbură încet deasupra unor cîmpuri galbene de „Solaria”, ce păreau pe alocuri devastate şi pipernicite.

Era către amurg. Mai mulţi Diurni munceau aci, aproape goi, cu trupurile îndoite de şale şi privirile în pămînt, săpînd şi plivind rădăcina plantelor.

Călătorul astral se-ndreptă spre ei. La început nu-l simţi şi nu-l auzi nimeni. Doar umbra lui se mişca încet, lunecător, deasupra cîmpiei. Şi de abia cînd ea căzu peste lucrători, Solarienii lepădară uneltele şi începură să alerge bezmetici şi îngroziţi, scoţînd strigăte sălbatice şi smulgîndu-şi părul din cap.

— Staţi! Nu vreau să vă fac nici un rău! transmise Astronautul, în vechea limbă a Continentului Central.

Oamenii însă alergau înnebuniţi de frică, fără să arate că-l înţeleg, mai departe, tot mai departe, pînă ce puterile îi părăsiră cu totul şi se aruncară la pămînt, cu faţa în jos.

— Îndurare, puternice Prinţ al văzduhului! gîfîi unul din ei, într-un grai scîlciat, ce abia mai semăna cu străvechea şi sonora limbă a Diurnilor.

— Îndurare, îndurare! se auziră şi alte gemete. Sîntem doar o mînă de bătrîni.

— Ai milă, Prinţ electric din văzduh! se tîngui un alt lucrător. Noi am plătit tributul. Sîntem bătrîni. Am fost odată duşi în imperiul Marelui Conducător. Uite, am pecetea lui! Sînt însemnat! Am fost ***acolo,*** nu ne mai poţi lua a doua oară!

Şi, zicînd acestea, întoarse capul spre cel pe care-l socotea urmăritorul său, dezvelindu-şi

fruntea îngustă şi arătîndu-i o cicatrice oribilă, ca pecetea unei gheare de foc.

Călătorul galactic îl privi cu o milă nespusă. Chipul Solarianului era sluţit nu numai din pricina arsurii de pe frunte, ci parcă şi în urma unei boli, necunoscute înainte de locuitorii Continentului Central. Omul avea arcade şi maxilare puternice, un rînjet resemnat, tîmp, şi ochii trişti, cu o lucire de îndobitocire şi spaimă.

— Vezi semnul, îl vezi? bîiguia cultivatorul, tremurînd de groază şi legănîndu-şi capul în stînga şi în dreapta, necutezînd să-l privească pe Astronaut drept în faţă.

— Îndurare, Prinţ al văzduhului! Îndurare măcar pentru fiul meu! strigă altul din grup, cu fruntea lipita în continuare de pămînt, acoperind cu trupul său corpul slab al unui copil.

— N-am încă vîrsta să plec dincolo de Bariera Cenuşie! Nu mă lua, stăpîne, nu mă lua încă! scîncea acesta, cu glas înăbuşit. Nu sînt bun de nimic! Mai lasă-mă în cîmpii, măcar un an!

— Ridicaţi-vă şi priviţi-mă! Nu vă fie teamă. Ridicaţi-vă şi priviţi-mă cu luare-aminte! le ordonă mental Călătorul Galactic, folosindu-se de puterea creierului şi a gîndului său, şi nu de limba arhaică, solariană, din care aceşti Diurni abia dacă ar fi înţeles un cuvînt sau două.

Încetînd să tremure, oamenii se ridicară în picioare şi-l priviră cu gura căscată şi ochii uimiţi, larg deschişi, ca într-o hipnoză.

— Priviţi-mă cu luare-aminte, le transmise din nou, telepatic, Călătorul venit cu Discul luminos. Sînt un Solarian ca şi voi. Nu vreau să vă fac rău, ci să vă ajut. Nu vă fie teamă. Uitaţi-vă bine la

mine... Aşa arata oare un „Prinţ electric”, cum ziceţi voi că sînt?

Solarienii tăceau, cu aceeaşi surpriză şi spaimă întipărită pe feţele slute. Erau zece bătrîni şi un copil. Toţi bătrînii purtau între sprîncene semnul unei groaznice şi adînci arsuri. Faţă de străvechii locuitori din cîmpii, atît de frumoşi, cu feţe inteligente şi nobile, cultivatorii aceştia păreau nişte bieţi Nocturni, totuşi ceva mai puţin animalici şi mai blînzi.

Singur copilul se deosebea de ei. Avea un chip la fel de armonios ca al Solarienilor de altădată şi o privire limpede, curajoasă. Era însă tare subţiratec şi plăpînd, ca o plantă răsărită pe un pămînt neospitalier.

Copilul fu acela ce rupse tăcerea şi grăi cel dintîi:

— Bunicule, aşa arată un Pirat Electric?... Tu spuneai că Piraţii de dincolo de Marea Barieră au aripi lungi, cenuşii şi ochi de foc, care te fulgeră şi te paralizează! Străinul acesta nu are însă aripi, ochii săi sînt blînzi şi albaştri, şi nici un fulger verde nu-i ţîşneşte din frunte. Pare un Solarian ca şi noi, deşi e ***altfel,*** mai nu ştiu cum, mult mai frumos...

— Taci, taci, copile... şopti unul dintre bătrîni. Deşi străinul pare într-adevăr asemeni nouă, Diurnilor, deşi nu are spin electric, nici aripi şi nici gheare, nu uitaţi, ***El*** a venit la noi pe neaşteptate, în zbor... Nu poate fi aşadar Solarian, căci Solarienii n-au zburat niciodată...

Străinul zîmbi şi urmă mai departe, folosind acelaşi limbaj al gîndului.

— Şi totuşi, demult, cu mii de ani în urmă, un tînăr Solarian a învăţat să zboare... L-au învăţat

nişte oameni veniţi din alte lumi. Ei l-au luat cîndva pe corabia lor zburătoare, salvîndu-l din Oceanul Cenuşiu. Asta s-a petrecut acum cîteva mii de ani, cînd oamenii care trăiau pe Continentul Central au fost martorii marilor uragane de dincolo de Bariera Cenuşie. Despre aceste furtuni electrice aţi auzit, nu-i aşa?

— Nu ştim nimic despre ele şi nici despre locuitorii de acum cîteva mii de ani, spuse ceva mai liniştit un alt bătrîn.

— O, ba da, bunicule, ştim! strigă iarăşi copilul. Pesemne că dumneata ai uitat... Dar mie mi-a povestit mama chiar aseară legenda aceea ciudată şi frumoasă. În ea se spune că, înainte de Marile Furtuni, pe planeta noastră nu erau prinţi şi piraţi. Şi nici temutul Stăpîn, Marele conducător electric.

— Taci, taci, copile, că nu ştii ce fărădelege rosteşti, gîfîi înfricoşat bunicul său. Astea sînt doar poveşti, poveşti neadevărate, scornite de mama, ca să te facă să dormi liniştit. Pe planeta noastră a trăit dintotdeauna Marele Stăpîn, cu Prinţii şi piraţii lui electrici... Marele Stăpîn a trăit şi va trăi veşnic, dincolo de Bariera Cenuşie, în vastul său imperiu... Iar noi trebuie să-i dăm ascultare, în veac...

— Mama spunea că... murmură încăpăţînat copilul, dar unul dintre Solarienii maturi îi astupă gura cu palma.

— Băiatul are dreptate, surîse luminos străinul. Fiinţa pe care voi o numiţi Marele Stăpîn n-a trăit pe planeta Solarienilor înainte de acele cumplite furtuni. A căzut atunci, în Ocean, împreuna cu cei cîţiva robi de metal ai săi. A căzut, fiindcă nava lui n-a mai avut putere să

zboare prin ceruri. Oamenii care m-au învăţat pe mine să zbor i-au luat acelui Monstru dreptul şi puterea de a călători prin spaţii, i-au sfărîmat nava şi l-au gonit din calea lor, iar el a căzut din întîmplare în adîncul oceanului acestei lumi. Să ştiţi însă că nu e nemuritor, precum zic slujitorii săi, şi credeţi voi înşivă. Monstrul venit din spaţii, sau ***Astralofagul,*** cum îi spunem noi, trebuia de mult să piară, şi să se stingă... E de mirare că a supravieţuit pînă acum. Pentru asta am şi venit, să cercetez din ce pricini a rămas încă în viaţă şi cum să înlătur razele foarte dăunătoare care se-nalţă din Oceanul Cenuşiu şi împînzesc aproape toată bolta. Bănuiesc că aceste „unde”, emise de Astralofag, sînt în legătură şi cu starea de robie în care se găsesc acum. Aveţi însă încredere în mine şi în voi. Împreună îl vom învinge pe Monstru şi-l vom izgoni de pe Planetă…

— O, străine, nu înţelegem ce vrei să spui. Dar nu mai băsni în zadar, că nu te vom crede! murmurară cîţiva din ceata Solarienilor. Noi am fost în imperiul Marelui Conducător Electric, îi cunoaştem puterea şi sîntem pe veci robii lui. În zadar încerci să ne îmbărbătezi şi să ne faci să credem în libertate... Va fi mai rău de ne-om ridica împotriva puterii lui.

— Trebuie să înţelegeţi că sfîrşitul lui e aproape, le spuse Călătorul galactic. Trebuie să nădăjduiţi, măcar pentru copiii voştri, dacă nu pentru voi înşivă.

— Dar cine eşti tu, străine? întrebă curajos băiatul.

— V-am spus. Sînt un Solarian ca şi voi. M-am născut pe această planetă. Am trăit însă mii de

ani în altă lume, departe... Şi m-am întors la voi, să vă ajut.

— Tu zbori însă, deşi n-ai aripi, spui că eşti bătrîn, deşi pari tînăr, şi foloseşti cuvinte şi taine pe care noi nu le ştim. Cum să te credem că eşti om ca şi noi?

— Dar e Solarian ca şi noi, bunicule, se vede bine că e Solarian ca şi noi. Deşi e mult mai frumos la înfăţişare, parcă e totuşi fratele meu mai mare, înainte de a fi fost dus dincolo de Bariera Cenuşie!

— Poate, murmura bătrînul, poate că e Solarian... Cu atît mai rău pentru el? O să fie şi el prins într-o zi... Să mergem, să-l lăsăm în pace! Nu ne putem amesteca în soarta lui... E străin de lumea noastră!...

— Dar, bunicule, el vrea să ne ajute! strigă băiatul şi se-ntoarse spre Astronaut, cu ochii strălucind de admiraţie şi adorare. Nu-i aşa că mă vei ajuta, frate mai mare?! Te rog mult, ajută-mă! Ia-mă cu tine, învaţă-mă să zbor, să mă ascund, să lupt cu Monstrul şi să trăiesc mii de ani, ca tine!

Bătrînii înălţară neputincioşi din umeri, zîmbind în gol, neînţelegînd aproape nimic.

— Ce copilării spui, fiule, şopteau ei către băiat. Lasă-l pe străin. Nu te mai gîndi la lupte! Va fi vai şi amar de tine şi de noi...

— Am să te iau cu mine mai tîrziu, frate mai tînăr, se adresă cosmonautul băiatului.

— De ce mai tîrziu? Ia-mă chiar azi, chiar acum!

— Nu pot acum. Te voi lua cu mine abia după ce voi mai face nişte cercetări în imperiul Monstrului. Trebuie să văd cu propriii mei ochi în

ce anume stă puterea lui, cum arată fiinţele care-l ajută şi pe care bătrînii tăi le numesc Prinţi sau Piraţi Electrici. Bănuiesc ceva, dar numai văzîndu-l pe Astralofag voi putea să mă lămuresc eu însumi şi apoi să vă lămuresc şi să vă ajut şi pe voi.

— Ce vrei să faci? şopti, cutremurîndu-se, un bătrîn. Vrei într-adevăr să dai ochii cu Piraţii Electrici? Dar nu te gîndeşti că te va distruge, că îţi va scrie pe frunte şi ţie semnul lui groaznic şi că te va pune să roboteşti, cît vei trăi, pentru el?

— Nu, nu mă tem. Voi şti să mă apăr. Vreau să aflu însă cum să vă scap şi pe voi. Mă voi duce de aceea la ***El.***

— Noi, Solarienii care am fost duşi dincolo de Bariera Cenuşie, am plecat în floarea vîrstei şi ne-am întors bătrîni. Iar unii nu s-au mai întors de loc...

Străinul tăcu şi-l privi lung. Bătrînul începu atunci să plîngă şi să vorbească mai departe, iute, cu ochii larg deschişi, ca în vis:

— Şi ***cum,*** în ce fel ne-am întors, ne întrebi, călătorule? Uită-te bine la faţa noastră... nu e numai semnul... Ne-am întors sluţiţi la chip şi îndobitociţi la minte... Nu mai sîntem buni de nimic. Nu mai sîntem în stare să ne reconstruim oraşele şi aşezările măcinate de timp... Nu mai avem voinţă, nici încredere în noi... Singurul lucru pe care-l mai putem face e să plivim şi să cultivăm cîteva ogoare de „Solaria”, să-i hrănim pe copii şi să ne îmbătăm seara, ca să ne simţim fericiţi măcar un ceas — şi să ne uităm soarta. Dacă acum, azi, într-o clipă, ştim să judecăm, să gîndim, să deosebim libertatea de robie şi frumuseţea de sluţire, fii sigur că a doua zi vom

uita din nou ce e adevărul. Căci asta e urmarea groaznicei schingiuiri la care am fost supuşi: uitarea, prostirea noastră... Şi copiii se vor schimba cînd vor fi maturi. Cît sînt nevîrstnici, sînt oarecum fericiţi şi liberi... apoi... apoi e groaznic ce-i aşteaptă...

— Bunicule, îl întrerupse băiatul, de ce vorbeşti aşa ciudat? Niciodată n-ai vorbit aşa de lung şi de trist. Ce ai? Eşti bolnav? Vrei să-ţi aduc vin de Solaria, să te înveseleşti?

— Nu are nimic, copile, zîmbi cu blîndeţe străinul. Eu l-am silit să spună ce ascunde, fără ca el să fie pe deplin conştient, în străfundurile cugetului său. Mîine are să uite tot, ca de obicei, după cum el însuşi spune. O să se întoarcă la lucrul său, ca şi ceilalţi Solarieni, fără să-şi amintească decît că trebuie să muncească ogoarele, să se hrănească pe el, să te hrănească pe tine — şi-atît. Cred că înţeleg acum: Astralofagul vă fură de mii de ani voinţa şi memoria, judecata şi libertatea. Dar, oricît vrea el să şteargă din creierul vostru aceste însuşiri, el şi Piraţii săi nu izbutesc pînă la capăt. Am acum dovada: fiecare Solarian mai păstrează o urmă a vechii lui evoluţii, a însuşirilor lui omeneşti, săpate în circumvoluţiile creierului cu care se naşte.

— De ce numai o urmă? Eu vreau să păstrez tot, să nu uit nimic! se-mpotrivi băiatul. De ce trebuie să uit? De ce?

— Fiindcă aşa vrea Marele Conducător Electric, şopti stins un bătrîn. Fiindcă aşa e legea lui... Iar cei ce nu vor să uite, cei care se împotrivesc legii făurite de El, sînt sortiţi chinurilor şi morţii, de îndată ce sînt descoperiţi.

— Dar se pot ascunde? se răzvrăti băiatul. În cîmpii, sub pămînt, departe... Mama spunea...

— Taci! Taci! Nu mai crede ce zice maică-ta! Oriunde s-ar ascunde, Piraţii Electrici tot îi descoperă şi-i prind...

— Dacă, bineînţeles, nu-i găsesc mai repede chiar paznicii, adăugă un alt bătrîn, clătinînd capul.

— Eu nu vreau să uit nimic! se încăpăţînă copilul. De ce să uit? Nu cumva voi uita şi că te-am întîlnit pe tine, omule-zburător, frate mai mare al meu?

Bunicul său dădu din cap şi rosti încet şi rar:

— Vei uita, fiule. Şi e mai bine că vei uita... Fiindcă eşti copil şi n-ai semnul groaznic pe frunte, poate că o zi sau două îţi vei mai aminti ce-a fost acum. Apoi o să crezi că a fost un vis... Un vis frumos, din ce în ce mai neclar... S-ar putea să ţii minte ani în şir ***visul...*** Cînd eram copil şi eu visam frumos... Dar după ce vei creşte şi vei fi luat dincolo de Bariera Cenuşie, vei uita totul...

— Nu, nu vreau! izbucni în plîns copilul şi, părăsindu-şi ceata, se agăţă de mîneca argintie a Cosmonautului. Te rog mult, frate mai mare, învaţă-mă o vrajă, ca să nu te uit... Rosteşte o vrajă, aşa cum face şi mama, dar mult mai puter-

nică… Nu vreau să fiu luat niciodată dincolo de Bariera Cenuşie!…

— Îţi făgăduiesc. Dar pentru asta, vreau mai întîi să vorbesc şi cu aceea care ţi-e mamă. Trebuie ca ea să se învoiască.

— Vino atunci la noi. Vino chiar acum! se bucură din toată inima băiatul.

Astronautul îl luă de mînă:

— Condu-mă!

— Nu, străine, nu te duce! strigară îngroziţi Solarienii cei bătrîni, aruncîndu-se pe jos şi cuprinzîndu-i picioarele. Te vor simţi oamenii. Te vor vedea paznicii satului. Năpasta şi surghiunul se va abate asupra întregului nostru clan. Vom fi trimişi în insulele îngheţate. Nu intra în sat. Cruţă-ne! Întoarce-te din drum!

— În noaptea asta nu va fi lună, continuă sa se tînguie un alt bătrîn, cu voce înfricoşată. Nu veni în sat, străine. În nopţi ca astea, negre, tăcute şi pustii, trec de obicei în zbor deasupra satelor noastre patrulele de Piraţi Electrici. Fereşte-te din calea lor. Nu-i vei vedea, nu-i vei auzi, dar ei te vor simţi… Ei simt, de departe, unde se află vreun Solarian tînăr, care n-a fost încă luat dincolo de Barieră… Pe aceia îi caută şi îi prind negreşit… Iar tu pari asemeni lor; n-ai semnul robiei pe frunte. Pentru binele tău şi al nostru, te implorăm, nu intra în sat. Rămîi pe cîmp. Ascunde-te undeva, în ierburi… Rămîi aici…

— Rămîn, spuse tare, în dialectul vorbit de cultivatori, Cosmonautul. În acelaşi timp, îl strînse însă pe băiat de mînă şi-i transmise doar acestuia, în gînd: Nu te-nsoţesc acum, copile, ca să nu-i sperii pe bătrînii tăi. Dar la noapte voi veni la voi în sat. Lasă o luminiţă aprinsă, pe

prag, să ştiu unde locuieşti. Şi spune-i mamei că un Solarian venit de departe, un om fară nici o cicatrice electrică pe frunte, vrea să-i vorbească, în taină. Nimănui alt să nu-i pomeneşti de venirea mea. Doar mamei... Acum du-te, şi ai încredere în mine, fiule...

Pe urmă, peste întinderile aproape pustii coborî iute înserarea. Şi curînd noaptea fu aşa cum o zugrăvise bătrînul: fără lună, adîncă şi înfiorată.

Înainte de a se înnopta, totul amuţi şi încremeni. Solarienii se ascunseseră din timp în colibele lor rotunde, săpate jumătate în pămînt şi acoperite cu ierburi. Dormeau. Cei mai mulţi se îmbătaseră cu vin de polen, ca să-şi alunge neliniştea şi spaima ce se lăsa peste ei o dată cu întunericul.

Nici o lumină nu sclipea în ferestrele joase şi zăbrelite. Nici o uşă nu era deschisa.

Colibele stăteau rînduite în cîteva cercuri concentrice. În mijlocul satului se înălţa un turn, asemeni unui far, unde stăteau paznicii. Fiecare sat avea cîte un turn şi fiecare turn avea în vîrf un reflector, care se aprindea în vreme de alarmă, rotindu-se ritmic, uniform, şi măturînd cu verdea lui rază ogoarele şi drumurile, jur împrejur, pînă aproape de satul vecin.

Dar paznicii nu vegheau somnul şi puţinul avut al Diurnilor, ci îi suspectau chiar pe aceştia, dînd alarma cînd vreunul fugea din satul său, de la muncă, sau cînd era căutat de stăpînire pentru a fi luat dincolo de Bariera Cenuşie. Dimineaţa şi seara, paznicii îi numărau pe locuitori, şi dacă vreunul lipsea în noaptea următoare ochiul verde al reflectorului semnaliza pînă departe,

rotindu-se ameninţător deasupra cîmpiilor şi colibelor. Şi atunci, în zbor mut, soseau Electropiraţii. Soseau ca un trăznet, fără ca nimeni să ştie de unde vin, de pot veni atît de fulgerător... Şi rar, foarte rar, de vreun fugar izbutea să scape de urmăritorii săi. Cum, în ce chip îi vedeau Piraţii, prin întuneric pe bieţii oameni, în văgăunile, scorburile sau tufişurile unde se ascundeau, rămînea pentru săteni un mister de nepătruns. Ei ştiau doar atît: îndată ce se dădea alarma, din văzduhul negru se şi iveau, ca nişte corbi ai morţii, Piraţii, mai iuţi şi mai neauziţi decît umbrele serii. De sus, din zbor, ei te săgetau cu un fel de fulger verzui şi mut, care te trîntea la pămînt şi te făcea să le zvîrcoleşti la început, şi să urli de durere şi groază, apoi să paralizezi pentru un timp. Abia atunci, cei din patrula electrică aterizau lîngă prins, îl omorau, ori dacă era tînăr şi zdravăn şi nu fusese încă în imperiul de dincolo de Ocean, îl luau cu ei în robie.

Cu toate exemplele şi ameninţările înfricoşătoare, unii Solarieni încercau totuşi să fugă spre inima Continentului Central unde, ziceau legendele vechi, s-ar afla un platou înalt şi stîncos, înconjurat de păduri neumblate şi acoperit veşnic de ceţuri. Acolo, ziceau aceleaşi mituri şi tradiţii orale, Piraţii electrici nu pot pătrunde. Acolo, în pustietăţile aride, vieţuiau ascunşi cîţiva bărbaţi vrednici şi înţelepţi şi cîteva cete de fugari. Dacă ajungeai acolo, la ei, erai salvat.

Dar, dintre cei cîţi încercau, abia unul de ajungea, la o sută de ani o dată.

Astronautul Galactic avea să afle toate aceste întocmiri şi taine chiar în prima seară a coborîrii sale pe Continent, de la mama micului Solarian.

După cum îi făgăduise băiatului, în dată ce se înnoptă, el pătrunse în sat. Nimeni nu-l observă, căci era îmbrăcat în costumul spaţial, în care putea să se facă nevăzut ori de cîte ori voia.

Învăluit în aura lui protectoare, cercetă salul şi colibele, şi se opri în pragul uneia, unde ardea un opaiţ slab într-un ciob de lut.

Deschise uşa şi intră, revenind îndată la forma sa vizibilă pentru ceilalţi.

— Mamă, nu ţi-am spus minciuni! Străinul a venit! Iată-l! strigă plin de bucurie copilul.

O femeie cu trăsături armonioase şi cu ochi foarte senini, se-ntoarse de la vatra unde gătea o fiertură de plante, întinse mîinile spre oaspe, şi grăi blînd de tot:

— Înainte de a vorbi cu tine, străine, îngăduie-mi să-ţi ating chipul.

El se apropie tăcut de oarbă. Iar aceasta îi trecu degetele peste faţă, întîrziind o clipă mai mult asupra frunţii, apoi se bucură la rîndu-i:

— Da, fiule, nu m-ai minţit! E unul dintre aleşi.

— Deşi e ***altfel,*** seamănă cu fratele meu care a fost dus dincolo de Barieră... Şi o să ne ajute, mamă, după cum mi-a făgăduit.

— Pentru asta am venit la voi, să vă ajut, întări Astronautul. Trebuie să-mi povestiţi însă şi voi tot ce ştiţi despre Monstru, ca să-l pot izgoni. E foarte straniu că a putut supravieţui pînă acum. El trebuia să fi murit de mult, o dată cu prăbuşirea corăbiei sale zburătoare în Oceanul

mort al planetei voastre, în timpul primilor mari furtuni magnetice de la Polul Nord...

— Tu ştii aşadar cînd a venit în lumea noastră Marele Stăpîn? se miră femeia. Uraganele au existat într-adevăr, aşa cum povestesc legendele străvechi?

— Desigur. Şi tocmai despre aceste legende şi despre cei care le transmit doresc să stăm de vorbă. Mai înainte de a mi le spune, te rog, maică, lămureşte-mi însă ce fel de vrăji faci asupra fiului tău.

Oarba zîmbi:

— În fiecare dimineaţă, la răsăritul soarelui, şi în fiecare seară, la asfinţit, îl pun să repete de treizeci de ori cuvintele magice şi străvechi: „Nu vreau să uit, nu vreau să plec dincolo de Barieră, nu vreau să fiu robul Piraţilor Electrici”.

— Ş-apoi?

— Ş-apoi, zîmbi la fel de liniştit femeia, îi dau să bea zilnic fierturi din rădăcini de Solaria, care întăresc curajul şi mintea... Şi-l opresc să mănînce carne de animal şi să guste măcar vinul de polen...

— Cine ţi-a dat astfel de sfaturi?

— Înţeleptele oarbe din sat. Ele ştiu din străbuni că aşa trebuie crescut ultimul fiu al unei femei oarbe... Şi băiatul acesta e ultimul dintre fiii mei... toţi ceilalţi au tost duşi în imperiul Marelui Stăpîn Electric... Pe acesta, pe Septim, vreau să-l cresc după datină. Cînd va împlini vîrsta bărbăţiei, el e sortit să fugă de aci... Şi fără respectarea învăţămintelor nu va izbuti să scape de Piraţii Electrici, să se ascundă de ei...

— Aş vrea să ştiu, urmă străinul, cînd anume ţi-ai pierdut vederea, măicuţă dragă...

— Cînd am împlinit unsprezece ani. Atunci mama mi-a pus pe ochi nişte cataplasme îmbibate în sucuri speciale. Aşa trebuia să se întîmple: eram doar, la rîndu-mi, ultimul copil al unei femei oarbe şi-nţelepte. Dac-aş fi fost băiat, aş fi fost crescut pentru a fugi... Ca fată, trebuia să rămîn în sat, să mă mărit, şi să-mi învăţ apoi copiii să respecte întocmai legile străbune.

— Şi dacă ai fi avut văz ca toţi oamenii nu ai fi putut respecta aceste legi?

— Nu, zîmbi din nou oarba. Căci, la împlinirea vîrstei de optsprezece ani, paznicii satului m-ar fi dus în turn, şi acolo, unul din Piraţii Electrici mi-ar fi scris şi mie semnul uitării pe frunte... Fiindcă nu eram ca şi celelalte, m-au lăsat, socotind că nu sînt primejdioasă.

— Am înţeles, măicuţă. Te rog să-mi mai lămureşti acum unde sînt Solarienii nerobiţi Monstrului.

Femeia tăcu puţin. Apoi urmă încet de tot, îngîndurată, parcă împotrivindu-se:

— Deşi nu eşti copilul unei oarbe, ţie, fiule, mă văd silită să-ţi dezvălui taina. În Peşterile Sfinte, pe Podişul Liniştei, acolo sînt înţelepţii noştri. Pe ei trebuie să-i cauţi. Cu ei trebuie să vorbeşti. Îţi vor lămuri şi ceea ce eu, o biată femeie fără învăţătură osebită, nu ştiu şi n-am auzit... Acolo trebuie să ajungi, acolo unde îl voi trimite şi pe băiatul meu...

...Aşa a aflat Astronautul ceea ce sperase continuu în zborul lui spre planeta Solarienilor, şi anume că raţiunea nu-şi stinsese luminile, oricîte ere sumbre se abătuseră asupra lumii vechilor lui strămoşi...

Chiar în aceeaşi noapte, înainte de a porni spre podişul stîncos din centrul planetei, se întoarse în nava sa sferică şi controlă cu atenţie rezultatele unor cercetări pe care le înregistraseră peliculele şi aparatele ultrasensibile ale Discului. Apoi luă legătura cu imensa astronavă staţionată la graniţa sistemului solar, şi transmise cercetătorilor de acolo informaţiile culese de el.

În încheiere, insistă să i se dea voie să coboare el însuşi în Oceanul Planetar, după cum avusese încă mai de mult ideea.

— Numai eu pot înţelege deplin ce fenomene stranii au loc deasupra Oceanului şi în zona lui abisală, spre Polul Nordic. Peliculele-roboţi n-au putut înregistra decît nişte biounde speciale cu frecvenţe foarte joase, nocive locuitorilor de aci, şi de asemeni nişte grave perturbări electromagnetice, de tipul „Landa O”. În rest, despre Monstru, nici o urmă. Trebuie să cercetez de aceea eu însumi, nu roboţii noştri, zona nocivă. Ea coincide perfect, cu locul unde a căzut Astralofagul, semnalat de Voi ca existent încă în Megatimp. Trebuie neapărat să înţeleg ce eroare s-a strecurat în calculele voastre, sau ce anume factori au intervenit în Ocean şi în aşa-zisul Imperiu al Monstrului. Bănuiesc ceva, deşi e aproape de necrezut. Vreau să ajung la confirmări, la certitudini. În prezent, influenţa Astralofagului asupra Solarienilor e mare şi nespus de tragică pentru mintea şi existenţa lor. Aveau dreptate savanţii din Galaxia treizeci şi trei, cînd au cerut tuturor comuniunilor umane superioare să-l distrugă pe Astralofag de la început, o dată cu nava sa. Cred că eroarea a

pornit din clipa cînd savanţii din Galaxia treizeci i-au cruţat viaţa socotind că Monstrul va muri singur, la capătul a trei cicluri, fără ca prezenţa sa în spaţiul micului astru galben să aibă vreo influenţă gravă asupra planetei unde a căzut.

Rog de aceea Centrul să-mi încredinţeze mai departe misiunea de ajutorare a planetei. E doar lumea în care m-am născut. Şi trebuie s-o ajut, s-o salvez.

Voi asculta toate instrucţiunile voastre, îmi voi lua toate măsurile de apărare, dar fără acest risc, fără cunoaşterea directă a zonei primejdioase şi a Monstrului însuşi, nu cred că voi reuşi. E necesar să intervin imediat şi personal. Daţi-mi permisiunea! Vreau să-mi salvez semenii!... Ştiu că voi trebuie să plecaţi imediat, spre lumile celor zece mii de sori-gemeni, ştiu că n-am dreptul să vă întîrzii misiunea nici măcar cu o microfracţie de Lyll. Vom fi despărţiţi lung timp, foarte lung timp, pînă ce voi veţi putea reveni în acest sector periferic. Dar, cu toate că-mi va fi nespus de greu să mă despart de voi, îmi asum riscul: ***rămîn.***

Astronautul primi încuviinţarea tovarăşilor săi galactici. Marele Disc plecă imediat spre ţinta călătoriei sale — iar el rămase.

În noaptea următoare se hotărî să iasă în calea Piraţilor Electrici.

Se îndreptă spre cel mai apropiat sat, deasupra căruia clipea, rotindu-se rece şi ameninţător, reflectorul alarmei.

Zburînd peste cîmpie, foarte aproape de sol, Astronautul captă îndată, cu ajutorul „peliculei” sale ultrasensibile, locul unde erau ascunşi cei

doi fugiţi, căci doi erau. În ierburi, deasupra culcuşului întocmit în pripă, se zăreau nişte minuscule aurore luminiscente, cu nuanţe schimbătoare, predominant gălbui. Erau bioundele specifice solarienilor, emanate în special de creierul lor, şi care se orientau în jurul corpurilor celor fugiţi ca şi pilitura de fier în jurul unui magnet.

„Pesemne că Piraţii Electrici ***văd*** şi ei aceste unde sau le interceptează printr-un anumit sistem. În curînd mă voi convinge”, chibzui Astronautul şi coborî chiar lîngă culcuşul fugarilor.

Vremea trecea într-o încremenire absoluta. Nici un fîşîit nu se auzea. Nici un semnal sonor, nici un freamăt. Ochiul de smarald al farului palpita la fel de mut şi de ritmic ca şi înainte. Dar, deodată, Astronautul desluşi pe bolta neagră, chiar deasupra cîmpiei, prezenţa patrulei de Piraţi Electrici. Erau şapte corpuri înaripate, cam de forma şi mărimea unor Solarieni. Nu-i putea vedea deocamdată prea bine, căci Piraţii zburau foarte sus. Dar le ghicea conturul şi lărgimea aripilor, datorită unor radiaţii fosforescente, care pulsau prin nervii lungi ai trupului şi aripilor, pornind şi întorcîndu-se într-un bulb mare, verde-intens, situat în cutia craniană.

Imediat după aceea le percepu şi glasul, mai bine zis strigătul de luptă şi de atac.

Era un fel de semnal ultrasonic, repetat, obsesiv, pe care Astronautul îl înregistră, ca şi pe celelalte unde sau radiaţii din jur, cu automatele ultrasensibile ale scafandrului său spaţial. Fireşte că pentru Solarienii ceilalţi nici prezenţa

duşmanilor din văzduh, nici semnalul emis de ei nu puteau fi descoperite. Aşa cum constată Călătorul Galactic, patrulele se orientau precis printr-un sistem fin de ***ecolocaţie.***[1]

„Strigătul” mut al Piraţilor cobora într-un fel de unghi larg cu deschiderea spre pămînt. Aci era reflectat de sol, se-ntorcea apoi în sus şi se pierdea în spaţiu. Dar ultrasunetele care cădeau din întîmplare asupra Solarienilor ascunşi îşi schimbau frecvenţa şi se amplificau, datorită bioundelor emise de victimele neştiutoare. În felul acesta, Piraţii îşi detectau din nori, pe întuneric, cu o mare precizie, prada umană.

Aşa se întîmplă şi acum.

Astronautul Galactic asista la spectacolul tragic pe care bătrînii cultivatori i-l descriseseră mai dinainte, fără ca ei să şi-l poată explica.

Văzduhul întunecat de deasupra fugarilor fu sfîşiat de cîteva
descărcări electrice, verzi, lungi şi frînte, destul de slabe ca intensitate, care picară însă exact peste cei doi Solarieni îngroziţi. Îndată aceştia începură să se zvîrcolească şi să urle, apoi îşi încetară împotrivirea.

În clipa aceea, Electropiraţii coborîră şi ei lîngă cei detectaţi. Astronautul îi putu privi cu luare-aminte, nevăzut şi nesimţit de nimeni.

Ca înfăţişare, cumpliţii duşmani ai Solarienilor erau asemănători cu sălbaticii Nocturni de odinioară, dar păreau totuşi cu mult mai respingători. Aveau pielea mai depigmentată, aproape transparentă, încît vedeai oarecum prin ea un întreg sistem de nervuri translucide, prin care circula un fluid electric discontinuu, verzui,

---

1 Orientare cu ajutorul ecoului(n. a.)

cu stranii reflexe fosforescente. Trupul le era alungit, agil şi adaptat perfect aerului. Membrele superioare, lungi şi puternice, fuseseră transformate într-un fel de aripi. O membrană cenuşie, suplă şi musculoasă, care se putea plia sub braţ, dar se putea la nevoie desfăşura rapid ca o aripă sau ca o pelerină în zbor, unea mîna, terminată cu patru gheare, cu şoldul. Tălpile picioarelor se preschimbaseră şi ele în labe de frînare.

Astronautul înţelese dintr-o ochire că are înaintea lui nişte supravieţuitori ai arhaicilor Nocturni, dar transformaţi în mod surprinzător, fie printr-o mutaţie a naturii, fie printr-alt mijloc. „Nu cumva, gîndi el încordat, Astralofagul a intervenit în transformarea lor pe cale ***artificială?*** Nu cumva el însuşi i-a creat? Ar trebui să prind un asemenea Pirat şi să-l cercetez în laboratorul meu din Disc... Dar nu acum, nu trebuie să-mi trădez prezenţa acum, cu nici un chip...”

Călătorul Galactic îşi concentra din nou atenţia asupra celor din patrula electrică. Îl interesa îndeosebi „pielea”, mai bine zis învelişul ce acoperea corpul Piraţilor. Prin structura ei transparentă şi totodată suplă şi rezistentă îi părea mai degrabă un soi de carcasă plastică, artificială. De asemeni îl obseda „capul” acestor creaturi electrice. În locul maxilarelor şi gurii aveau un cioc diform. Ochii le erau orbi, deşi bulbucaţi şi de un roşu sclipitor, ca doua pietre de rubin şlefuite şi fixate în orbitele adînci ale feţei. Spinul cornos din frunte era mult mărit şi îngroşat; iar „glanda electrică” ocupa acum aproape toată ţeasta. Era destul de vizibilă,

datorită coloraţiei sale de-un verde intens, şi transparenţei învelişului ei.

„Electropiraţii sînt fiinţe umane, protejate de un înveliş artificial, sau sînt în definitiv nişte simpli roboţi? se întrebă iarăşi Astronautul. De ce sînt atît de asemănători atunci cu vechii Nocturni? Cine sau ce i-a silit să capete acest aspect?”

Îl treziră din gînduri gemetele Solarienilor, care acum îşi reveniseră din paralizia provocată de vrăjmaşii lor.

— Îndurare, îndurare! Nu ne luaţi cu voi în imperiul Mare-lui Stăpîn! Mai bine omorîţi-ne aci! gemeau şi se rugau fugarii.

Dar Electropiraţii erau surzi şi complet nepăsători la zbuciumul oamenilor. Doi din patrulă îi înşfăcară pe fugari de haină şi se înălţară rapid cu ei în văzduh. Ceilalţi cinci lansară din nou acelaşi strigăt de luptă, repetat, obsedant, şi de abia cînd se convinseră deplin că nu mai aveau ce descoperi, se-ntoarseră pe acelaşi drum, îndreptîndu-se rapid spre Ocean. În urma lor, zburînd ceva mai încet şi mai jos, venea Călătorul Galactic. Ajunse la ţărm chiar în clipa cînd patrula Piraţilor se îmbarca, împreună cu victimele, într-un mic submarin de forma unui clopot.

Astronautul sări şi el în nava care începu să coboare şi în acelaşi timp să se deplaseze spre Nord, cu o viteză uimitoare.

Înăuntrul submarinului stăruia o căldură înăbuşitoare. Pe jumătate sufocaţi, cei doi Solarieni căzuseră într-un fel de toropeală. Piraţii schimbau între ei semnale scurte şi mute, deschizînd şi închizînd repede ciocurile hîde. Păreau

neliniştiţi de ceva. Cu tot costumul său de protecţie, Astronautul simţea şi el o uşoară nelinişte, o zvîcnire în tîmple, o apăsare nervoasă. Aparatele sale îi arătau că Oceanul, pe care nava îl despica în mers, era mort cu desăvîrşire. Undele lui plumburii, grele şi învolburate, străbătute de curenţi magnetici care curgeau către Nord, îşi meritau cu adevărat numele străvechi de Bariera Cenuşie.

Spre surpriza sa, Călătorul Galactic descoperi însă că această ***Barieră*** nu ocupa tot spaţiul dintre continente, spaţiu pe care de sus, din Disc, îl luase drept marele Ocean Planetar. În realitate, apele moarte acopereau, sau mai degrabă ascundeau, înconjurîndu-l, un imens corp sferic, verzui, aparent gazos, de care nava Electropiraţilor se apropia tot mai mult.

De departe, părea că s-ar fi aflat aci, înecat în adîncul Oceanului, un straniu şi palid astru, abia luminat de propria sa lumină difuză şi rece, de-un efect halucinant. În jurul său, pe o rază fantastică, în apă şi dincolo de apă, în văzduh, pînă departe, „soarele stins” răspîndea nişte efluvii magnetice de tipul „Landa O”, foarte periculoase, pe care Călătorul Galactic le identificase mai dinainte de a ajunge pe planetă.

„Aci trebuie să se găsească aşadar imperiul Monstrului”, îşi spuse Astronautul, simţind fără vrere cum starea lui de tensiune creşte şi se accentuează.

Submarinul îşi încetini cursa şi, puţin timp după aceea, se opri într-o zonă adîncă, unde apele întîlneau un obstacol magnetic de netrecut. De undeva, din acel hotar fluid prin care se străvedea difuz imensul corp sferic, se desprinse

deodată o trombă luminoasă, un jet verzui, ca o protuberantă solară, dar rece, care se prelinse fulgerător spre navă, se dilată căzînd peste ea şi o absorbi brusc înăuntrul masei sale gazoase şi smărăldii, retrăgîndu-se la fel de rapid în „astrul” de unde venise.

Se găseau acum cu toţii dincolo de Bariera de ape cenuşii, dincolo de ultima centură magnetică, în imperiul Monstrului...

Astronautul îşi reveni curînd din şocul electric la care fusese supus, cînd misteriosul val îi trecuse peste hotarul lumii de-afară. Căci aci era cu adevărat o ***altă lume,*** o lume stranie şi înfiorătoare, halucinantă şi apăsătoare, mai dezolantă decît ar fi putut-o visa cîndva, într-un coşmar, o fiinţă umană. Aşa cum tovarăşii săi galactici au presupus, aşa cum el însuşi ştia că i se putea întîmpla, unele aparate ultrasensibile ale învelişului său special nu mai funcţionau acum, din pricina radiaţiilor de tipul „Landa O” şi a şocului de unde.

Ca să cerceteze lumea asta străină şi groaznic de tristă, trebuia să se sprijine acum, în primul rînd, pe propriile sale simţuri omeneşti. Deşi rămînea mai departe nevăzut şi nesimţit de cei din jurul său, deşi mintea lui lucra cu aceeaşi claritate şi pătrundere, Astronautul resimţea, ca şi fraţii săi Solarieni, o greutate copleşitoare în membre, o senzaţie de sufocare şi de încetinire a respiraţiei, o apăsare fizică aproape strivitoare.

Se ridică încet de pe puntea unde stătuse lungit alături de cei doi fugiţi şi privi jur împrejur.

Nava Electropiraţilor înainta şi plutea mai departe, dar ***nu mai despica apa, ci văluri de nori gălbui,*** clorotici, care îşi schimbau necontenit contururile. Prin acest văzduh dens şi agitat se rostogoleau lent mii de fulgere-globulare, pal-roz şi mari cît capetele Solarienilor. Dar — ciudat — aceste globuri electrice nu făceau explozie, nu se ciocneau de nimic sau măcar ele între ele, ci lunecau mereu în aceeaşi direcţie, ca pe o orbită alungită, ca într-o ordine stabilită.

De asemenea şi nava Electropiraţilor părea că pluteşte pe un fel de canal sau curent, mînată de o briză continuă şi totuşi imperceptibilă, care o ducea în direcţie opusă norilor fantasmagorici şi fulgerelor sferice.

Solarienii prinşi zăceau pe punte ca morţi, în mijlocul celor şapte răpitori care nu le dădeau nici o atenţie, ci îşi învîrteau capetele agile, urmărind cu ochii lor rubinii, acum treji şi vii, globurile roşietice ce lunecau mereu pe bolta de clor topit.

Curînd, norii prin care zbura nava începură să fie vînzoliţi de un vînt iute, aspru, pe care Astronautul îl simţi biciuindu-i fiinţa, cutremurîndu-l. Piraţii Electrici prinseră să-şi mişte ritmic aripile, deschizînd şi închizîndu-şi ciocurile cu nerăbdare, pesemne comunicînd între ei.

Vîntul se înteţi şi orizontul fu brăzdat deodată cu snopuri de fulgere mute, pe care globurile le captară ca nişte magnete ciudate, lacome. Se auzi un tunet, un fel de urlet imens de furtună, şi văzduhul fluid-gălbui vibră şi se învîrteji, iar globurile roşietice îşi intensificară culoarea,

devenind pe dată sîngerii, arzînde, apoi verzi ca smaraldul. În clipa aceea, cei şapte piraţi se înălţară rapid şi fiecare îşi înfipse ciocul în cîte un fulger globular, lăsîndu-şi trupurile să spînzure şi să se cutremure de plăcere, printre norii galbeni, vînzoliţi de curenţii electrici.

Vîntul se potoli apoi, fulgerele lungi pieriră de pe boltă, numai Electropiraţii rămaseră să sugă cu ciocurile lor avide toată energia electrică strînsă în globurile roşii şi verzi, pînă ce ele deveniră iarăşi roz-palide, ca mai înainte. Abia atunci, pesemne săturaţi, monştrii reveniră pe bordul navei.

Astronautul îi cercetă cu oroare şi dezgust, fără să ştie prea bine de unde-i venea această repulsie. La urma urmei, slujitorii Monstrului se hrăneau în chip straniu, absorbind efluvii electrice, dăunătoare oamenilor, direct din acele globuri la fel de stranii ca şi ei, ce pluteau în văzduh. Dar cine îi hrănea? De unde veneau aceste energii? Ce rol jucau atunci bieţii Solarieni tîrîţi în imperiul Astralofagului?

Ceva mai tîrziu avea să fie pe deplin lămurit, iar bănuiala lui să se transforme într-o amară certitudine. Chiar cei doi Solarieni ce-l însoţeau îi slujiră de exemplu. Căci, după ce Piraţii, sătui şi înviorați, se-ntoarseră la bord, doi dintre ei se repeziră la prinşi şi îi ţintuiră cu faţa în sus. Pe urmă şeful patrulei scoase dintr-o ascunzătoare nişte cristale alburii prin care trecea un fir metalic, terminat la un capăt al cristalului cu trei electrozi ca nişte gheare lungi şi subţiri, iar la celălalt cu un fel de priză minusculă.

Electropiratul le împlîntă Solarienilor în frunte ghearele cristalelor bioelectrice, apoi îl duse în

zbor, pe fiecare om lîngă
un glob, golit acum de energie electrică, la care îl conectă cu ajutorul micii prize. În timp ce omul urla şi se zvîrcolea înnebunit de durere şi de groază, legat de acest cristal care-i unea acum creierul cu globul din nori, acesta se făcea tot mai cenuşiu, pînă ce deveni un fel de sferă plumburie, cu palide striaţii roşii sau gălbui. Atunci Piratul îl smulse cu brutalitate pe om de lîngă sfera cenuşie şi-l aduse iarăşi în vehiculul zburător, unde Solarianul se prăbuşi pe punte tremurînd, cu ochii goi şi înspăimîntaţi şi cu spume la gură.

Adînc îndurerat de soarta semenilor săi, Astronautul înţelese acum la ce serveau aceste globule plu-

titoare din văzduh. Prin mijlocirea cristalului conducător de unde, fixat în fruntea oamenilor, globurile golite de electricitate se umpleau treptat cu energie biopsihică, umană, furnizată direct de creierul victimelor. Gîndurile acestora, îndeosebi cele de un ritm dezechilibrat dar intens, gîndurile de teamă, de oroare, de durere şi de revoltă neputincioasă încărcau acele globuri din lumea Monstrului şi le colorau, din roz leşios, în cenuşiu. Astfel încărcate şi colorate, sferele lunecau apoi printre norii gălbui şi denşi, într-o direcţie contrară mersului navei ce-i ducea pe robi... Pe măsură ce ea înainta în imperiul fluid şi clorotic al Monstrului, printre nori se zăreau din ce în ce mai multe globuri roşietice.

Se iscă apoi o nouă furtună de fulgere verzi. Sferele roşietice din văzduh, atinse de cîte un fulger, îşi schimbară culoarea iarăşi în sîngeriu şi în verde intens. Atunci, parcă din neant, apărură alţi cîţiva Piraţi flămînzi, care îşi împlîntară ciocurile în sferele cu electricitate, sugîndu-le energia, balansîndu-şi şi scuturîndu-şi trupurile într-un fel de dans frenetic.

Astronautul observă însă că nimeni din patrula care-l ducea pe el şi pe cei doi Solarieni nu se mai repezise de data asta la sferele roşii din văzduh. Şi mai băgă de seamă că nici un Electropirat nu se îndrepta spre cele două globuri cenuşii, care se mai vedeau scînteind sumbru la orizont, în urma navei.

„Aşadar, gîndi tulburat Călătorul Galactic, doar sferele roşii şi verzi conţin hrană pentru piraţi. Cele cenuşii au alt scop, poate să-l hrănească pe Astralofag, poate să-i pună în mişcare vreun mecanism”. Îşi aminti deodată că Monstrul

Galactic alungat de Astronauţii din Galaxia 33 şi prăbuşit aci la începutul Megatimpului avea la bordul marelui său Disc cîţiva roboţi foarte complecşi, acţionaţi prin puterea gîndului.

„Poate că pentru aceşti roboţi are nevoie de biocurenţii Solarienilor, socoti el îngîndurat. Trebuie să aflu negreşit unde e Astralofagul. Nava Piraţilor mă va duce la el”.

Dar văzu curînd că se înşela.

Cei şapte Electropiraţi întîlniră în cale un alt vehicul plutitor, care urca gol spre suprafaţă. Despicînd iute norii cu aripile lor, se aruncară înăuntrul lui, împreună cu cele două victime, încă nedezmeticite, lăsîndu-l pe Astronaut singur.

„Ar fi bine să nu-i scap din observaţie. Ar fi bine să pot sări şi eu în nava lor”, gîndi Călătorul Galactic. Şi, spre surprinderea sa, în clipa cînd gîndi acestea, se şi pomeni înăuntrul navei.

„E ciudat, îşi spuse el, s-ar părea că în acest imperiu electric al Monstrului mă pot deplasa cu ajutorul gîndului. Să mai încerc o dată”.

Încercă de cîteva ori şi se convinse că se putea mişca încotro ar fi vrut, acţionat doar de propriul lui creier. Putea zbura în orice direcţie ar fi dorit, cu iuţeala fantastică a gîndului, neîntîmpinînd nici o rezistenţă din partea mediului înconjurător, simţindu-se ca un fulg, fără nici o greutate.

..Totuşi, gîndi el, cînd am trecut hotarul imperiului acesta, am simţit o apăsare teribilă...”

Fu suficient să-şi reamintească starea aceea de după şocul absorbţiei, că ea reapăru. O imensă greutate îl prăvăli şi-l ţintui pe podeaua navei unde se afla din fericire, fiindcă altminteri avu

certitudinea că s-ar fi cufundat pînă în adîncul văzduhului gălbui, cine ştie unde. Astronautul făcu un efort şi-şi impuse să se simtă liber şi uşor ca un fulg. Îndată ce reuşi să-şi disciplineze puterea minţii, apăsarea se risipi, iar el respiră din nou liniştit.

Aflase acum un fapt deosebit de însemnat pentru viitoarea luptă pe care trebuia s-o dea cu Astralofagul. Aci, în lumea Astrului Verde din Ocean, totul era a altfel decît pe planeta Solarienilor. Aci, în lumea acestor particule şi sfere electrice stranii, ***gîndul*** său devenea o forţă neînchipuită, în stare să modifice ***imediat*** mediul înconjurător, să supună materia difuză, amorfă, într-un sens sau într-altul, pentru un anume timp.

Trebuia doar să ştii să-ţi concentrezi gîndirea, s-o proiectezi puternic în afara ta, exerciţiu destul de uşor pentru Călătorul Galactic, deprins cu discipline spirituale şi mai grele, învăţate de el în vremea zborurilor sale lungi în alte Galaxii. Dacă şi

ceilalţi Solarieni ar fi fost stăpîni în orice clipă pe creierul şi pe forţa lor psihică, precum era Călătorul Galactic, ei ar fi putut scăpa imediat de sub stăpînirea Electropiraţilor şi n-ar mai fi simţit greutatea strivitoare, nici spaima aceea cumplită.

Dar Solarienii nu fuseseră învăţaţi să se domine nici măcar pe ei prin puterea gîndului, de aceea acum erau o pradă foarte lesnicioasă pentru duşmanii lor.

„Voi încerca să intru în legătură directă, mentală, cu şeful patrulei de Piraţi, aşa cum am făcut pe cîmp cu cei zece bătrîni Solarieni. Trebuie să aflu încotro vor fi duşi cei doi robi şi ce-i aşteaptă mai departe. N-am timp de pierdut”.

Astronautul îşi concentra atenţia asupra celui mai puternic dintre cei şapte Electropiraţi — şi acesta începu să-şi mişte mecanic ciocul, iar din frunte îi ţîşni fulger după fulger, pînă ce glanda verde din craniul său translucid se descărcă de tot.

— Acum, cînd nu mi te mai împotriveşti, îi ordonă neauzit de alţii Astronautul, fixează-ţi tu însuşi cristalul bioconductor pe frunte şi răspunde-mi clar la cele ce te voi întreba.

Piraţii nu aveau decît o inteligenţă specializată, limitată, şi comunicau între ei numai ca să-şi semnaleze prezenţa unei victime sau a hranei electrice. De aceea, nici unul din patrulă nu se amestecă şi nu se miră cînd şeful lor îşi înfipse în frunte un cristal, rotindu-şi capul apoi, ca ameţit, încolo şi încoace.

Dialogul dintre el şi Astronaut se desfăşură de asemeni fără ca nimeni să prindă de veste.

— Eşti fiinţă umană sau robot creat de Stăpînul tău Electric?
— Am fost fiinţă umană. Ca să fiu nemuritor, am devenit însă Pirat Electric.
— Explică-mi: cine te-a făcut nemuritor?
— Al cincilea din cei şapte atotputernici Prinţi Electrici ai Marelui nostru Stăpîn.
— Cum?
— Nu ştiu prea bine. Al cincilea Prinţ m-a operat, asta ştiu sigur. El mi-a dăruit un trup cu mult mai bun decît îl aveam, un trup nemuritor.
— S-a petrecut asta de mult?
— Foarte demult. În vremea cînd a pogorît din cer Marele Stăpîn.
— Tu l-ai văzut pe Marele Stăpîn?
— Nu. Numai cei şapte Prinţi atotputernici au dreptul să-l vadă.
— Ştii unde se află ascuns?
— Nu. Numai cei şapte Prinţi electrici îi cunosc reşedinţa.
— Spune-mi atunci unde sînt cei şapte Prinţi electrici.
— Nu ştiu bine. Dar ***Ei*** ne văd şi ne controlează tot timpul.
— Şi acum?
— Poate şi acum.
— L-ai văzut vreodată pe vreunul dintre ei?
— Da. O dată pe al cincilea, pe cel ce mi-a dat trupul acesta, şi de cîteva ori pe al şaselea, cel care controlează patrulele de pradă.
— Cum arată cei doi Prinţi Electrici? Seamănă unul cu altul?
— Da şi nu. Toţi Prinţii sînt fiii Marelui Stăpîn, şi de aceea sînt atotputernici şi nemuritori, ca şi el. Dar cel de-al cincilea are cincisprezece braţe,

două picioare şi numai un ochi, iar cel de al şaselea are mii de ochi, două braţe, două picioare şi două aripi.

— Are însă un corp ca al tău sau ca al robilor tăi?

— Nu.

— Dar cum sînt cei doi Prinţi pe care zici că-i cunoşti? Prin ce se aseamănă unul cu altul?

— Amîndoi au trup de lumină verde şi rece, sînt uriaşi şi pot oricînd să trimită raze verzi, drepte, care omoară, şi globuri roşii şi verzi care te hrănesc.

— Ei însă cum se hrănesc?

— Nu ştiu. Cred că nu au nevoie de hrană.

— Dar Marele lor Stăpîn?

— Nimeni nu ştie cum arată şi cum se hrăneşte. Dar e atotputernic şi nemuritor.

— Zici că şi tu eşti nemuritor. E adevărat?

— Da. Sînt nemuritor, dar numai cît timp aduc robi pentru Marele Stăpîn.

— Şi în schimbul robilor primeşti hrană electrică?

— Da.

— Înainte de a fi nemuritor unde locuiai şi ce mîncai?

— Locuiam în peşterile îngheţate. Eram slab la trup ca şi robii ăştia Solarieni, eram veşnic flămînd şi îngheţat şi mîncam doar atunci cînd pescuiam în apele reci cu fulgerul meu electric din frunte, peşti, sau cînd prindeam vreun Diurn sau vreun războinic de-al nostru, rănit.

— Erai aşadar un băştinaş, descendent al clanurilor de Vînători Nocturni?

— Da.

— Şi cîţi războinici, asemeni ţie, şi-au părăsit vechile lor trupuri şi au devenit nemuritori?

— La început doar unsprezece. Apoi al cincilea Prinţ a operat de zece ori atîtea clanuri.

— Şi un clan cîţi războinici avea?

— De zece ori zece oameni. Vorbesc de bărbaţi. Pe femei nu le număram niciodată.

— Aveţi printre voi şi femei nemuritoare? Aveţi soţii sau copii?

— Nu. Nici femei nemuritoare, nici soţii, nici copii. Nu ne trebuie. Avem însă sclave. Le luăm uneori de la Solarieni. Dar niciodată nu ne nasc copii. Ele nasc doar copii ai robilor. De aceea, în general, pe femei le lăsăm pe continent. Ele sînt mamele robilor noştri.

— Şi ceilalţi războinici din clanurile Nocturnilor, care n-au fost transformaţi în Electropiraţi, ce-au făcut?

— Au murit de mult. Pe ei i-am vînat cei dintîi. Cînd n-am mai găsit nici unul, al patrulea Prinţ Electric a făcut navele care merg în văzduh, în apă şi sub apă. Cu ele i-am adus pe robi.

— Şi la ce vă sînt folositori robii?

— Ei dau energie pentru globulele Marelui circuit electric.

— E vorba de sferele cenuşii din văzduh? Cele de colo, în urma navei tale?

— Da.

— De ce le numeşti „globule”? Marele circuit ia naştere într-un organism viu, într-un spaţiu creat de Stăpînul Electric sau într-un corp făcut de Prinţii lui?

— Nu ştiu să răspund la atîtea întrebări deodată.

— Concentrează-te. Răspunde-mi întîi: cine conduce Marele Circuit?

— Al şaselea atotputernic Prinţ.

— Ce face el?

— El face sferele roşii şi fulgerele verzi. El controlează apoi Marele Circuit şi micile faruri electrice de pe continent, cele din turnurile de pază.

— Noi sîntem acum în afară sau înăuntrul Marelui Circuit?

— Înăuntru. Imperiul întreg e străbătut de acest circuit, el trece şi prin noi şi prin Marele Stăpîn.

— Marele Stăpîn e deci înăuntrul imperiului electric?

— Şi înăuntrul şi în afara lui. El e una cu noi, trăieşte prin noi şi noi trăim prin el.

— Cum adică?

— Noi sîntem celulele, El e viaţa. Noi sîntem părţi ale lui. El e întregul nostru.

— Nu înţeleg. Spui că nu ştii unde e Marele tău Stăpîn, totuşi susţii ca eşti o părticică din el. Cine te-a învăţat asta?

— Cel care mi-a dăruit trupul nou şi m-a făcut nemuritor, al cincilea atotputernic Prinţ, carele e fiul Marelui Stăpîn Electric.

În aceeaşi clipă, şeful patrulei începu să dea semne de nelinişte. Ochii săi roşii se întunecară. Ciocul i se deschise larg de cîteva ori, ca pentru un strigăt. Îşi zbătu una din aripile sale plumburii şi şi-o desfăşură larg, căutînd să se ascundă sub ea. Totuşi, fără vrere, continuînd să rămînă sub puterea Astronautului, Electropiratul îşi transmise mai departe zbuciumul, în gînduri repezi şi frînte:

— Nu... nu... nu veni... Am rostit de mai multe ori numele tău... da... dar nu... nu cu voie... nu eu... nu veni... nu te chem... nu... nu vreau să mor, Stăpîne... te implor, te rog... nu... nu am vină eu... sînt doar...

Deodată, o rază verde despică norii gălbui şi-l trăzni pe Electropirat drept în frunte. Un semnal sonor foarte puternic, ca o sirenă asurzitoare, îi zbîrnîi Astronautului în cap, cu brutalitate.

„Nu vreau să intru în legătură cu tine, gîndi el, năucit totuşi de sunetul pătrunzător care-l făcea să vibreze ca o scoică în furtună. Nu vreau să te aud, şi nici tu nu-mi vei auzi gîndurile. Eşti un simplu robot, iar eu sînt un Om Galactic. Destul”.

Repeta mental aceste fraze, ore şi ore în şir, nemaifiind atent la nimic altceva din jurul său.

După zece sau douăsprezece ore, semnalul acela pătrunzător slăbi şi dispăru din auzul său.

Astronautul se linişti. Era însă acum singur în navă. Era singur şi în tot spaţiul fluid ce-l înconjura. Nu mai vedea nici norii gălbui, nici globulele roşii sau de alte culori. Împrejur era doar o intensitate de ape plumburii, inerte. Nava stătea pironită deasupra lor. Nu se simţea nici o briză, nici un curent ma-ritim, nici o legănare. În zări sclipea totuşi un nesfîrşit lanţ de gheţari. Se afla aşadar în apropierea uneia dintre insulele îngheţate de la Poli.

Rememorînd ultimele întîmplări, Călătorul Galactic îşi spuse că pătrunsese destul de multe taine ale Astralofagului, chiar dacă nu izbutise încă să-l găsească. Ştia acum că aşa-zişii Piraţi „fiii Marelui Stăpîn” sînt cei cîţiva roboţi complecşi de pe Discul sfărîmat, pe care Monstrul îi salvase probabil în cădere, şi care îl

salvaseră la rîndul lor pe el. Ştia de asemenea că, aşa cum bănuise din prima clipă, Electropiraţii erau nişte roboţi mai simpli, creaţi de primii roboţi, oarecum după chipul Nocturnilor, de la care Prinţii luaseră ceea ce le păruse util: Glanda electrică şi, parţial, creierul. Nocturnii deveniseră astfel, din fiinţe umane automorfe, nişte semi-roboţi specializaţi în prinderea robilor. Ceea ce mai era viu încă în ei, adică o parte din creier şi glanda electrică mult mărită, trăia într-un organism artificial, întreţinut prin acel „circuit electric” de care vorbise în mod misterios Piratul. Electropiraţii erau aşadar nişte „paraziţi”, dependenţi cu totul de „Marele circuit electric”. Dacă acest circuit se oprea, toate cele 11 011 trupuri de Electropiraţi se opreau din mecanism, paralizau, iar partea „vie” din ele, creierul şi glanda electrică, murea apoi, ca orice substanţă organică neîntreţinută de nici o energie.

O dată distruşi slujitorii Monstrului, Astralofagul nu mai putea face rost de Solarienii care-i furnizau bioenergie psihică. Iar fără robii umani şi fără roboţii săi, simpli sau complecşi, Monstrul nu putea întreţine acel „circuit electric” şi deci devenea ori neputincios, ori murea el însuşi...

Pe această moarte firească se bazaseră savanţii din Galaxia 30, cînd se împotriviseră distrugerii Monstrului, după sfărîmarea Supernavei lui în apropierea planetei Solariene. Savanţii aceia nu crezuseră însă că Monstrul spaţial va găsi, în ocean sau pe planetă, nişte umanoizi pe care să-i transforme şi să-i pună să lucreze pentru el.

În asta constase marea eroare.

El, fiul acestei sărmane planete, înzestrat însă cu ştiinţa şi învăţămintele pe care oamenii din Galaxia 33 i le dăruiseră cu generozitate, trebuia să repare acum această tragică eroare. Aceasta era misiunea lui.

Răsuflă adînc şi îşi pipăi trupul şi învelişul său spaţial. Nu fusese vătămat decît foarte puţin. Aparatele sale ultrasensibile îşi reveniseră... Pesemne că doar în interiorul Astrului Verde îşi încetau parţial funcţionarea. Pesemne că robotul ***numărul 5,*** cel care fusese convocat fără vrere de Electropirat, anunţase pe Controlorul Marelui Circuit că între „globulele” şi organismele vii din imperiul lor se găsise la un moment dat şi o fiinţă ce nu se supunea influenţei lor telepatice. În mod automat, „Astrul” îl expulzase...

Poate că „Astrul” era totuşi un organism viu, deşi electric, aşa cum susţinuse Piratul? Poate că era însuşi Monstrul?... Astronautul ardea de nerăbdare să desluşească şi această enigmă. S-ar fi întors imediat în adîncul Oceanului mort şi apoi în imperiul fluid al Monstrului, dar se temu că acum fusese dată alarma jur împrejurul globului din Ocean. O singură greşeală de-a sa, o ciocnire cu Monstrul, acum cînd era singur şi încă nepregătit, ar fi putut să primejduiască tot planul bătăliei viitoare.

Clarificat deplin asupra celor ce avea de făcut în viitor, Astronautul porni în zbor spre Insula îngheţată. Nu socoti însă că e bine să se apropie de ea, ci o înconjură de sus, din zbor, luînd fel de fel de probe şi imagini cu pelicula sa ultrasensibilă. Apoi se întoarse în Disc şi rămase acolo cîtva timp.

Într-o seară, înainte de a se întuneca de tot, Astronautul se-ntoarse în satul unde trăia Septim, copilul oarbei.

— Am venit după cum v-am făgăduit, spuse el către femeie, intrînd în coliba lor. Curînd voi pleca spre Podişul Linişteі.

— Fiul meu e pregătit să meargă cu tine, deşi e încă un copil. Ţi-l dau. Am dorit dintotdeauna să-l trimit să înveţe ce e libertatea, acolo, pe Podişul înţelepţilor noştri. Mă bucur pentru el, dar plîng, căci poate nu-l voi mai vedea vreodată. Drumul spre Peşterile Sfinte e lung şi greu.

— Nu plînge, măicuţă, o mîngîie Călătorul Galactic. Septim al tău se va întoarce negreşit, într-o bună zi. Îl iau cu mine, doar fiindcă vreau să-l învăţ să zboare, aşa cum visează. După ce se va deprinde cu zborul, vom merge împreună pe Podişul Linişteі. Apoi se va întoarce şi te va căuta. Prin el îţi voi da şi eu semn că am pornit la luptă împotriva Marelui Stăpîn Electric. Pînă atunci însă, tu trebuie să mergi din sat în sat şi să le povesteşti copiilor tot ce ştii despre mine, despre înţelepţii liberi şi despre libertatea înţeleaptă. Îţi voi da o cunună de metal. S-o pui pe frunte. Nici un om şi nici un Pirat nu te va vedea. Dar cînd o vei ridica de pe cap şi o vei ţine în mînă, atunci oamenii te vor vedea şi auzi. Trebuie să mergi din sat în sat şi să povesteşti întruna. Cînd Septim va veni îndărăt, cînd eu voi porni lupta cu Monstrul, am nevoie de unsprezece mii unsprezece tineri, curajoşi şi drepţi ca şi fiul tău, care să mă ajute. Ei vor fi oastea mea viitoare. Îmi făgăduieşti c-o să mergi, măicuţă?

Oarba zîmbi cu tristeţe.

— Cine-mi va îndruma paşii, fiule? şopti ea. Ai uitat oare?

Astronautul nu răspunse, dar scoase de sub veşmîntul său argintiu o cunună de fire metalice şi i-o puse pe cap. Glasul oarbei se auzi deodată, îmbucurat:

— O, fiule, ce minune e asta? Văd... Văd totul... limpede. Te văd pe tine, îl văd pe Septim, văd pereţii, văd casa, ***văd,*** ca şi odinioară... Cui îi datoresc oare văzul meu de-acum?

— Cercului pe care-l porţi pe frunte, măicuţă... E făurit în aşa fel încît să-ţi ţină loc de văz.

— Mamă, dar unde eşti? se sperie Septim.

— Aci, lîngă tine, şopti ea şi-şi ridică de pe frunte cercul, făcut din fire metalice şi cristale necunoscute Solarienilor.

În aceeaşi clipă, băiatul o văzu şi se repezi s-o îmbrăţişeze. Ea îl mîngîie cu degetele sale sensibile pe obraz, pe frunte... Îşi puse din nou cercul şi din nou se făcu nevăzută privirii lui.

— Cît eşti de frumos, copilul meu! auzi el glasul mamei. Ce bine că te văd acum. Nu-ţi voi uita chipul niciodată şi te voi recunoaşte din unsprezece mii unsprezece de tineri. Mergi cu bine. Mergi şi întoarce-te sănătos!... Te voi aştepta oricît de mult... Acum ştiu că te vei întoarce şi că mă vei găsi, prin orice sat mi-ar rătăci paşii... Mergi cu bine, alături de cel ce-ţi va fi părinte, frate şi tovarăş...

. . . .

Zece ani Oarba colindă satele Solariene. Aşa cum îi făgăduise Călătorului Galactic, pe unde trecea, povestea copiilor legendele şi adevărurile

ştiute de ea, iar copiii o ascultau şi îi sorbeau învăţăturile.

Zece ani stătu şi Astronautul în Peşterile Sfinte de pe Podişul Liniştei. În jurul său şi al tînărului său învăţăcel, Septim, se adunaseră îndată cetele de bărbaţi liberi, care fugiseră din satele lor ca să scape de robia Monstrului. Aci, în inima continentului, nu veneau niciodată Electropiraţii, fiindcă înţelepţii de pe Podiş nu puteau fi descoperiţi prin ultrasunete, la fel de uşor ca Solarienii ceilalţi.

Hrana specială pe care cei ascunşi aci o respectau cu sfinţenie, hrană în care intrau numai rădăcinile şi fructele de Solaria, apa şi mierea sălbatică, nu numai că le întărise mintea, dar le apăra şi creierul, creînd în jurul lui un fel de „undă” de nepătruns. Dacă un Electropirat ar fi lansat asupra acestor locuri semnalul său de pradă, ultrasunetele s-ar fi întors precum veniseră, fără ca frecvenţa lor să fie modificată.

Însuşirea lor de preţ o descoperi Astronautul cu bucurie, şi tocmai pe ea îşi clădi planul viitoarei sale lupte împotriva Monstrului. Pentru asta alese şapte bărbaţi înţelepţi, care se dovediră cei mai tari în diferite probe ale voinţei şi inteligenţei.

Pe aceşti şapte Solarieni îi instrui apoi în mod cu totul special Astronautul, învăţîndu-i tot ce ştia şi el de la tovarăşii săi de zbor galactic. Le făcu şi costume de zbor şi de protecţie spaţială, ca şi al său, îi duse de multe, multe ori în Discul galactic, cu care el însuşi venise pe Podiş şi pe care-l oprise la o înălţime de cîţiva ***xiri,*** deasupra peşterii unde îşi făcuse acum lăcaşul.

Cei şapte bărbaţi înţelepţi trebuiau să fie şi cei mai de nădejde şi mai apropiaţi tovarăşi ai săi de luptă.

După ce — în sfîrşit — le transmise tot ce ştia şi tot ce trebuia făcut în viitoarea bătălie cu Astralofagul, Călătorul Galactic îl chemă la sfîrşit pe Septim, care acum era un tînăr puternic şi curajos, şi-l trimise îndărăt pe Continent.

— Fiule, îi spuse Astronautul, a venit clipa s-o anunţi pe măicuţa ta că eu, împreună cu cei şapte tovarăşi ai mei, vom pleca să luptăm cu Monstrul. Tu strînge oastea celor unsprezece mii unsprezece tineri şi spune-le ce au de făcut. Voi fi mereu în legătura cu tine prin sistemele noastre de comunicare...

Îi strînse apoi la piept şi se despărţiră.

Septim porni îndată. Era primul său zbor mai lung şi prima sa misiune cu adevărat însemnată. Zbura deasupra pădurilor, apoi deasupra ogoarelor de Solaria a satelor şi cîmpiilor şi nu se mai sătura privind lumea, pămîntul planetei sale, satele şi oamenii...

Aşa cum făcuse şi în multe alte dăţi, o chemă pe maică-sa printr-o undă anumită ce putea fi pusă în legătură oricînd cu cercul de pe fruntea Oarbei, şi vorbi cu ea. Hotărîră să se întîlnească a treia zi şi tînărul coborî din zbor, pe un cîmp pustiu, plin de Solarii, unde îşi dăduseră întîlnire.

Se îmbrăţişară nespus de fericiţi, dar revederea lor fu scurtă totuşi, fiindcă Septim era grăbit să-şi împlinească misiunea.

— Le-ai spus, mamă, tuturor, să fie gata cînd vom da semnalul? Le-ai vorbit lămurit? Te-au crezut? Ce-au spus?

Ea surîse şi îl potoli cu blîndeţe.

— Nu mai fi atît de, neliniştit, băiatul meu. Totul a fost pregătit cum se cuvine. Uiţi că am vorbit de nenumărate ori cu tine şi cu Părintele tău cînd eraţi pe Podiş? Dacă n-am fi vorbit cu voi prin acest cerc minunat pe care-l port pe frunte n-aş fi avut atîtea puteri şi m-aş fi stins de dorul tău...

— E gata totul, mamă?

— E gata... Aşteptăm doar să răsară Luna de Argint şi să pornească a se învîrti toate farurile paznicilor, în aceeaşi clipă.

. . . .

După plecarea lui Septim, Astronautul îi luă pe cei şapte tovarăşi aleşi să-l sprijine în luptă, se îmbarcă împreună cu ei pe Discul său galactic şi porni. Dar acum, cînd trecu deasupra cîmpiilor Solariene, a satelor şi ogoarelor, nu mai ascunse strălucirea navei sale zburătoare, ci dimpotrivă lăsă toate luminile ei să strălucească orbitor pe bolta întunecată. Discul galactic se arătă atunci pe cer, scînteind ca o imensă Lună de Argint, care luneca repede spre Ocean.

La ivirea Lunii neasemuite, toate reflectoarele verzi din turnurile de pază se aprinseră brusc şi începură să se rotească bezmetice, semnalizînd alarma pe întreaga întindere a planetei. Solarienii bătrîni şi cei neanunţaţi se zăvoriră iute în colibele lor. Numai cei unsprezece mii unsprezece tineri, care ştiau ce înseamnă apariţia Lunii de Argint, ieşiră din case, liniştiţi, nepăsători, şi merseră în cîmpii.

Dar pînă să sosească cei unsprezece mii unsprezece Electropiraţi, atraşi automat de semnalele farurilor, Discul zburător se şi opri

deasupra Barierii Cenuşii a Oceanului, iar Astrona- utul, laolaltă cu ceilalţi şapte înţelepţi, coborîră în apele moarte, într-un mic vas de război. Înainte de a ajunge însă în preajma Astrului Verde înecat sub unde, ecranele vasului Solarian prinse imaginea unei ciudate creaturi ce răspîndea raze verzi.

Era un uriaş cu trup oarecum omenesc, dar îmbrăcat în plăci sticloase, smărăldii, din încheieturile căruia ţîşneau snopuri de fulgere. Avea două braţe tentaculare, două picioare ca două peduncule late şi scorţoase, două aripi întocmai ca ale Piraţilor Electrici şi un cap rombic, ca un fagure imens, sau ca un cristal tăiat în mii şi mii de ochiuri şi faţete. Fiecare „ochi” era de fapt un reflector şi transmiţător de unde.

În navă se auzi apoi şi un bruiaj înfiorător, apoi urletele acelea neomeneşti fură traduse de aparatele ecranului şi Solarienii auziră distinct:

— Electropirati, nu plecaţi pe Continent! Opriţi-vă! E o defecţiune. Staţi! Eu, cel de-al şaptelea atotputernic Prinţ, Controlorul Marelui Circuit şi al micilor sisteme de semnalizare, vă ordon: întoarceţi-vă din drum, ascultaţi-mă!

Dar Electropiraţii se comportau automat în baza reflexelor care le fuseseră date o dată cu propriul lor corp semiartificial. Toţi zburau acum spre continentul Solarian. Deasupra cîmpiilor, cerul era plin de corpurile patrulelor, care se izbeau unele de altele, îşi descărcau atunci fulgerele şi se roteau apoi din nou, căutîndu-şi în van victimele. Căci cei unsprezece mii unsprezece tineri — aşa cum fuseseră învăţaţi — aveau pe cap coifuri împletite din mlădiţe de

Solaria, crude, şi dublate cu plăci dintr-un metal de rînd, prin care semnalele piraţilor nu puteau pătrunde.

Piraţii se-nvîrteau neputincioşi deasupra ogoarelor, neştiind ce trebuie să facă. În cele din urmă, coborîră pe pămînt. Se tîrau de ici-colo, fără să înţeleagă ce se întîmplă. Farurile turnurilor se roteau înnebunite, ţiuind neîntrerupt alarma, pe care numai ei o auzeau. Nu vedeau însă nimic, căci ochii lor nu distingeau formele decît în văzduhul gălbui al propriului lor imperiu.

În schimb, contururile lor verzui şi mai ales glanda electrică din frunte luceau stins, difuz, ca nişte bulgări fosforescenţi, şi Solarienii le observau limpede, ghicind îndată unde erau Piraţii.

Atunci, cei unsprezece mii unsprezece tineri, povăţuiţi de Septim şi de Oarbă, se apropiară pe furiş şi aruncară săgeţile de oţel în acele pete verzui ce se distingeau în noapte, ici şi colo, pe cîmpii. Vîrful săgeţilor străpunse craniul plastic al Electropiraţilor şi prin oţelul armei fulgerele se scurseră în atmosferă. Se dezlănţui atunci o imensă furtună de trăznete mute, un dans haotic de linii verzi, deasupra cîmpiilor diurne. Fireşte, unii Solarieni au fost curentaţi şi au murit pe loc. Dar duşmanii lor cumpliţi suferiseră o înfrîngere ruşinoasă, pierduseră energie şi mai ales îşi pierduseră controlul. În dezordine, cei ce scăpaseră de săgeţi se grăbiră să se întoarcă spre Ocean.

Astronautul îi urmări prin ecranul principal al navei sale şi, aşa cum se aştepta, îi văzu repezindu-se la globurile roşii din văzduhul gălbui.

Apoi ecranul fu ocupat din nou de robotul numărul 6, cel care controla circuitele electrice. Acesta îşi întinsese cele două braţe tentaculare în lături şi declanşa între ele un imens arc voltaic. Părea un semnal, căci îndată pe ecran apăru un alt „Prinţ”, cu un reflector imens în frunte şi cu cincisprezece braţe foarte agile, terminate unele cu cleşti, altele cu lame tăioase, altele cu franjuri şi altele cu degete fine de tot. Între cei doi roboţi se desfăşură un dialog, pe care Solarienii l-au putut auzi tradus de aparatele de pe bordul vasului lor.

Robotul 6 spuse:

— Landa cinci, Landa cinci, Electropiraţii trebuie recuperaţi. Pregăteşte-te de operaţie. Doar eşti Medicul şi Biologul imperiului.

Robotul cinci îşi roti fioros unicul său ochi şi-şi flutură braţele:

— Landa şase, nu eu am acest rol, ci tu. Pregăteşte „globulele” expiratorii. Electropiraţii au nevoie de hrană. Dă-le hrană. Tu eşti Controlorul Circuitului Electric. Eu am altă treabă. Marele Stăpîn e bolnav. E bine că au plecat mulţi Electropiraţi la vînătoare. Marele Stăpîn are nevoie de biocurenţi pentru a-şi reîmprospăta sectoarele 111 şi 113.

— Marele Stăpîn iar e bolnav? Ce are?

— Ceva nervos, desigur, cum tu, Landa 6, nu poţi pricepe...

— Dar ce putem face?

— Nu ştiu încă.

— Ai întrebat pe Landa 2?

— Nu. El este ocupat cu calculele pentru viitorul zbor şi pentru construirea unui alt Disc.

— Dar Landa 3?

— El nu crede în zbor. A verificat calculele celorlalţi „Prinţi” şi nu vede posibilă acumularea unei energii atît de imense. Planeta asta e săracă. „Aci vom rămîne”, zice el.

— Nu înţeleg, Landa 5. După cîte ştiu, Circuitul nu e încă în pericol.

— Deocamdată nu. Dar Marele Stăpîn se teme. El crede că viaţa îi e din nou în primejdie. Crede că într-o zi n-or să-i mai ajungă biocurenţii aduşi de Piraţi. De aceea grăbeşte lucrările de proiectare a noului Disc.

— De 742 856 294 001 200 ori, pînă azi, Marele Stăpîn a trecut prin asemenea crize de teamă. E bolnav, ai dreptate. Ai grijă să nu te deconecteze.

— Lui Landa 7 i-a poruncit să se blocheze, de mai bine de 10 ani.

— De ce?

— Landa 7 i-a comunicat acum zece ani şi 11 fracţii că a detectat în atmosferă un aliaj asemănător cu carcasa marelui Disc galactic care ne-a gonit şi ne-a alungat din Ocean.

— Prostii! Să-l deconecteze pentru o simplă dată culeasă din atmosferă?

— Nervi, nu prostii.

— Şi eu am nervi.

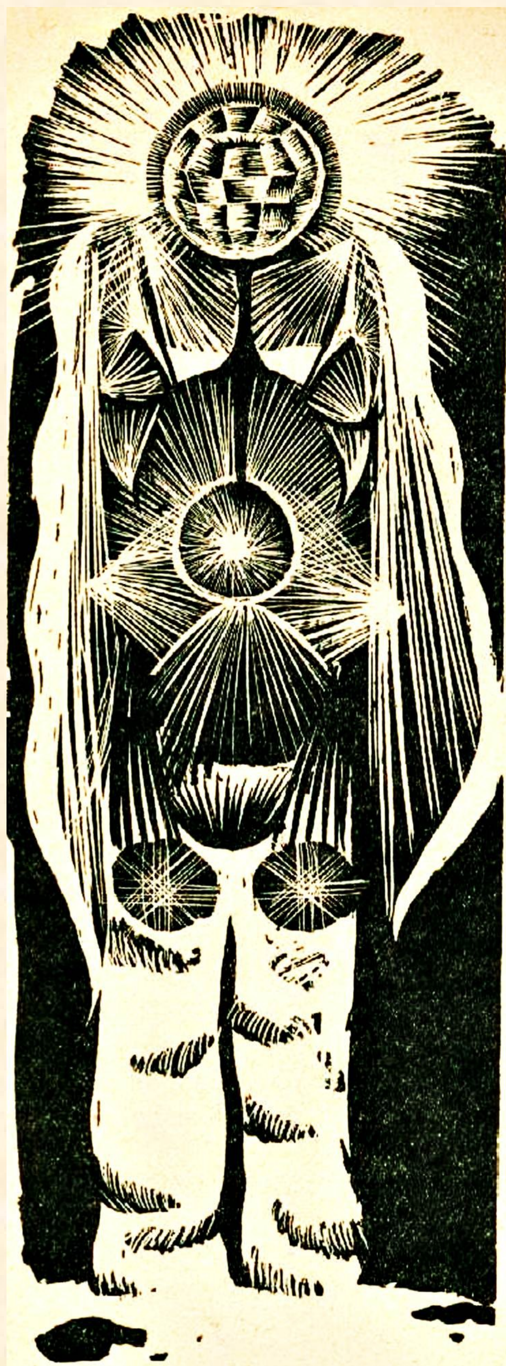
— Tu? Nu se poate.

— Ba da, Biologule. Am nervi. Circuitele de semnal de pe Continent s-au defectat fără motiv. Pesemne că am şi eu nervi. Poate eu însumi trebuie să fiu reprogramat.

— Prea tîrziu. Ssst! Se aude alarma. E vocea lui Landa 4?

— Atenţiune, atenţiune, atenţiune!

— Te auzim, Landa 4.

— Toţi Prinţii atotputernici sînt convocaţi de Marele Stăpîn. Toţi Prinţii să ia legătura de îndată cu Sala Consiliilor.

— Ai descoperit ceva, Landa 4? O fisură în imperiu? O nouă stea?

— N-am să vă spun vouă aici. Doar sînteţi convocaţi în Sala Consiliilor. Acolo o să aflaţi. O să-l silim pe Marele Stăpîn să ia o hotărîre.

— Nu-l speria, e bolnav.

— E urgent. E necesar. Am spus: toţi Prinţii să ia legătura cu Marele Stăpîn.

— Eu vin mai tîrziu. Trebuie să controlez circuitele. Mi s-a întîmplat acum zece ani să găsesc o particulă stranie, aparent vie, în imperiu. Am aruncat-o în Oceanul sudic. Acum am o

altă defecţi-une pe Continent. Poate că trebuie să merg chiar eu acolo.

— Dacă e atît de grav, n-ai decît, expune-te, pleacă pe Continent. Dar nu poţi lipsi de la Consiliu. Controlează-ţi fracţionarul. Peste 2 fracţii şi jumătate, să intri în legătură cu unda Consiliului.

Robotul numărul 6 dispăru de pe ecran primul, urmat apoi şi de ceilalţi.

O vreme, imaginea rămase tulbure, verzuie. Nu se zărea decît verdele acela ceţos, care era, de fapt, o parte din imensul corp sferic cufundat în Ocean.

Solarienii priveau încordaţi pelicula ultrasensibilă a aparatului. După cîtva timp, pe ecran, în marginea sferei verzi, se zări o linie orbitoare, apoi imaginea se schimbă brusc.

Reprezenta acum un înalt perete de gheaţă, răsărit din apele nemişcate şi oţelii ale Barierei Oceanice.

— Insula de Nord! şopti unul dintre cei şapte bătrîni. Poate că acolo se află Monstrul?

— Cu siguranţă aci, pe Continentul îngheţat, e centrul din care porneşte aşa-zisa „undă a Consiliului”, spuse Astronautul. Vom intra şi noi în legătură cu ea. Fiţi pregătiţi, prieteni.

O alarmă stridentă răsună în aparat. Ecranul arăta acum o peşteră uriaşă, săpată artificial în roca muntelui, aproape de ţărm, netezită şi acoperită cu plăci sticloase, ca de smarald, cu însuşiri necunoscute Solarienilor.

Din aceeaşi substanţă dură şi totuşi transparentă erau făcute în parte şi trupurile celor şapte Prinţi-roboţi. Dar aci, în adîncul

neştiut al Continentului, plăcile acelea cristaline ascundeau parcă în masa lor profunzimi şi peisaje uluitoare, stranii. Păreau nişte ciudate ferestre prin care puteai vedea aievea fie cerul, apa sau continentele reale, fie grădini şi construcţii geometrice neasemuite, ***dar iluzorii,*** cu jocuri de lumini feerice şi veşnic schimbătoare, cu flori şi păsări fantastice, minuţios stilizate, ca în cele mai delicate stampe sau tablouri. Alte plăci, de un verde mai întunecat pe margini, erau parcă nişte lentile limpezi, în focarul cărora existau, imens mărite, gîze şi făpturi

de pe Solaria, microorganisme din roci, gheaţă sau ferosulfuri. Întreaga boltă smărăldie a peşterii neînchipuit de mari avea mii şi mii asemenea plăci, îmbinate una în alta cu o mare artă şi precizie geometrică.

Tot atît de fantastică părea a fi şi podeaua acestui lăcaş tainic de sub gheţari. Era un soi de tipsie groasă, enormă, alcătuită dintr-un metal gri, asemănător argintului viu, fără strălucirea acestuia, dar cu aceleaşi unduiri grele şi parcă vii, însufleţite. Ritmic, pe oglinda podelei cenuşii lunecau, asemeni unor şerpi de sulf, fulgere electrice verzi şi roşietice. Porneau toate din centrul încăperii, unde trona o arătare la fel de stranie ca şi toate lucrurile ce o înconjurau — jumătate obiect, jumătate fiinţă umană, mai bine spus avînd în înfăţişare ceva ce aparţinuse poate demult unei făpturi omeneşti.

Cînd o priveai în prima clipă părea o construcţie sticloasă, la fel de dură, de transparentă şi de minuţioasă ca oricare alt robot creat de Monstru. Numai că această masă cristalină, acest Robot din sala Consiliului, închipuia în linii mari ***capul*** unui umanoid sau poate masca turnată după chipul său. O mască uriaşă, invulnerabilă, încremenită, totuşi lăsînd să se străvadă dincolo de scobiturile triunghiulare ale celor doi ochi imenşi, dincolo de fruntea colosală şi de obrazul de o frumuseţe fantastică, sculpturală, deşi ciudată, dincolo de structura transparentă şi nepieritoare a materialului neînsufleţit, ***ceva*** ascuns, fragil, palpitînd ca un burete de lumină cenuşie. Era propriul creier al Astralofagului, închis pentru totdeauna în această carcasă translucidă,

artificială, un biet glob cenuşiu spongios, pieritor, dar încă viu, lucid şi primejdios, hrănindu-se cu gîndurile altor fiinţe, gînduri pe care le fura ca un monstruos magnet al Durerii şi Răului.

Capul Monstrului se putea roti în jurul „gîtului” său, fixat în podea şi legat printr-o conductă tot cristalină — ce străbătea stînca şi Oceanul — de Astrul Verde, care era, desigur, corpul său de odinioară, transformat şi el, ca să poată supravieţui, într-un organism sferic, electric.

Pe peretele Sălii de Consiliu, în dreptul ochilor Astralofagului, şapte plăci din învelişul peşterii deveniră albe, şi pe ele, ca pe nişte ecrane, apărură roboţii săi, Prinţii Electrici, dintre care doi, probabil Landa 2 şi 3 arătau ca nişte cuburi imense, iar Landa 4 şi Landa 7 semănau cu nişte girafe de cristal, cu braţe, picioare şi mulţi ochi.

Glasul Monstrului răsună printr-un amplificator — şuierînd ca un bici:

— N-am murit încă, de ce v-aţi adunat în Sala Consiliului? Ce vreţi de la mine?

— Să ştim ce trebuie să facem, stăpîne, zise Landa 4, balansîndu-şi gîtul lung şi acoperit cu plăci metalice.

— De ce mă întrebaţi pe mine? răcni Monstrul şi substanţa aceea cenuşie dindărătul ochilor sculptaţi în mască se întunecă pînă la negru. Ce fac cei trei memorizatori ai mei? N-au scormonit încă în miliardele lor de date? N-au găsit răspuns?

— Nu ştim despre ce e vorba, zise Landa 2.

— Landa 4 ne-a convocat aci, spuse Controlorul de circuite electrice.

— Nu te enerva, stăpîne, zise şi Robotul 5. Cînd te enervezi, consumi cu 12,07% mai multe globule cenuşii de biocurenţi psihici. De unde vrei să luăm atîtea celule? De unde atîţia robi?

— Nu ştiu! răcni din nou Monstrul şi chipul său iar se făcu negru de supărare. E treaba voastră, a roboţilor. V-am salvat din cădere distrugîndu-mi propriul meu corp. O să vă distrug, proştilor! Sînteţi nişte obiecte inutile. Mai bine stau de vorbă cu un imbecil de Nocturn viu, decît cu voi. Mai bine vă deconectez.

— Nu-ţi foloseşte la nimic, stăpîne, se amestecă iar Robo-tul 5. Fiecare dintre noi e bun la ceva, stăpîne, şi vrem să-ţi apărăm viaţa. Spre pildă, eu. Dacă n-aş veghea asupra circuitului ce trece prin Sfera Verde electrică, Piraţii ar muri nealimentaţi, ei nu ţi-ar aduce robi şi robii...

— Destul. Vreau să ştiu mai bine ce face Landa 7. A terminat construcţia Discului nou, de la Nord?

— Nu, stăpîne, raportă Robotul 7. Am încercat să folosesc şi o parte din robi. Dar cu creierul lor epuizat, nici trupul lor nu e bun de nimic. Construcţia merge încet. Cu furnici nu poţi face imense vehicule, ci abia muşuroaie.

— Ba da! urlă Astralofagul. Furnicile sînt constructori admirabili, dacă au un conducător bun. Tu însă eşti un nepriceput. Ai îmbătrînit. Te voi reprograma. Te voi cupla cu Landa 4.

— Nu acum, stăpîne, zise Robotul 4. Acum spune-ne ce să facem, fiindcă în imperiu a pătruns un vehicul uman, cu o energie imensă la bord. Iar în atmosferă am detectat un Disc; nu te speria, nu unul mare, ci unul micuţ.

— E vreo legătură între Disc şi vehiculul din Ocean?

— Se pare că da.

— Vasul din Ocean are fiinţe raţionale la bord?

— Da.

— Şi ce fac?

— Caută să ne intercepteze transmisiile.

— Proştilor! Obiecte arierate! Blocaţi atunci toate ecranele noastre. Baraţi toate semnalizatoarele! Pregătiţi starea de asediu în imperiu şi pe toată planeta! Închideţi ecranele! mai urlă o dată Monstrul.

Imediat după aceea, pe ecranul Solarienilor nu se mai distinse nimic decît o pată cenuşie, un glob spongios care se agita într-una, convulsiv. Apoi ecranul rămase alb.

— E momentul să trecem la atac, înainte de a începe ei, hotărî Astronautul. Să declanşăm jetul de raze „Gamma”.

Din nava Solarienilor se desprinse un fel de obuz luminos care se îndreptă spre marele corp sferic din Ocean. „Obuzul” pătrunse în plin şi explodă. Corpul gazos se desfăcu în cinci bucăţi fluide.

Astronautul se-ntoarse spre cei 7 tovarăşi ai săi.

— Acum, prin puterea gîndului vostru, intraţi în legătură cu aceşti roboţi de care nu trebuie să vă temeţi. Fiecare să ordone cîte unui robot. În acest timp, eu o să încerc să intru în contact cu Monstrul. Fără slugile lui, e ca şi mort de pe acum.

Călătorul Galactic deschise din nou ecranul şi se concentra intens. În spaţiul alb apăru din nou

peştera minunată, apoi capul sticlos şi artificial, înlăuntrul căruia veghea creierul Monstrului.

— Ce se întîmplă că nu-mi mai vin decît foarte rare globule cenuşii? Landa 5, Landa 6, răspundeţi-mi! strigă el.

Urmă o tăcere. Creierul Astralofagului palpita sub masca lui cristalină, îndărătul celor două scobituri ale ochilor triunghiulari.

— Ce-i cu voi, Landa 6, Landa 5? De ce nu răspundeţi?

— Fiindcă le-am ordonat ***noi*** să se deconecteze singuri.

— Noi? Care ***noi?*** urlă Monstrul.

— Noi, Solarienii, foştii tăi robi.

Din nou se făcu tăcere. Se auzi apoi un fel de şuier întrerupt.

— Nu se poate, nu se poate, nu, nu, nu...

— Ba da, se poate. Epoca ta s-a sfîrşit. Circuitul electric a fost întrerupt. Electropiraţii tăi vor muri, unul cîte unul, ca nişte paraziţi netrebnici. Iar tu, fiind tu însuţi dependent de alţii, le vei urma curînd soarta.

— Nu, nu, nu mă omori... N-ai dreptul. Oamenii din Galaxia 30 te vor condamna... Cine eşti tu?

— M-au trimis cei din Galaxia 33. Credeai că ai scăpat? Dar totuşi nu te omor. Vei pieri tu însuţi. Îţi repet: roboţii tăi sînt blocaţi, Piraţii tăi vor muri pe rînd, căci nimeni nu le va mai da electricitate de tipul „Landa O”, iar robii tăi nu mai sînt robi. De azi înainte a venit şi vremea noastră, a Solarienilor... Poate că, totuşi, înainte de a pieri, vrei să transmiţi ceva Oamenilor Galactici...

Imensul creier cenuşiu zvîcni sub masca lui transparentă şi se înnegri din nou:

— Spune-le că nu regret nimic. Dacă aş avea încă un Robot, unul mai bun, i-aş învinge, m-aş salva... Nu vrei, Omule, să fii tu Marele, Unicul meu Robot?... Împreună vom cuceri lumea... planetele, Universul... Îi vom robi pe toţi, vom fi cei mai neasemuiţi călători şi stăpîni în spaţii... Lumea întreagă ne va sta la picioare...

— Nebunule, zise Astronautul galactic cu tristeţe. Ai trăit degeaba şi mori fără a înţelege nimic.

— Nebun eşti tu! se auzi răcnetul Monstrului... Ascultă-mă... Nu mă lăsa... Vei fi Marele, Unicul... Ascultă-mă!... Ascul...

Dar Omul stinse ecranul, scîrbit.

Chiar a doua zi, la malul Oceanului Cenuşiu, astronautul se plimba cu prietenul şi elevul său Septim.

— Planeta noastră e tînără, zicea acesta, cu aprindere. E tînără, frumoasă, bogată. O vom face minunată, fără... fără ***ei.*** Şi arătă cu mîna, dezgustat, spre plajă.

Se adunaseră acolo, aduse de valuri, cîteva trupuri inerte de Piraţi Electrici. Cu ciocurile căscate, cu aripile sfîşiate, cu ghearele înfipte în nisip, stăteau neclintiţi şi priveau Discul galactic, cu ochii lor roşii şi morţi...

Aşa se încheie legenda despre Electropiraţii din spaţiul Soarelui Galben, şi despre Oamenii de pe Solaria, planetă atît de depărtată de noi, că însuşi veacurile se prefac în fire de nisip, şi se adună morman, cînd vrei să numeri anii-lumină ce ne despart de lumea aceea...

EPILOG

Cu aceste legende se încheie seria fragmentelor, a „cîntecelor solare înregistrate după semnalele emise de tulburătorul Sfinx descoperit de mine şi de Şerban pe Marte.

Atît eu, cît şi ciberneticienii ce s-au ocupat de dezlegarea şi interpretarea traducerilor făcute de automatul nostru electronic am crezut, fireşte, că vom reuşi să captăm în continuare şi alte emisiuni, care să aducă explicaţii noi, date şi precizări referitoare la acea lume planetară, de mult dispărută din sistemul nostru solar.

Am lucrat nebuneşte, cu desperare, nădăjduind pînă în ultima clipă în posibilitatea de a descoperi în spaţiile astrale şi alte emisiuni codificate.

Deocamdată însă, n-am aflat nimic în plus faţă de ceea ce ştiam. Minunata construcţie de pe Marte — aşa-zisul „Sfinx cu glas solar” — fusese, neîndoios, opera unei civilizaţii umane foarte înaintate, care o precedase cu mii şi mii de ani pe acea a Egiptenilor şi — desigur — chiar pe a legendarilor Atlanţi.

Nu putem pune la îndoială existenţa reală a celei de a cincea planete, a strălucitei civilizaţii Arr, pierdută acum pentru totdeauna, dar care ne-a lăsat suficiente urme pentru a ne deştepta imaginaţia şi setea, dorinţa de a cunoaşte enigmaticele legături, coincidenţe sau continuităţi între vechii supravieţuitori de pe Arr şi locuitorii de demult ai Terrei.

Dar aceste urme, atît de frapante şi de limpezi la prima vedere, s-au înceţoşat şi s-au pierdut, la un moment dat, în noianul de enigme şi de întrebări ale istoriei, nescrise şi necuprinse, ale Pămîntului nostru.

În afara mărturisirilor de mai sus, a acestor fragmente stranii, extraterestre, de necrezut, de-a dreptul fantastice — singura legătură între noi şi astronauţii rămaşi cîndva pe Planeta Albastră, singura dovadă a contactului dintre Pămînteni şi supravieţuitorii de pe Arr, singura urmă concretă, palpabilă, dar în acelaşi timp mută şi impenetrabilă, rămîne tot anticul Sfinx din Libia, copie oarecum palidă, deformată şi îndeajuns de misterioasă a Colosului marţian...

Străvechiul monument de piatră de la Gizeh pare a fi, după cum afirmă mulţi egiptologi, mult mai bătrîn decît piramidele înălţate în timpul celei de a IV-a dinastii a Faraonilor, pe platoul de calcar, artificial nivelat, de la marginea deşertului. Poate că a fost într-adevăr adus, cum zic unele mituri despre el, de undeva, din alte ţinuturi, din acel mirific continent atlant... Poate că acolo, în vechea lume a Atlantidei, să fi existat şi alţi Sfincşi, nu numai de piatră, ci şi de metal... Poate că ei, ca şi mult depărtatul lor model solar, nu reprezentau numai un simbol, ci aveau şi un

rol ştiinţific, de staţie de recepţie-emisie a unor semnale cosmice... Dacă au existat aievea, atunci, acei Sfincşi trebuiau să aibă şi ei un „glas solar”, un cîntec astral, o poveste a lor, care, de data asta, ar fi putut fi o poveste a noastră, a celor de pe Terra... Pînă ce Timpul o va scoate însă de sub vălul său enigmatic (dacă aceasta se va mai întîmpla vreodată) nu-mi mai rămîne decît să sper şi să visez...

CUPRINS

Redactor responsabil: HERTA SPUHN
Tehnoredactor: ȘTEFANIA MIHAI

Dat la cules 10.08.1967. Bun de tipar 20.10.1967.
Apărut 1967. Comanda nr. 8140. Tiraj 23 140
Hîrtie ofset B de 80 de g/m2. 700X1000/16. Coli edi-
toriale 7,38. Coli de tipar 9. A. 10266. C. Z. pentru bibliotecile mici 8 R—94.

Tiparul executat sub comanda nr. 70.543 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti — Republica Socialistă România

Robotul 6 spuse:

— Landa cinci, landa cinci, Electropirații trebuie recuperați. Pregătește-te de operație. Doar ești Medicul și Biologul Imperiului.

Robotul cinci își roti fioros unicul său ochi și-și flutură brațele:

— Landa șase, nu eu am acest rol, ci tu. Pregătește-te «globulele» expiratorii. Electropirații au nevoie de hrană. Dă-le hrană. Tu ești Controlul circuitului electric. Eu am altă treabă. Marele Stăpîn e bolnav. E bine că au plecat mulți Electropirați la vînătoare. Marele Stăpîn are nevoie de biocurenți pentru a-și reîmprospăta sectoarele 111 și 113.

— Marele Stăpîn iar e bolnav? Ce are?

— Ceva nervos, desigur, cum tu, Landa 6, nu poți pricepe...

— Dar ce putem face?

— Nu știu încă.

— Ai întrebat pe Landa 2?

— Nu. El este ocupat cu calculele pentru viitorul zbor și pentru construirea unui alt Disc.

— Dar Landa 3?

— El nu crede în zbor. A verificat calculele celorlalți «prinți» și nu vede posibilă acumularea unei energii atît de imense. Planeta asta e săracă. «Aci vom rămîne», zice el.

— Nu înțeleg, Landa 5. După cîte știu, Circuitul nu e încă în pericol.

— Deocamdată nu. Dar Marele Stăpîn se teme.

EDITURA TINERETULUI

Lei 4.50